DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

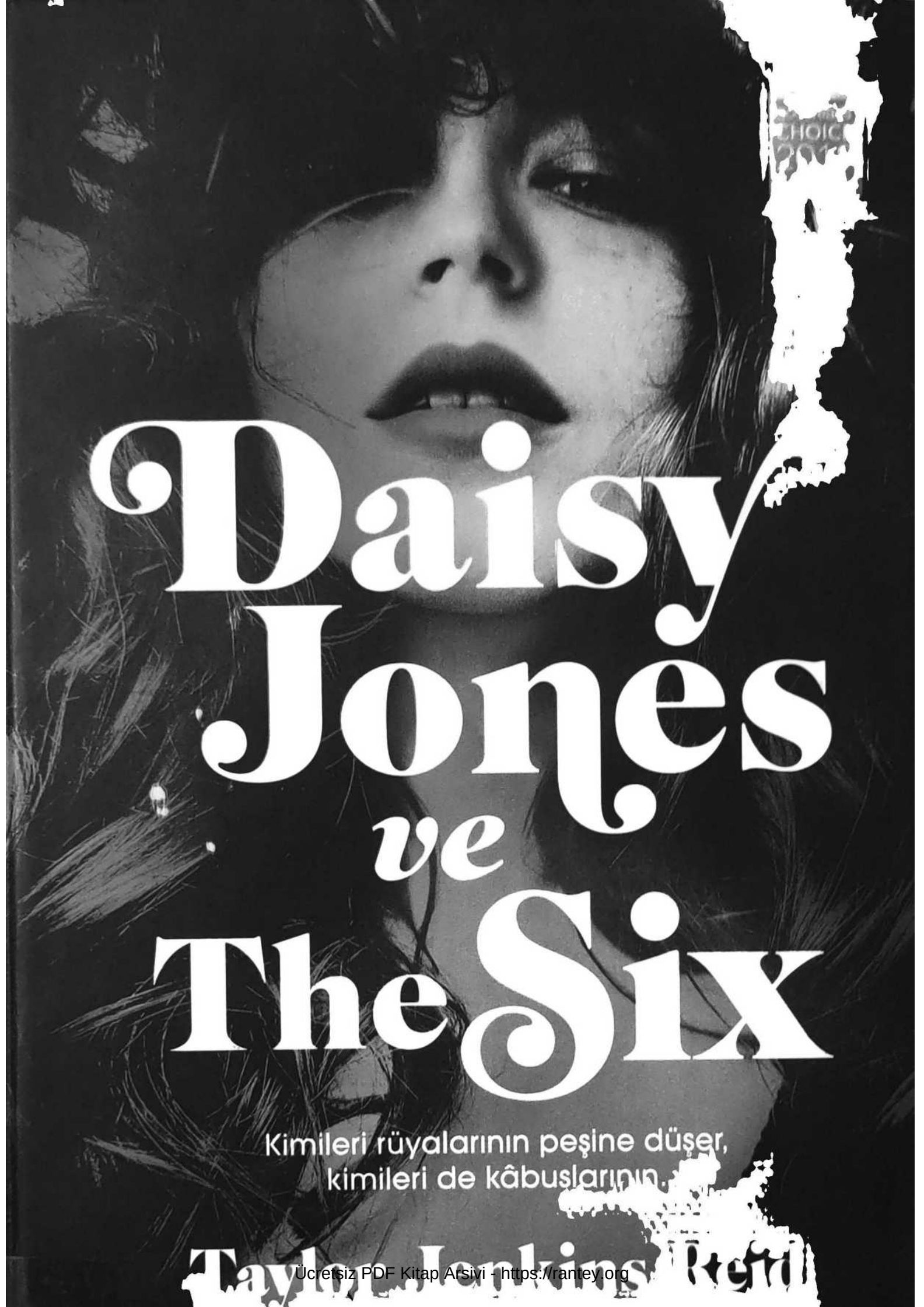

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bernard ve Sally Hanes'e,
dürüst bir aşk hikâyesi, tabii öyle bir şey mümkünse

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZARIN NOTU

Bu kitap, 1970'lerin meşhur rock grubu Daisy Jones ve The Six'in nasıl üne kavuştuğu kadar 12 Temmuz 1979'da, Şikago turnesindeyken ani ve olaylı dağılışlarına dair net bir portre oluşturma çabasıdır.

Son sekiz yıl boyunca, grubun eski ve şimdiki üyeleriyle olduğu kadar aile üyeleri, arkadaşları ve o dönemde çevrelerinde bulunan sektörün seçkin isimleriyle de röportajlar gerçekleştirdim. Birazdan okuyacağınız sözlü tarih çalışması o görüşmelerden ve ilgili e-postalar, deşifreler ve şarkı sözlerinden derlenip düzenlenmiştir. (*Seher* adlı albümlerinin eksiksiz şarkı sözleri kitabın sonunda bulunabilir.)

Kapsamlı bir yaklaşım benimsemeyi amaçlamış olsam da bunun imkânsızlığının kanıtlandığını kabul etmeliyim. Kimi potansiyel görüşmecilerin izini bulmak zordu, kimi diğerlerinden daha konuşkandı ve kimi de ne yazık ki vefat etmişti.

Bu kitap, grup üyelerinin kendi tarihlerine dair birlikte yorum yaptığı ilk ve tek yerdir. Ancak şu da gözden kaçırılmamalı ki büyük ya da küçük bazı meselelerde kimi zaman aynı olaya dair anlatılar farklılık göstermektedir.

Gerçek, çoğu zaman ortada sahipsiz kalır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HAYRAN
DAISY
JONES

1965–1972

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daisy Jones, 1951'de doğdu ve Kaliforniya, Los Angeles'ın Hollywood Tepeleri'nde büyüdü. Tanınmış İngiliz ressam Frank Jones ve Fransız model Jeanne LeFevre'nin kızı olan Daisy, altmışların sonunda Sunset Bulvarı'nda henüz ergenliğinin başlarındayken isim yapmaya başladı.

Elaine Chang (*biyografi yazarı,* Daisy Jones: Yaban Çiçeği *kitabının yazarı*): Daisy Jones'un "Daisy Jones" olmasından bile önce büyüleyici olan yanı şu:

L.A.'de büyümüş zengin, beyaz bir kız var elinizde. Müthiş güzel – çocukken bile. Çarpıcı, kocaman mavi gözleri var – koyu, kobalt mavisi. Onunla ilgili en sevdiğim anekdotlardan biri, seksenlerde bir renkli lens firmasının Daisy Mavisi diye bir ton üretmiş olması. Bakır kırmızısı saçları gür, dalgalı ve... çok hacimli. Sonra elmacıkkemikleri sanki şişmiş gibi, o kadar belirgin. Ayrıca hiç eğitmediği, tek bir ders bile almadığı hâlde inanılmaz bir sesi var. Doğduğunda dünyadaki tüm para onun, her istediğine –sanatçılar, uyuşturucu, kulüpler– erişebilecek durumda. Her şey ama her şey emrine amade.

Fakat kimsesi yok. Ne bir kardeşi ne Los Angeles'ta bir akrabası. İki ebeveyni de kendi dünyalarına öyle dalmışlar ki onun varlığına bile kayıtsızlar. Ama onu sanatçı dostlarına poz versin diye sıkıştırmaktan da asla imtina etmiyorlar. Daisy'nin çocukluğuna dair bu kadar çok tablo ve fotoğraf olması da bundan – sanatçılar o eve gelip Daisy Jones'u, onun ne kadar muhteşem olduğunu görüyor ve onu yansıtmak istiyorlar. Daisy'nin yer aldığı tek bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Frank Jones parçası bile olmadığı söyleniyor. Babası çıplak erkek tablolarıyla o kadar meşgul ki kızına ayıracak zamanı yok. Daisy genel olarak çocukluğunu yalnız geçiriyor.

Ama aslında çok sokulgan, dışadönük bir çocuk – Daisy sık sık saçlarının kesilmesini isterdi çünkü kuaförünü çok seviyordu, komşularına köpeklerini yürüyüşe çıkarabilir mi diye sorardı, hatta Daisy'nin postacı için doğum günü pastası yapmaya kalktığı döneme dair bir aile şakası bile var. Yani karşımızda çaresizce bağ kurmaya çalışan bir kız var. Ama hayatında onun kim olduğuyla gerçekten ilgilenen hiç kimse yok, özellikle de ailesi. Bu da onu gerçekten kırıyor. Ama büyünce bir ikon olmasının sebebi de bu.

Kırgın, güzel insanları severiz. Ve Daisy Jones kadar kırgın olduğu *bariz* ve onun kadar *klasik anlamda* güzel başka biri yok.

Yani Daisy'nin Sunset Bulvarı'nda kendini bulmaya başlaması anlamlı. Bu büyüleyici, pejmürde yerde.

Daisy Jones *(solist, Daisy Jones ve The Six)*: Evimden Bulvar'a yürüyerek gidebiliyordum. On dördümde falandım, eve tıkılıp kalmaktan usanmıştım, yapılacak bir şeyler arıyordum sadece. O barlara, kulüplere falan girebilecek yaşta değildim ama yine de gittim.

Çok genç olmama rağmen Byrds'in malzemecisinden sigara dilendiğimi hatırlıyorum. Sutyeninizi takmazsanız insanların sizi daha büyük sanabileceğini hemen öğrenmiştim. Bazen de havalı kızlarınki gibi bir bandana takardım. Esrarları ve cep şişeleriyle kaldırımda takılan hayranlara uymaya çalışıyordum.

Neyse, işte bir gece Whisky a Go Go'nun önünde bu malzemeciden bir sigara otlandım – aslında ilk kez sigara içiyordum ama sürekli içermişim gibi yapmaya çalıştım. Öksürüğümü boğazıma hapsettim ve ne yaptım dersiniz – o herifle elimden geldiğince flört ettim. Şimdi düşününce utanıyorum, kim bilir ne kadar acemiydim.

Ama sonunda herifin biri malzemecinin yanına gelip, "İçeri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

girip amfileri kurmamız gerek," dedi. O da bana dönüp, "Geliyor musun?" diye sordu. Whisky'ye ilk sızışım böyle oldu.

O gece sabahın üçüne dördüne kadar orada kaldım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ama sanki bir anda *var olmuştum*. Bir şeylerin bir parçasıydım. O gece bir anda çıldırdım. İçki, sigara, kim ne verirse.

Eve döndüğümde zil zurna sarhoş hâlde ön kapıdan içeri girdim ve yatağıma yığıldım. Ailemin gittiğimi bile fark etmediklerinden eminim.

Uyandım ve sonraki gece yine aynı şeyi yaptım.

Sonunda Bulvar'daki fedailer beni tanıdı ve nereye girmek istersem izin verdiler. Whisky, London Fog, Riot House. Kimse yaşımın küçüklüğüne bakmadı.

Greg McGuinness *(eski otel görevlisi, Continental Hyatt House)*: Ah, dostum, ben onu fark edene kadar Daisy, Hyatt House'ta ne kadar takıldı bilmiyorum. Ama onu ilk görüşümü hatırlıyorum. Telefondaydım ve içeri acayip uzun, acayip zayıf, kâküllü bir kız girdi. Dostum, hayatında görüp görebileceğin en kocaman, en yuvarlak mavi gözler ondaydı. Bir de şu gülümsemesi vardı. Kocaman bir gülümseme. Herifin birinin kolundaydı. Kimdi hatırlamıyorum.

O sıralar Bulvar'da bir sürü kız dolanırdı, yani aslında gençlerdi de daha büyük görünmeye çalışırlardı. Ama Daisy sadece *öyleydi*. Bir şey olmaya çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Kendi dışında.

Ondan sonra onu otelde sık sık gördüm. Daima gülerdi. Sanki yorgunluk falan uğramıyordu ona, en azından benim tanıdığım kadarıyla. Hani sanki Bambi'nin yürümeyi öğrenişini izlemek gibiydi. Cidden saf ve sahiden kırılgandı ama onda bir şeyler olduğunu görebilirdiniz.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onun için endişeliydim. Ortalıkta, nasıl diyeyim... küçük kızlara düşkün bir sürü erkek vardı. Otuzlarındaki rock yıldızları ergen kızlarla yatıyordu. Bunun iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şey olduğunu söylemiyorum, sadece olanı anlatıyorum. Lori Mattix, Jimmy Page'le birlikteyken kaç yaşındaydı? On dört falan mı? Peki Iggy Pop ve Sable Starr? Adam bununla ilgili şarkı söylüyordu, dostum. Bununla böbürlenip duruyordu.

Daisy'ye gelince –yani solistler, gitaristler, malzemeciler– herkes ona bakıyordu. Tabii onu her gördüğümde iyi olup olmadığını kontrol ederdim. Gözüm hep üstündeydi. Onu gerçekten severdim. Etrafında dönen her şeyden daha havalıydı.

Daisy: Seksi ve aşkı zor yoldan öğrendim. Erkeklerin istediklerini aldıklarını ve kendilerini asla borçlu hissetmediklerini, bazı insanların yalnızca senden bir parça istediklerini.

Kızlar da vardı –the Plaster Caster, GTOs'tan birileri– ve onlar belki de kullanılmıyorlardı, bilemem. Ama ilk başta benim için kötü bir olaydı.

Bekâretimi verdiğim adam... kim olduğunun önemi yok. Büyüktü, davulcuydu. Riot House'un lobisindeydik ve biraz kokain çekmek için beni yukarı davet etti. Bana rüyalarının kızı olduğumu söyledi.

Aslında ona çekilmemin tek sebebi onun bana çekilmiş olmasıydı. Bana kendimi özel hissettirecek birini istiyordum. Birilerinin ilgisini çekmek için çırpınıyordum.

Daha ne olduğunu anlamadan kendimi onun yatağında buldum. Bana ne yaptığımı bilip bilmediğimi sordu ve ben de aslında cevap hayır olmasına rağmen evet dedim. Ama herkes özgür aşktan ve seksin nasıl da güzel bir şey olduğundan bahsedip duruyordu. Eğer havalıysan, eğer modernsen, seksi severdin.

Bütün o süre boyunca tavana baktım ve işini bitirmesini bekledim. Hareket etmem gerektiğini biliyordum ama kaskatı durdum, kımıldamaya korktum. Odada duyabileceğiniz tek ses, kıyafetlerimizin yatak örtüsüne sürtünme sesiydi.

Ne yaptığıma ya da yapmak istemediğimi bildiğim şeyleri neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama artık epeyce bir terapi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gördüm. Yani epeyce derken gerçekten bayağı bir terapiden bahsediyorum. Ve artık anlıyorum. Artık kendimi net olarak görüyorum. Bu adamların –bu yıldızların– etrafında olmak istedim çünkü başka nasıl önemli olunabileceğini bilmiyordum. Ve eğer kalmak istiyorsam onları memnun etmem gerektiğini düşünmüştüm.

Adam işini bitirince ayağa kalktı. Elbisemi aşağı indirdim. "Eğer aşağı, arkadaşlarının yanına gitmek istersen sorun değil," dedi. Aslında hiç arkadaşım yoktu. Ama gitmem gerektiğini ima ettiğini anlamıştım. Ben de gittim.

Bir daha benimle hiç konuşmadı.

Simone Jackson (*disko yıldızı*): Bir gece Whisky'nin dans pistinde Daisy'yi gördüğümü hatırlıyorum. Herkes onu gördü. İnsanın gözü doğruca ona kayıyordu. Sanki dünyanın geri kalanı gümüştü de Daisy altındı.

Daisy: Simone en iyi arkadaşım oldu.

Simone: Daisy'yi her yere yanımda götürdüm. Kız kardeşim olmamıştı hiç.

Hatırlıyorum da... Sunset Bulvarı ayaklanması sırasındaydı, hepimizin Pandora's'a inip sokağa çıkma yasağını ve polisleri protesto ettiğimiz dönem. Daisy'yle ikimiz de çıktık, protestoya katıldık, bazı aktörlerle görüştük ve partilemeye devam etmek için Barney's Beanery'ye uğradık. Ondan sonra da birilerinin evine geçtik. Daisy bu herifin verandasında uyuyakaldı. Ertesi gün öğleden sonraya kadar eve dönemedik. Belki on beşinde falandı. Ben de galiba on dokuzdum. *Bu kızı benden başka umursayan yok mu?* diye düşünüp duruyordum.

Ha, bu arada, o zamanlar hepimiz hızlıydık, küçük yaşına rağmen Daisy bile. Ama eğer zayıf ve bütün gece uyanık kalmak istiyorsan bir şeyler alırdın. Çoğunlukla benzedrin ya da kara güzellik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daisy: Zayıflama hapları kolay seçimdi. Hatta bir seçim gibi bile gelmiyordu. Başlarda kafayı bulmuşuz gibi bile hissettirmiyordu. Kokain de öyle. Ortamda varsa bir fırt alırdın. İnsanlar bunu bir bağımlılık olarak bile görmezdi. Öyle değildi.

Simone: Prodüktörüm bana Laurel Canyon'da bir yer almıştı. Benimle yatmak istiyordu. Ona hayır dedim ama yine de o yeri aldı. Daisy'yi de yanıma aldım.

Altı ay falan aynı yatağı paylaştık. Yani sana birinci ağızdan bilgi, o kız hiç uyumazdı. Sabahın dördünde ben uyumaya çalışırdım ama Daisy kitap okuyabilmek için ışığı açmak isterdi.

Daisy: Çok uzun zaman boyunca, çocukken bile berbat bir insomniam vardı. On bire kadar ayakta kalır, yorgun olmadığımı söylerdim ve ailem de sürekli bana, "Git zıbar!" diye bağırırdı. Ben de gecenin ortasında yapılabilecek sessiz şeyler arardım. Annemin oyalanmak için okuduğu romantik romanlar vardı, ben de onları okurdum. Sabahın ikisi olur, ailem alt katta parti verirdi ve ben yatağımda oturup lambamı yakar ve *Doktor Zivago* ya da *Peyton Aşkları* okurdum.

Böyle böyle bir alışkanlığa dönüştü. Etrafta ne bulursam okurdum. Seçici değildim. Gerilimler, dedektif romanları, bilimkurgu.

Simone'un yanına taşındığım dönemde bir gün Beachwood Canyon'un oralarda, yol kenarında bir kutu tarihi biyografi bulmuştum. Hepsini hemen hatmettim.

Simone: Sana şöyle diyeyim, uyku maskesi kullanmaya başlamamın yegâne sebebidir kendisi. *[Gülüyor]* Ama sonra şık göründüğüm için kullanmaya devam ettim.

Daisy: Birkaç kıyafet daha almak için eve gittiğimde iki haftadır Simone'la yaşıyordum.

Babam, "Bu sabah kahve makinesini sen mi bozdun?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Baba," dedim, "ben burada yaşamıyorum bile."

Simone: Ona benimle bir şartla yaşayabileceğini, okula gitmek zorunda olduğunu söyledim.

Daisy: Lise benim için kolay değildi. A almak için sana söyleneni yapman gerektiğini biliyordum. Ama aynı zamanda bize söylenen pek çok şeyin saçmalık olduğunu da biliyordum. Bir keresinde Kolomb'un Amerika'yı nasıl keşfettiğine dair bir makale yazma ödevi verildiğini hatırlıyorum, ben de Kolomb'un Amerika'yı nasıl *keşfetmediğini* yazdım. Çünkü keşfetmemişti. Ama F aldım.

Öğretmenime, "Ama *haklıyım*," dedim.

O da bana, "Ama *ödevin* istediği şeyi yapmadın," dedi.

Simone: Müthiş zekiydi ve öğretmenleri bunu pek fark etmiş gibi görünmüyordu.

Daisy: İnsanlar hep liseden mezun olmadığımı söylüyorlar ama oldum. Diplomamı almak için sahnede ilerlerken Simone bana tezahürat yapıyordu. Benimle acayip gurur duymuştu. Ben de kendimle gurur duymaya başladım. O gece diplomayı kılıfından çıkardım, katladım ve bir kitap ayracı gibi *Bebekler Vadisi* nüshamın arasına yerleştirdim.

Simone: İlk albümüm başarısız olduğunda plak şirketim beni bırakttı. Prodüktörüm bizi o evden kovdu. Bir garsonluk işi ayarlayıp Leimert Park'taki kuzenimin yanına taşındım. Daisy de ailesinin yanına dönmek zorunda kaldı.

Daisy: Simone'daki eşyalarımı topladım ve doğruca annemlerin evine gittim. Ön kapıdan girdiğimde annem telefonda konuşuyor, bir sigara tüttürüyordu.

"Selam, ben döndüm," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O da, "Yeni bir kanepe aldık," deyip telefonda konuşmaya devam etti.

Simone: Daisy güzelliğini annesinden almıştı. Jeanne muhteşemdi. O zamanlar onunla birkaç kez karşılaştığımı hatırlıyorum. Kocaman gözler, dolgun dudaklar. Şehvetli bir yanı vardı. İnsanlar hep Daisy'nin tıpkı annesine benzediğini söylerlerdi. Benziyorlardı da ama bunu Daisy'ye söylememem gerektiğini biliyordum.

Galiba bir keresinde Daisy'ye, "Annen güzelmiş," demiştim.

Daisy de bana, "Evet, güzel ama o kadar," demişti.

Daisy: Simone'un evinden atıldığımızda, sürekli onun bunun yanında kalamayacağımı ilk kez fark ettim. Galiba on yedi yaşında falandım. Ve ilk kez bir amacım olup olmadığını merak ettim.

Simone: Daisy bazen benim eve uğrar, bir duş alır ya da bulaşıkları yılardı. Onun Janis Joplin ya da Johnny Cash mırıldandığını duyardım. "Mercedes Benz"i söylemekten hoşlanırdı. Sesi herkesinkinden iyiydi. Ben yeni bir plak anlaşması yapmaya çalışıyordum –sürekli şan dersleri alıyor, cidden sıkı çalışıyordum– ama Daisy için bu öylesine bir şeydi. Bunun için ondan nefret etmek istedim. Ama Daisy öyle kolay kolay nefret edebileceğiniz biri değildir.

Daisy: En sevdiğim anılarımdan biri... Simone'la ben La Cienaga'da araba sürüyorduk, muhtemelen o zamanlar kullandığım BMW'deydik. Şimdi orada devasa bir alışveriş merkezi var ama o zamanlar hâlâ Plak Tesisi'ydi. Nereye gidiyorduk hatırlamıyorum, muhtemelen sandviç almak için Jan's'e falan gidiyorduk. Ama *Tapestery* dinliyorduk. "You've Got a Friend"* çalmaya başladı. Simone ve ben, Carole King'e yüksek sesle eşlik ediyorduk. Ama ben bir yandan sözleri de cidden dinliyordum. Sahiden hissediyordum

* (İng.) Bir arkadaşa sahipsin –*yhn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onları. O şarkı beni hep onun için, Simone için şükran duymaya itmiştir.

Hani dünyada senin için her şeyi yapacak, senin de onun için her şeyi yapacağın bir insan olduğunu bilmenin verdiği o huzur var ya... İşte ben o hissi ilk kez onunla yaşadım. Arabada o şarkıyı dinlerken biraz gözlerim doldu. Simone'a döndüm ve konuşmak için ağzımı açtım ama o sadece başını hafifçe öne arkaya sallayıp, "Ben de," dedi.

Simone: Daisy'ye sesiyle ilgili bir şeyler yaptırmayı görev edinmiştim. Ama Daisy, istemediği hiçbir şeyi yapmazdı.

O zamanlar cidden kendine gelmişti. Onunla tanıştığımda hâlâ biraz naifti ama *[gülüyor]* sertleşti diyelim.

Daisy: O sıralar birkaç adamla görüşüyordum, aralarında Breeze'den Wyatt Stone da vardı. Ama ben ona karşı, onun bana hissettiklerini hissetmiyordum.

Bir gece Santa Monica'daki şu binanın çatısında esrar çekerken Wyatt, "Seni çok seviyorum ve senin neden beni sevmediğini anlamıyorum," dedi.

"Seni herhangi birini sevmeye hazır olduğum kadar seviyorum," dedim. Ki doğruydu. O noktada herhangi birine karşı savunmasız kalmak istemiyordum. Çok küçük yaşta, çok fazla savunmasız hissetmiştim. Artık bunu yapmak istemiyordum.

O gece Wyatt yattıktan sonra uyuyamadım. Sonra üzerinde çalıştığı şu şarkının bulunduğu kâğıt parçasını gördüm, benimle ilgili olduğu çok açıktı. Kızıl kafalı birine dair bir şeyler söylüyor ve sürekli taktığım şu halka küpelerden bahsediyordu.

Sonra benim kocaman bir kalbim olduğu ama içinde hiç sevgi bulunmadığıyla ilgili şu nakarat vardı. Sözcüklere öylece bakıp, *Bu doğru değil,* diye düşündüm. Beni hiç anlamamıştı. Ben de bir süre düşündükten sonra bir kâğıt kalem aldım. Bir şeyler yazdım.

Wyatt uyandığında ona, "Nakaratın şöyle olmalı; 'Büyük göz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ler, büyük ruh/büyük kalp, sıfır kontrol/oysa vermesi gereken yalnızca ufacık bir sevgi,'" dedim.

Wyatt eline bir kalem kâğıt alıp, "Şunu bir daha söylesene," dedi.

Ben de, "Sadece bir örnekti. Kendi lanet şarkını kendin yaz," dedim.

Simone: "Ufacık Sevgi" Breeze'in en müthiş hitiydi. Wyatt bütün şarkıyı kendi yazmış gibi davrandı.

Wyatt Stone *(solist, Breeze)*: Bana bunu neden soruyorsun? Köprünün altından çok sular aktı. Hatırlayan kim kaldı ki?

Daisy: Olay kalıplaşmaya başlamıştı. Bir keresinde Barney's Beanery'de adamın biriyle –şu yazar-yönetmenle– kahvaltı ediyordum. O zamanlar kahvaltıda hep şampanya içerdim. Ama bir yandan da yeterince uyumadığım için sabahları yorgun olurdum. O yüzden kahveye de ihtiyacım vardı. Ama tabii ki *sadece* kahve ısmarlayamazdım çünkü kullandığım haplar yüzünden fazla coşkulu olurdum. *Sadece* şampanya da söyleyemezdim çünkü beni uyuturdu. Sorunu anlıyorsundur. Ben de şampanyayla kahveyi beraber söylerdim. Garsonların beni tanıdığı yerlerde buna Aşağı Yukarı derdim. Beni yükseltecek bir şey ve beni indirecek bir şey. İşte bu herif, bunun muhteşem olduğunu düşündü. "Günün birinde bunu bir yerde kullanacağım," dedi. Bir peçetenin üzerine yazıp arka cebine koydu. Kendi kendime, *Bunu günün birinde benim bir yerde kullanmayacağımı sana düşündüren ne?* diye düşündüm. Ama elbette bir sonraki filminde vardı.

O zamanlar öyleydi. Benim ancak büyük bir adamın büyük bir fikrine ilham olmam gerekiyordu.

Eh, siktirsinler.

İşte bu yüzden kendim yazmaya başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Simone: Onu yeteneğiyle kendisi için bir şeyler yapmaya teşvik eden sadece bendim. Geri kalan herkes onun yaptıklarından *kendilerine* bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

Daisy: Başka birinin ilham perisi olmaya kesinlikle niyetim yoktu.

Ben bir ilham perisi değilim.

Ben bir insanım.

Siktiğimin hikâyesinin sonu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THE SIX'İN YÜKSELİŞİ

1966–1972

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

The Six, Pittsburgh, Pensilvanya'da Dunne Brothers isimli bir blues-rock grubu olarak altmışların ortasında kuruldu. Billy ve Graham Dunne, babaları William Dunne Sr.'ın 1954'te onları terk edişinin ardından tek başına kalan Marlene Dunne tarafından yetiştirildi.

Billy Dunne *(solist, The Six)*: Babam gittiğinde yedi yaşındaydım, Graham ise beş. Babamın bize Georgia'ya taşınacağını söyleyişi, ilk anılarımdan biridir. Ben de seninle gelebilir miyim? diye sordum ve hayır dedi.

Ama eski Silverston gitarını geride bıraktı ve Graham'la ben onu kimin çalacağı konusunda kavga edip dururduk. O şeyi çalmak dışında bir şey yaptığımız yoktu. Kimse bize öğretmedi, kendi kendimize öğrendik.

Biraz daha büyüdüğümde, bazen okuldan sonra geç saatlere kadar kalır ve koro odasındaki piyanonun başında oyalanırdım.

Nihayetinde, on beşimde falandım, annem para biriktirip Graham'la bana Noel için eski bir Strat aldı. Graham onu istedi, ben de bıraktım alsın. Silverstone bende kaldı.

Graham Dunne *(baş gitarist, The Six)*: Billy'nin de benim de gitarımız olunca birlikte yeni şarkılar yazmaya başladık. Aslında Silverstone'u istiyordum ama Billy için daha önemli olduğunu görebiliyordum. O yüzden Strat'ı aldım.

Billy: Her şey oradan çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Graham: Billy şarkı yazmaya, şarkı sözlerine cidden çok düşkündü. Sürekli Bob Dylan'dan bahsedip duruyordu. Ben daha çok Roy Orbison tarzı bir adamdım. Bence ikimizin de gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu – Beatles olmak istiyorduk. Ama herkes Beatles olmak istiyordu zaten. Önce Beatles olmak isterdin, sonra da Stones olmak isterdin.

Billy: Benim için Dylan ve Lennon vardı. *Freewheeling' Bob Dylan* ve *Hard Day's Night*. Bunlar... Ben... Bu adamlar benim yol göstericimdi.

1967'de kardeşler ilk gençliklerini yaşarken, davulcu Warren Rhodes, basçı Pete Loving ve ritim gitarist Chuck Williams'ı gruba aldılar.

Warren Rhodes *(davulcu, The Six)*: Bir davulcunun bir gruba ihtiyacı vardır. Solist ya da gitarist olmaya benzemez – kendi başına öylece çalamazsın. Hiçbir kız, "Ah, Warren, bana *Hey Joe*'nun davullarını çalsana," demiyordu.

Ve ben orada olmak istiyordum, dostum. The Who, the Kinks, the Yardbirds falan dinliyordum. Keith Moon, Ringo ve Mitch Mitchell olmak istiyordum.

Billy: Warren'ı ilk andan beri sevdik. Pete'i almak da kolay oldu. Bizim okula gidiyor, balomuzda çalan lise grubunda bas çalıyordu. Grup dağıldığında, "Pete, gel bize katıl," dedim. Hemen her konuda cidden rahattı; sadece ortalığı sallamak istiyordu.

Bir de Chuck vardı. Chuck bizden birkaç yaş büyüktü, birkaç kasaba öteden geliyordu. Ama Pete onu tanıdığından ona kefil oldu. Chuck tam bir yakışıklıydı – köşeli bir çene, sarı saçlar falan. Onunla bir deneme yaptım ve ritim gitarda benden iyi olduğu ortaya çıktı.

Ben hep önde olmak istemiştim ve artık beş kişilik bir grup olduğumuzdan bunu yapabilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Graham: Acayip bir hızla çok daha iyi duruma geldik. Yani, tek yaptığımız şey çalışmaktı.

Warren: Her gün. Uyanıp bagetlerimi alır, Billy'yle Graham'ın garajına giderdim. O gece yatağa girdiğimde başparmaklarım kanıyorsa iyi bir gün geçirmişiz demekti.

Graham: Yani başka ne yapacaktık ki zaten? Billy dışında hiçbirimizin kız arkadaşı yoktu. Bütün kızlar Billy'yle çıkmak istiyordu. Ve yemin ederim, Billy resmen her hafta başka bir kıza âşık oluyordu. Kendini bildi bileli öyleydi zaten.

İlkokula giderken ikinci sınıf öğretmenine çıkma teklif etmişti. Annem onun kız delisi hâlde doğduğunu söylerdi. Bunun, onun sonunu getireceğine dair şaka yapardı.

Warren: Ev partilerinde ve ara sıra da barın tekinde çaldık. Belki altı ay falan sürdü, belki de biraz daha uzun. Birayla ödeme yapıyorlardı. Bu da reşit değilken çok da kötü sayılmazdı.

Graham: Öyle her zaman, *klas* yerlerde diyelim, takılmıyorduk. Bir iki kez bir konuda kavga çıkmıştı ve görsen, çapraz ateş arasında kalabileceğinden korkardın. Bir keresinde ucuz barlardan birinde bir konser veriyorduk da ön taraftaki adamın teki bir şeylere yükselmişti. İnsanlara yumruklar savurmaya başladı. Ben kendi işime bakıyor, nakaratı çalıyordum ki adam birden bana doğru gelmeye başladı!

Her şey şimşek hızında gerçekleşti. Baaam! Adam yerdeydi. Billy onu indirmişti.

Billy, biz çocukken de aynı şeyi yapardı. Bir ucuzlukçuya gitmiştim ve çocuğun biri bir avuç bozukluk için bana saldırmaya kalkmıştı. Billy bize doğru koşup çocuğu yere sermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Warren: O zamanlar, Billy seni duyabilecek bir yerdeyse Graham'la ilgili hiçbir bok konuşmaman gerektiğini bilirdin. Var ya, Graham ilk başladığımızda o kadar da iyi değildi. Bir keresinde Pete'le birlikte Billy'ye, "Belki de Graham'ın yerine birini düşünsek iyi olur," dediğimizi hatırlıyorum. Billy, "Bunu bir kez daha söylerseniz, Graham ve ben sizin yerinize birilerini düşünürüz," dedi. *[Gülüyor]* Cidden, çok havalıydı bence. *Tamam, ben karışmayayım o hâlde,* diye düşünmüştüm. Billy ve Graham'ın grubu kendilerine ait görmesi beni bozmuyordu. Kendimi kiralık davulcu gibi düşünmeyi seviyordum. Ben sadece iyi bir grupta çalarak iyi zaman geçirmeye çalışıyordum.

Graham: Kasabadaki kimi insanların bizi tanıyacağı kadar iyi çalmaya başladık. Billy de şu solistlik olayına yeni yeni alışıyordu. Bir tarzı vardı, biliyor musun? Hepimizin vardı. Saçlarımızı kesmeyi bırakmıştık.

Billy: Ben her yerde giderken kot giyiyordum, aşırı büyük kemer tokalarım vardı.

Warren: Graham ve Pete şu dar tişörtlerden giymeye başlamışlardı. Onlara, "Meme uçlarınızı görebiliyorum," desem de bunun havalı olduğunu düşünüyorlardı.

Billy: Bir düğün işi almıştık. Büyük olaydı. Düğün demek, ne bileyim, en az yüz kişi tarafından dinleneceğiz demekti. Sanırım on dokuz yaşındaydım.

Gelinle damada en iyi şarkımızla bir deneme gösterisi yaptık. Benim yazdığım, ağır, samimi bir şarkıydı, "Nevermore." Onu düşünmek bile utanç duymama neden oluyor. Cidden. Catonsville Nine ve öyle şeyler hakkında yazıyordum. Dylan olduğumu sanıyordum. Ama işi aldık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düğün programının yarısında falan ellilerindeki bir adamın yirmilerindeki bir kızla dans ettiğini gördüm ve *Bu herif ne kadar iğrenç göründüğünün farkında mı acaba?* diye düşündüm.

Sonra adamın babam olduğunu fark ettim.

Graham: Babamız hemen hemen bizim yaşlarımızdaki genç bir kızla birlikte oradaydı. Sanırım ben onu Billy'den önce fark ettim. Annemin yatağının altındaki bir ayakkabı kutusunda sakladığı fotoğraflardan tanımıştım onu.

Billy: Bir an inanamadım. O sırada babam gideli on yıl falan olmuştu. Ve Georgia'da olması gerekiyordu. O pislik, oğullarının sahnede olduğuna dair bir fikri bile olmadan dans pistinin tam ortasında dikiliyordu. Bizi görene kadar epey bir zaman geçti, bizi tanımadı bile. Ne yüzümüzü ne sesimizi, hiçbir şeyimizi.

Çalmayı bitirdiğimizde onun dans pistinden uzaklaşmasını izledim. Bize pek bakmadı. Yani tam karşında durdukları hâlde kendi oğullarını tanımamak için ne cins bir sosyopat olman lazım? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?

Benim tecrübeme göre, biyoloji devreye girer. O çocukla karşılaşır ve senin olduğunu anlar, o çocuğu seversin. Böyle olur.

Graham: Billy düğündeki birkaç kişiye onunla alakalı sorular sordu. Babamızın birkaç kasaba ötede yaşadığı ortaya çıktı. Gelinin ailesiyle mi ne arkadaşmış. Billy öfkeden kudurmuştu. "Bizi tanımadı bile," deyip duruyordu. Bense hep muhtemelen bizi tanıdığını ama ne diyeceğini bilemediğini düşündüm.

Billy: Kendi baban bile seni selam verecek kadar önemsemeyince insanın canı sıkılıyor. Öyle kendine acıma falan gibi bir şeydi demiyorum. Orada oturmuş, "Beni neden sevmiyor?" diye sorduğum yoktu. Daha çok... *Eh, tamam, dünya bu kadar karanlık bir yer. Bazı babalar oğullarını sevmez,* gibi bir şeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nasıl biri olmamak gerektiğine dair bir dersti, o kadarını söyleyebilirim.

Graham: Sarhoş pisliğin teki gibi görünüyordu. Ondan kurtulmamız iyi olmuştu.

Billy: Düğün sona erdikten ve herkes toparlandıktan sonra birayı biraz fazla kaçırdık... Sonra otelin barında kokteyl garsonu olarak çalışan şu kadını gördüm. *[Gülümsüyor]* Muhteşem bir kız. Cidden uzun, beline kadar inen kahverengi saçlar ve kocaman, kahverengi gözler. Kahverengi gözlere biterim. Üzerinde kısa, mavi bir elbise olduğunu hatırlıyorum. Kısa boyluydu. Bu da hoşuma gitmişti.

Minibüse giderken otel lobisinin ortasında öylece dikildim. O da bardaki bir müşterinin kalkmasını bekliyordu. Ona şöyle bir bakınca bile kimseye eyvallahı olmadığını anlardın.

Camila Dunne *(Billy Dunne'ın karısı)*: Aman Tanrım, yakışıklı mıydı... İnce ama yine de kaslı ki ezelden beri tipim budur. Bir de şu gür kirpikleri vardı. Ve çokça özgüveni. Gerçekten de kocaman bir gülümsemesi. Onu lobide gördüğümde, *Neden böyle bir adamla tanışamıyorum?* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Billy: O barda ona doğru yürürken bir elimde amfi, diğerinde de gitar vardı. "Hanımefendi? Numaranızı alabilir miyim, lütfen?" dedim.

Kasanın başında duruyordu. Bir eli kalçasındaydı. Bana güldü ve yan yan süzdü. Tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum ama, "Ya tipim değilsen?" gibi bir şeydi.

Bara doğru eğilip, "Adım Billy Dunne. Dunne Brothers'ın solistiyim. Eğer bana numaranı verirsen senin için bir şarkı yazarım," dedim.

Bu onu etkiledi. Her kadını etkilemez. Ama genelde iyi olanları yakalar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Camila: Eve gittim ve anneme biriyle tanıştığımı söyledim. "Hoş çocuk mu?" diye sordu.

Ben de, "Onu bilmiyorum," dedim. *[Gülüyor]* Hoşluk benim için genelde pek bir şey ifade etmemiştir.

1969 yılının yazı ve sonbaharı boyunca Dunne Brothers, Pittsburgh ve çevre kasabalarda daha çok iş almaya başladı.

Graham: Camila da bizimle gelmeye başladığında, itiraf edeyim, diğerlerinden daha uzun süreceğini düşünmemiştim. Ama onun farklı olduğunu anlamalıydım. Yani, onunla ilk tanıştığımda sahnemizi izlemeye üzerinde Tommy James tişörtüyle gelmişti. İyi müzikten anlıyordu.

Warren: Diğerlerimiz de yatmaya başlamıştık, dostum. Billy kendini piyasadan çekmişti. Biz fıstıklarla takılırdık ve o da orada oturup esrar içer ya da bir birayla oyalanırdı.

Bir keresinde bir kızın odasından fermuarımı çekerek çıktığımda Billy kanepede oturmuş Dick Cavett izliyordu. "Dostum, şu kız arkadaşını sepetlemelisin," dedim. Yani, hepimiz Camila'yı severdik, seksiydi ve seninle ilgili bir şey varsa suratına söylerdi, severdim bunu. Ama, yani...

Billy: Daha önce de abayı yaktığım, âşık olduğumu sandığım olmuştu. Ama [Camila'yla] tanıştığımda, bambaşka bir şeydi. O... dünyanın anlamlı bir yere dönüşmesini sağladı. Kendimi bile daha çok sevmemi sağladı.

Bizi provalarda izlemeye gelir, yeni şarkılarımı dinler ve hepsi için cidden güzel öneriler verirdi. Bir de onda... kimsede olmayan bir sükûnet vardı. Sanki onunla birlikteyken her şeyin iyi olacağını biliyormuşum gibi hissederdim. Sanki Kuzey Yıldızı'nın peşindeymişim gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yani, bana kalırsa Camila kendinden memnun doğmuştu. Hani bazılarımız gibi öfkesi burnunda doğmamıştı. Ben doğuştan arızalı olduğumu söylerdim. O bir bütün olarak doğmuştu. "Doğuştan Arızalı"nın sözleri de buradan çıktı.

Camila: Billy, ailemle tanıştığında biraz gergindim. İyi bir ilk izlenim bırakmak için tek bir şansın vardır, özellikle de annemler söz konusuysa. Kıyafetini çoraplarına kadar ben seçtim. Tek kravatını takmasını sağladım.

Ona bayıldılar. Çekici olduğunu söylediler. Ama annem bir yandan da bir grupta çalan birine güvenmemden endişe duyuyordu.

Billy: Pete, neden bir kız arkadaşım olduğunu anlıyormuş gibi görünen tek kişiydi. Bir kere Chuck, bir işe hazırlanırken, "Ona tek kadınla idare edecek bir adam olmadığını söyle. Kızlar bunu anlar," demişti. *[Gülüyor]* Camila'da işe yaramazdı.

Warren: Chuck çok rahattı. Bir şeyin doğruca içine dalardı. Hayatı boyunca tek bir ilgi çekici düşüncesi bile olmamış gibi görünürdü. Ama seni şaşırtabilirdi. Status Quo'ya beni o yönlendirdi. Hâlâ dinlerim.

1 Aralık 1969'da, A.B.D Kurayla Askerlik Sistemi, 1970'teki düzenin taslağını belirlemek için kura çekimi yaptı. İkisi de aralık ayında doğan Billy ve Graham Dunne, fevkalade yüksek sayılar almıştı. Warren son başvuru tarihini kıl payı kaçırdı. Pete Loving ortalara düştü. Ama 24 Nisan 1949'da doğmuş olan Chuck Williams ikinci kurada göreve seçildi.

Graham: Chuck askere alındı. Onun mutfak masasında oturduğumuzu ve bize Vietnam'a gideceğini söylediğini hatırlıyorum. Billy'yle ben bu işten nasıl yırtar diye düşünüyorduk. Bize korka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğın teki olmadığını söyledi. Onu son gördüğümde Duquesne'deki bir barda çalmıştık. "Bitince tekrar gruba döneceksin," dedim.

Warren: Chuck'ın kısımlarını bir süre Billy çaldı ama sonra Eddie Loving'in [Pete'in küçük kardeşi] gitarda bayağı iyi olduğunu duyduk. Onu seçmeye çağırdık.

Billy: Kimse Chuck gibi olamazdı. Ama yine de sürekli sahne almaya devam ediyorduk ve sahnede ritim gitar çalmaya devam etmek istemiyordum. O yüzden Eddie'yi çağırdık. Bir süreliğine beraber çalışabileceğimize karar verdik.

Eddie Loving (*ritim gitar, The Six*): Herkesle iyi anlaşıyordum ama Billy'yle Graham'ın tek istediklerinin, benim için hazırladıkları kalıba uymam olduğunun farkındaydım, anlıyor musun? *Bunu çal, şunu yap.*

Graham: Birkaç ay sonra Chuck'ın eski komşularından birinden duyduk.

Billy: Chuck Kamboçya'da ölmüş. Sanırım oraya gideli daha altı ay bile olmamıştı.

İnsan bazen oturup, o neden sen olmadın, seni güvende tutan, özel kılan şey ne diye düşünüyor. Dünya çok anlamsız geliyor.

1970'in sonunda Dunne Brothers Baltimore'daki Pint'te çaldı. Winters'ın solisti Rick Marks da oradaydı. Onların ham tarzları hoşuna gitti ve Billy'den de hoşlanınca onlara kuzeydoğu turnelerinde bir iki kez ön grup olarak çıkmalarını önerdi.

Dunne Kardeşler, Winters'a katıldı. Hızla onların tarzından etkilendiler ve klavyecileri Karen Karen ilgilerini çekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karen Karen *(klavyeci, The Six)*: Dunne Brothers'la tanıştığımda Graham bana, "Adın ne?" diye sordu.

"Karen," dedim.

O da, "Soyadın ne?" dedi.

Ama ben, beni duymadı da tekrar, "Adın ne?" diye sordu sandım.

O yüzden, "Karen," dedim.

O da gülerek, "Karen Karen mı?" dedi.

Ondan sonra herkes bana Karen Karen demeye başladı. Soyadım Sirko bu arada. Ama Karen Karen yapışıp kaldı.

Billy: Karen, Winters'a ekstra bir katman, bir zenginlik katıyordu. Belki de bunun gibi bir şeye ihtiyacımız var diye düşünmeye başlamıştım.

Graham: Billy ve ben düşünmüştük ki... Belki de Karen *gibi* birine ihtiyacımız yoktu. Belki de ihtiyacımız olan Karen'dı.

Karen: Winters'tan ayrıldım çünkü gruptaki herkesin benimle yatmaya çalışmasından bıkmıştım. Ben sadece müzisyen olmak istiyordum.

Camila'yı da sevmiştim. Bazen Billy'yi ziyarete geldiğinde sahneden sonra bizimle takılırdı. Billy'nin onunla olduğunu ya da sürekli telefonda konuştuklarını fark ettim. Her tarafta güzel bir enerji vardı.

Camila: Winters'la turneye çıktıklarında hafta sonu nerede sahne alıyorlarsa arabayla oraya gider ve kuliste takılırdım. Arabada dört saat geçirir ve olay mahalline varırdım –bu mekânlar genelde her tarafa sakız atılan ve yürürken ayakkabılarının zemine yapıştığı epey kusurlu yerler olurdu– kapıda ismimi söylerdim ve beni arka tarafa götürürlerdi. Ben de orada, bütün olayın bir parçası olurdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçeri girerdim ve Graham, Eddie ve herkes, "Camila!" diye haykırırdı. Billy'yse kalkıp gelir, beni kollarıyla sarardı. Karen da onlarla takılmaya başlayınca... içimde bir şeyler yerine oturdu. Hani sanki, *Ben buraya aitim*, gibi hissettim.

Graham: Karen Karen gruba müthiş bir katkı oldu. Her şeyi daha iyi hâle getirdi. Ayrıca güzeldi de. Yani yetenekli olmasına ek olarak. Onu hep biraz Ali MacGraw'a benzetmişimdir.

Karen: Dunne Brothers'taki oğlanların benimle yatmaya çalışmadığını söylerken, Graham Dunne'ı kastetmiyordum. Ama onun da benden görünüşüm kadar yeteneğim yüzünden de hoşlandığını biliyordum. O yüzden çok sinirimi bozmuyordu. Hatta tatlıydı. Ayrıca, Graham seksi bir herifti. Özellikle de yetmişlerde.

Ben hiç şu "seks timsali Billy" fikrine katılmadım. Yani tamam, siyah saçları, koyu renk gözleri, çıkık elmacıkkemikleri falan vardı. Ama ben erkeklerimi biraz daha az güzel isterim. Biraz tehlikeli görünüp de aslında çok nazik olmalarını severim. Graham öyleydi işte. Geniş omuzlar, kıllı göğüs, cansız kahverengi saçlar. Yakışıklıydı ama hâlâ pürüzleri vardı.

Ama Billy'nin kot pantolonu taşımayı bildiğini itiraf etmeliyim.

Billy: Karen harika bir müzisyendi. Hepsi bu kadardı. Her zaman söylemişimdir, erkek, kadın, beyaz, siyah, gey, hetero ya da arada bir şey olman umurumda bile değil – iyi çalıyorsan iyi çalıyorsundur. Müzik o anlamda muazzam bir eşitleyici.

Karen: Erkekler genelde kadınlara insan gibi davrandıkları için bir madalyayı hak ettiklerini düşünür.

Warren: Billy'nin içki içmesinin hafiften sınırı aşmaya başlıyormuş gibi göründüğü dönemdi. O da bizimle birlikte partilerdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama hepimiz tanıştığımız piliçlerle çekilirken o kalıp içmeye devam ederdi.

Ama sabahları hep iyi görünüyordu ve hepimiz acayip çıldırmış hâlde oluyorduk. Belki Pete dışında. O, Boston'da Jenny denen şu kızla tanışmıştı ve sürekli telefonda onunla konuşuyordu.

Graham: Billy yaptığı her şeyi dibine kadar yapardı. Dibine kadar sever, dibine kadar içerdi. Para harcama şekli bile sanki cebinde koca bir delik açar gibiydi. Camila'yla ona sürekli ağırdan almasını söylememizin nedeni de kısmen buydu.

Billy: Camila bazen bizimle gelirdi ama çoğu zaman evde beklerdi. Hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu ve ben her gece yoldan onu arardım.

Camila: Telefon açacak beş parası olmadığında ödemeli arardı ve cevapladığımda, "Billy Dunne, Camila Martinez'i seviyor," der, ardından da ücretlendirme başlamadan kapatırdı. *[Gülüyor]* Annem gözlerini devirip duruyordu ama ben tatlı buluyordum.

Karen: Gruba katılmamdan birkaç hafta sonra, "Yeni bir isme ihtiyacımız var," dedim. Dunne Brothers* artık pek anlamlı gelmiyordu.

Eddie: Yeni bir isme ihtiyacımız olduğunu çoktandır söylüyordum.

Billy: O isimle tanınıyorduk. Değiştirmek istemedim.

Warren: Kendimize ne diyeceğimize karar veremedik. Galiba birileri Budalalar ismini önerdi. Ben de Kabarma ismiyle devam etmek istiyordum.

---

* (İng.) Biraderler –*yhn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eddie: Pete dedi ki, "Altı kişinin böyle bir şey üzerinde uzlaşması imkânsız."

Ben de, "Peki o zaman The Six'e* ne dersiniz?" diye sordum.

Karen: Memleketim Philly'deki bir organizatörden bir telefon aldım. Winters'ın orada bir festival düzenlediğini söyledi ve çalmak ister miyiz diye sordu. "Şahane olur ama ismimiz artık Dunne Brothers değil," dedim.

"Tamam, broşüre ne yazayım?" dedi.

Ben de, "Henüz net değil ama ben altımızı da oraya getireceğim," dedim.

Sonra da kulağımdaki tınısı hoşuma gitti.

Warren: İsmin müthiş olması biraz da "seks" kelimesine fazlasıyla yakın olmasındandı. Ama herhangi birimiz bundan bahsetmemiştik sanırım. O kadar ortadaydı ki kimsenin açıkça söylemeyesine gerek yoktu.

Karen: Ben herhangi bir şeye benzediğini düşünmüyordum.

Billy: Seks mi? Hayır, alakası bile yok.

Graham: Seks gibi geliyordu kulağa. Önemli yanlarından biriydi.

Billy: Philly'de The Six olarak çaldık ve kasabadan başka bir teklif aldık. Sonra Harrisburg'den. Sonra Allentown'dan. Yeni Yıl Arifesinde Hartford'daki bir barda çalmamızı istediler.

Çok para kazanmıyorduk. Ama son dolarımı da ne zaman eve dönsem Camila'yı dışarı çıkarmak için harcardım. Ailesinin evinin birkaç blok ötesindeki pizzacıya giderdik ya da onu güzel bir yere götürmek için Graham'dan veya Warren'dan borç alırdım. Bana bunu yapmamamı söylerdi. "Eğer zengin bir adamla birlikte olmak

* (İng.) Altı –*ybn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

isteseydim, bir düğün ekibinin solistine telefonumu vermezdim," derdi.

Camila: Billy'nin bir karizması vardı ve buna bayılıyordum. Hep bayıldım. İçin için yanıyordum, düşüncelere dalıyordum. Kız arkadaşlarımın çoğu onlara güzel bir yüzük alabilecek erkekler arıyordu. Ama ben *büyüleyici* birini istiyordum.

Graham: Yetmiş birde falan, New York'ta birkaç gösteri bağladık.

Eddie: New York... Önemli biri olmaya başladığını orada anlardın.

Graham: Bir gece Bowery'deki bir barda çalıyorduk ve dışarıda, sokakta sigara içen herif Rod Reyes'ti.

Rod Reyes (*menajer, The Six*): Billy Dunne bir rock yıldızıydı. Bunu görebilirdin. Kendinden fazlasıyla emindi, kalabalıkta kime çalacağını biliyordu. Parçalarına kattığı bir duygu vardı.

Bazı insanların kendini belli eden bir kalitesi vardır. Dokuz herifi bir de Mick Jagger'ı alıp sıraya dizsen, Rolling Stones'u daha önce hiç duymamış biri bile Jagger'ı işaret edip, "Rock yıldızı bu," diyebilirdi.

Billy'de de o vardı. Ve grubun tınısı da iyiydi.

Billy: Rod, Wreckage'daki o gösteriden sonra bize geldiğinde... Dönüm noktası oydu.

Rod: Grupla birlikte çalışmaya başladığımda bazı fikirlerim vardı. Kimileri iyi karşılandı kimileri... eh, pek o kadar iyi karşılanmadı.

Graham: Rod bana sololarımın yarısını kesmem gerektiğini söy-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ledi. Teknik gitar seven insanlar için ilgi çekici olduğunu ama geri kalan herkesi sıktığını söyledi.

"Neden iyi gitarı umursamayan insanlara çalayım ki?" dedim.

O da, "Eğer büyük olmak istiyorsan, herkes için çalmalısın," dedi.

Billy: Rod bana bilmediğim konularda yazmayı bırakmamı söyledi. "Amerika'yı yeniden keşfetme. Senin kız hakkında yaz," dedi. Şimdiye kadar aldığım tartışmasız en iyi kariyer tavsiyesiydi.

Karen: Rod bana dekolte üstler giymemi söyledi. Ben de ona, "Rüyanda görürsün," dedim ve tartışma sonlandı.

Eddie: Rod bize bütün Doğu Sahili'nde konserler ayarlamaya başladı. Florida'dan Kanada'ya.

Warren: Sana rock'n'roll'un içinde olmanın tatlı yanını söyleyeyim. İnsanlar, o tatlılığın zirvede olduğunu söylerler ama hayır. Üzerinde baskı ve beklentilerin olduğu zamandır. İyi yanı, herkesin senin hızla bir yerlere ilerlediğini düşünmesi, hani tamamen potansiyelden ibaret olduğun zaman. Potansiyel dediğin saf keyiften ibaret.

Graham: Yolda daha uzun zaman geçirdikçe hepimiz daha da vahşileştik. Billy de pek... Bak, Billy dikkat çekmeyi severdi. Özellikle de kadınların dikkatini. Ama, en azından o noktada, hepsi bu kadardı. Yalnızca dikkat çekme.

Billy: Dengelenmesi gereken çok şey vardı. Memlekette kalmış birini sevmek, yollarda olmak. Kızlar kulise gelip duruyordu ve tanışmak istedikleri tek kişi bendim. Ben... bir ilişkinin neye benzemesi gerektiğini bilmiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Camila: Kavga etmeye başladık. Billy'yle. İtiraf edeyim, o zamanlar biraz imkânsız bir şey istiyordum. Bir rock yıldızıyla çıkayım ama istediğim her an ulaşılabilir olsun istiyordum. Tam olarak istediğim şeyi yapamadığında çıldırıyordum. Gençtim. O da öyle.

Bazen durum o kadar kötüleşirdi ki birkaç gün hiç konuşmazdık. Sonra birimizden birimiz diğerini arar, özür dilerdi ve her şey eskisi gibi olurdu. Onu seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Kolay değildi. Ama annemin bana sık sık hatırlattığı gibi, "Ben kolay olanla hiç ilgilenmedim ki..."

Graham: Bir gece Billy'yle ben evdeydik ve Tennessee ya da Kentucky ya da işte öyle bir yere gitmek için minibüse doğru ilerliyorduk. Camila bizi uğurlamaya geldi. Rod minibüsü çalıştırdığında Billy veda ediyordu.

Camila'nın yüzündeki saçları çekti ve dudaklarını alnına yapıştırdı. Onu gerçekten öpmediğini hatırlıyorum. Yalnızca dudaklarını orada öylece tuttu. *Ben kimseyi böyle umursamadım*, diye düşünmüştüm.

Billy: "Señora"yı Camila için yazdım ve sana şöyle diyeyim, insanlar o şarkıyı çok sevdi. Çok geçmeden en iyi sahnelerimizde, insanlar oturdukları yerden kalkıp dans etmeye, şarkıya yüksek sesle eşlik etmeye başladı.

Camila: Ona teknik olarak "señorita" olduğumu söylemeyi gözüm yemedi. Yani, her savaşa girilmez. Üstelik o şarkıyı dinleyince... "Taşıyayım bırak / seni sırtımda / uzun görünüyor yollar / ve gece karanlık / ama ikimiz cesur kâşifleriz / ben ve benim altın señora'm."

Bayıldım. O şarkıya bayıldım.

Billy: "Señora" ve "Güneş Üzerinde Parladığında" için bir demo kaydettik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rod: İrtibatta olduğum herkes o sırada L.A.'deydi. Gruba dedim ki, sanırım yetmiş iki falandı... "Batı'ya gitmeliyiz," dedim.

Eddie: Kaliforniya bütün havalı zırvalıkların olduğu yerdi, bilirsin ya hani?

Billy: *İçimde bir şeylerin bunu yapmaya ihtiyacı var,* diye düşündüm.

Warren: Ben gitmeye hazırdım. "Hadi minibüse," dedim.

Billy: Camila'nın ailesinin evine gittim ve onu yatağının kenarına oturttum. "Bizimle gelmek ister misin?" dedim.

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Öylece peşinizde dolaşmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım," dedim.

Bir dakika kadar düşünüp sonra, "Hayır, sağ ol," dedi.

Ona birlikteliğimiz sürecek mi diye sordum, "Geri dönecek misin?" dedi. Bilmediğimi söyledim.

O da, "O zaman hayır," dedi. Sonra da beni terk etti.

Camila: Çıldırmıştım. Gidiyor diye. Ona patladım. Başka nasıl kaldırabilirdim, bilmiyorum.

Karen: Camila, biz turne için yola çıkmadan önce beni aradı. Billy'yle ayrıldığını söyledi. "Onu sevdiğini sanıyordum," dedim.

O da, "Benimle bu konuda savaşmadı bile!" dedi.

"Eğer onu seviyorsan, ona söylemelisin," dedim.

"Çekip giden o! Bu işi düzeltmek ona düşer," dedi.

Camila: Aşk ve gurur bir arada olmuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Billy: Ne yapabilirdim ki? Benimle gelmek istememişti ve ben de... kalamazdım.

Graham: Eşyalarımızı toplayıp annemle vedalaştık. O sıralar postacıyla evlenmişti. Yani adamın adının Dave olduğunu biliyorum tabii ama öldüğü güne kadar ona postacı dedim çünkü öyleydi. Annemin ofisine postaları bırakıyordu. Postacıydı.

Her neyse, annemi postacıyla birlikte bırakıp minibüse atladık.

Karen: Pensilvanya'dan Kaliforniya'ya kadar yol üzerindeki her yerde konser verdik.

Billy: Camila seçimini yapmıştı ve bir yanım, *Tamam, ben de bekâr takılırım o hâlde, bakalım bundan hoşlanacak mı?* diyordu.

Graham: Billy o gezide cidden aklını kaybetti.

Rod: Billy konusunda beni endişelendiren kadınlar değildi. Gerçi epeyce kadın vardı. Ama Billy konserlerden sonra o kadar dağıtıyordu ki ertesi gün öğleden sonra suratını tokatlayarak uyandırmam gerekiyordu, o derece sapıtıyordu.

Camila: Onsuz hasta gibiydim. Ben... dövünüp duruyordum. Her gün. Gözyaşları içinde uyanıyordum. Annem bana onun peşine düşmemi, onu geri almamı söyleyip duruyordu. Ama bana sanki çok geç kalmışım gibi geliyordu. Bensiz gitmişti. Hayallerini gerçekleştirmeye. Olması gerektiği gibi.

Warren: L.A.'e vardığımızda Rod, Hyatt House'tan birkaç oda tuttu.

Greg McGuinness (*eski otel görevlisi, Continental Hyatt House*): Ah, dostum, The Six'in gelip bizimle kaldığını hatırladığımı söyle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

meyi çok isterdim. Ama hatırlamıyorum. O kadar çok şey oluyor, o kadar çok grup geliyordu ki o zamanlar... Akılda tutmak çok zordu. Daha sonra Billy Dunne ve Warren Rhodes'le tanıştığımı hatırlıyorum. Ama o dönem, hayır.

Warren: Rod, insanların ona olan iyilik borçlarını tahsil etti. Daha büyük konserlerde çalmaya başladık.

Eddie: L.A. tam bir sıçramaydı. Ne yana baksan etrafında müzik yapmayı, partilemeyi seven insanlar görürdün. *Ne bok yemeye buraya daha önce gelmedik ki?* diye düşünmüştüm. Kızlar muhteşemdi. Uyuşturucu ucuzdu.

Billy: Hollywood civarında bir iki kez sahne aldık. Whisky, Roxy, P.J.'s. "Senden Çok Uzakta" diye yeni bir şarkı yazmıştım. Tamamen Camila'ya duyduğum özlemle ve kendimi ondan ne kadar uzakta hissettiğimle ilgiliydi.

Bulvar'a ulaştığımızda, sanki gerçekten kendimizi buluyoruz gibi hissetmiştik.

Graham: Hepimiz biraz daha iyi giyinmeye başladık. L.A.'de cidden elini biraz güçlendirmen gerekiyordu. Gömleklerimi düğmelerini göğsüme kadar açık bırakarak giymeye başladım. Acayip seksi olduğumu düşünüyordum.

Billy: Aşağı yukarı... insanlar bugün ne diyor ona? Kanada smokini mi? İşte onlara ısınmaya başladığım dönemlerdi. Kotumun üzerine kot bir gömlek giyiyordum. Hemen hemen her gün.

Karen: Mini etekler, çizmeler falan giyersem çalmaya odaklanamayacakmışım gibi hissediyordum. Yani aslında o görüntü hoşuma gidiyordu ama çoğu zaman yüksek belli kotlar ve balıkçıyakalar giyiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Graham: Karen o balıkçıyakaların içinde acayip seksiydi.

Rod: İyice dikkat çekmeye başladıklarında onlara Troubadour'da bir sahne ayarladım.

Graham: "Senden Çok Uzakta" harika bir şarkıydı. Billy'nin çok içten söylediğini de anlayabilirdin. Billy hiçbir şeyi –mış gibi yapamazdı. Acı çektiğini ya da neşeli olduğunu hemen anlardın.

O gece Troubadour'daki gösteride çalarken, Karen'a baktım ve kendini kaptırmıştı. Sonra Billy'ye baktım ve şarkıyı resmen kalbinden söylüyordu. *Bu şimdiye kadarki en müthiş sahnemiz,* diye düşündüm.

Rod: Teddy Price'ın arkada dikilerek onları dinlediğini gördüm. Önceden bir tanışıklığımız yoktu ama onun Runner Records'un prodüktörü olduğunu biliyordum. Birkaç ortak arkadaşımız vardı. Sahneden sonra gelip beni buldu ve "Asistanım sizi P.J.'s'te dinlemiş. Ben de dinlemeye geleceğimi söyledim," dedi.

Billy: Kulise geçtiğimizde Rod, takım elbiseli ve cidden uzun boylu, şişman bir adamla birlikte geldi. "Billy, seni Teddy Price'la tanıştırmak istiyorum," dedi.

Teddy'nin ilk sözü –ki unutma, cidden kaymak tabakaya özgü koyu bir İngiliz aksanı vardı– "O kız hakkında yazma konusunda çok fena yeteneklisin," oldu.

Karen: Billy'yi izlerken sanki bir köpeğin kendine bir sahip buluşunu izliyordum. Onu memnun etmek istiyordu, plak anlaşmasını istiyordu. Paçalarından süzüldüğünü görebilirdin.

Warren: Teddy Price bir günah kadar çirkindi. Ancak annesinin sevebileceği bir suratı vardı. *[Gülüyor]* Sadece takılıyorum. Ama gerçekten çirkindi. Bunu önemsememesi hoşuma gitmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karen: Erkek olmanın güzelliği de burada. Çirkin bir yüz sonun olmuyor.

Billy: Teddy'yle tokalaştım ve bana az önce dinlediği gibi başka şarkılarım olup olmadığını sordu. "Var, efendim," dedim.

"Bu grubu bundan beş yıl sonra nerede görüyorsun? Ya da on yıl?" diye sordu.

Ben de, "Dünyanın en büyük grubu olacağız," dedim.

Warren: O gece ilk kez meme imzaladım. Kızın biri doğruca bana gelip gömleğinin düğmelerini açtı ve "Beni imzala," dedi. Ben de imzaladım. Şöyle diyeyim, insanın bir ömür unutamayacağı bir anı.

Sonraki hafta Teddy, San Fernando Vadisi'ndeki bir prova alanında gruba katıldı ve hazırladıkları yedi şarkıyı dinledi. Kısa bir süre sonra Runner Records ofisine davet edildiler, CEO Rich Palentino'yla tanıştırıldılar ve bir plak ve telif anlaşması teklifi aldılar. Teddy Price, albümlerini şahsen yapacaktı.

Graham: Sözleşmeyi öğleden sonra dört gibi imzalamıştık ve hemen sonrasında altımız birden Sunset Bulvarı'nda yürürken güneş gözümüze vuruyordu ve Los Angeles bize kollarını açmış, "Gel bakalım, bebek," diyormuş gibi hissediyorduk.

Birkaç yıl önce üzerinde, "Güneş gözlüğümü taktım çünkü geleceğim çok parlak," yazan bir tişört görmüştüm ve işte o an, onu giyen küçük bokun neden bahsettiğini bilmediğini düşündüm. Hiçbir zaman Sunset Bulvarı'nda, güneş gözlerini kamaştırırken, en yakın beş arkadaşı yanında ve bir plak anlaşması cebinde yürümemişti ki.

Billy: O gece herkes Rainbow'da partiliyordu. Ben uzaklaştım ve ödemeli çağrı yapmak için caddede ilerledim. En büyük hayaline

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eriştiğini ama içinin bomboş olduğunu düşün. Bunu Camila'yla paylaşamayacaksam hiçbir anlamı yoktu. Ben de onu aradım.

Telefon çalarken kalbim hızla çarpıyordu. Parmaklarımı nabzıma koydum, güm güm atıyordu. Ama Camila telefonu açtığında, çok uzun bir günün ardından nihayet kendimi yatağa atmışım gibi hissettim. Sadece sesini duymakla bile kendimi o kadar iyi hissetmiştim ki. "Seni özledim," dedim. "Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de özledim," dedi.

"Bunu neden yapıyoruz ki? Bizim birlikte olmamız gerek," dedim.

O da, "Evet, biliyorum," diye yanıtladı.

İkimiz de bir süre sustuk. Sonra ben, "Bir plak anlaşması yapmış olsaydım benimle evlenir miydin?" dedim.

"Ne?" dedi.

Camila: Eğer doğruysa, onun adına çok heyecanlanmıştım. Bunun için çok çalışmıştı.

Billy: Tekrar ettim. "Bir plak anlaşması yapmış olsaydım benimle evlenir miydin?"

"Plak anlaşması mı yaptın?" dedi.

İşte o zaman anladım. Tam o an. Camila benim ruh eşimdi. Plak anlaşmasını her şeyden daha çok önemsiyordu. "Soruma cevap vermedin," dedim.

"Plak anlaşması mı yaptın, evet ya da hayır?" dedi.

"Benimle evlenir misin, evet ya da hayır?" dedim.

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra, "Evet," dedi.

Bunun üzerine ben de, "Evet," dedim.

Büyük bir heyecanla çığlık atmaya başladı. "Hadi buraya gel, tatlım," dedim. "Hadi evlenelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O KIZ

1972–1974

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sunset Bulvarı dışında kendine bir isim yapmaya kararlı olan Daisy Jones, kendi şarkılarını yazmaya başladı. Yalnızca bir kalem ve kâğıtla silahlanmış olan –ve hiç müzik eğitimi olmayan– Daisy kısa zamanda yüzden fazla şarkının kaba taslaklarıyla dolacak olan bir şarkı defteri oluşturdu.

'72 yazında bir gece Daisy, Ash Grove'a Mi Vida'yı izlemeye gitti. O sıralar Mi Vida'nın solisti Jim Blades'le çıkıyordu. Performansın sonlarına doğru Jim, Daisy'yi grupla birlikte "Son of a Preacher Man"in coverını çalmak için sahneye davet etti.

Simone: Daisy o zamanlar saçlarını cidden çok uzatmış, kâkülle-rinden kurtulmuştu. Sürekli halka küpeler takıyor ve asla ayakkabı giymiyordu. Acayip havalıydı.

Ash Grove'daki o gece, ikimiz arka tarafta oturuyorduk ve Jim onu sahneye çıkarmaya çalışıp duruyor, Daisy'yse sürekli olmaz diyordu. Ama Jim bütün gece devam etti ve Daisy sonunda o sahneye çıktı.

Daisy: Gerçeküstü bir histi. Tüm o insanlar bana bakıyor, bir şeyler olmasını bekliyorlardı.

Simone: Daisy, Jim'le birlikte şarkı söylemeye başladığında fazla ürkekti ki bu beni şaşırtmıştı. Ama şarkı devam ettikçe onun gitgide ısındığını hissedebiliyordum. Sonra ikinci nakarat civarında falan gaza bastı. Gülümsüyordu. Orada mutluydu. Ve insanlar göz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerini ondan alamıyorlardı. Sona geldiklerinde Jim şarkıyı bıraktı ve sadece Daisy'nin söylemesine izin verdi. Daisy mekânı yıktı.

Jim Blades (*Mi Vida'nın solisti*): Daisy'nin inanılmaz bir sesi vardı. Pürüzlüydü ama kesinlikle cızırtılı değildi. Sanki boğazında kayalar varmış da ses oralardan dolanıp geliyormuş sanırdın. Bu da söylediği her şeyi kompleks ve ilgi çekici, bir şekilde tahmin edilemez kılıyordu. Benim kendime has bir sesim olmadı. Şarkıların yeterince iyiyse şarkıcı olmak için muazzam bir sesin olmasına gerek yok. Ama Daisy'de hepsi vardı, dostum.

Sürekli karnının derinliklerinden söylüyordu. İnsanların böyle bir şeyi öğrenmesi yıllar alırdı ve Daisy'nin doğal hâliydi bu, arabada hemen yanınızda otururken ya da çamaşır katlarken de böyle söylüyordu. Onu sürekli benimle şarkı söylesin diye ikna etmeye çalışıyordum ve Ash Grove'daki o geceye kadar hep reddetmişti.

İnsan içinde şarkı söylemeyi nihayet kabul etmesinin, şarkı yazarı olmayı çok istemesinden kaynaklandığını düşünüyorum. Ona, "Şarkıların için olabilecek en iyi şey onları senin söyleme ihtimalin," dedim. En önemli varlığı, insanların gözlerini ondan alamamasıydı. Ona bunu kullanmasını söyledim.

Daisy: Sanki Jim, insanlar bana bakabildiği sürece ne söylediğimi kimsenin umursamadığını söylüyormuş gibi geldi bana. Jim beni hep çıldırtıyordu.

Jim: Yanlış hatırlamıyorsam Daisy bana ruj fırlatmıştı. Ama sakinleştiğinde, sahneye çıkmayı nerede denemesi gerektiğini sordu.

Daisy: Şarkılarımın duyulmasını istiyordum. O yüzden L.A. civarında şarkı söylemeye başladım. Kendi şarkılarımın bir kısmını söylüyor, Simone'la bir şeyler yapıyordum.

Greg McGuinness: Bilirsin, Daisy herkesle çıkıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mesela, of, dostum, Licorice Pizza'nın önünde Tick Yune'la Larry Hapman arasında bir kavga çıkmıştı da Tick, Larry'nin kaşını yarmıştı ya hani? Acayip bir mevzuydu. Ben de oradaydım. *Dark Side of the Moon* uzunçalarını almaya gitmiştim. Yani ne zamandı? Yetmiş iki sonu? Belki de yetmiş üç başları? Neyse, dışarı baktım ve Tick, Larry'yi kafasından yakalamıştı. İnsanlar Daisy için kavga ettiklerini söylüyordu.

Ayrıca, hem Dick Poller'ın hem de Frankie Bates'in onu bir demo kaydetmeye ikna etmeye çalıştığını ama Daisy'nin onları geri çevirdiğini duymuştum.

Daisy: Birden bir sürü insan beni bir demoya ikna etmek için uğraşmaya başlamıştı. Tüm bu herifler menajerim olmak istiyordu. Ama ben, bunun ne anlama geldiğini biliyordum. L.A. saf bir kızın onların zırvalarına inanmasını bekleyen adamlarla doluydu.

Hank Allen en az yağcı olanlarıydı. En çok tahammül edebildiğim oydu.

O sıralar ailemin evinden ayrılıp Chateau Marmont'a taşınmıştım. Arka tarafta bir kulübe kiraladım. Hank de sürekli kapımdaydı, mesaj bırakıp duruyordu. Yalnızca benimle ilgili değil, şarkılarımla ilgili de konuşan bir tek oydu.

"Tamam, eğer benimle ilgilenmek istiyorsan, ilgilenebilirsin," dedim.

Simone: Daisy'yle tanıştığımda ben daha büyük, daha bilge, daha havalı olandım. Ama yetmişlerin başına geldiğimizde o konumdaki Daisy'ydi.

Bir keresinde Marmont'taki odasında dolabına bakıp da şu Halston şallarını ve tulumlarını gördüğümü hatırlıyorum. "Tüm bu Halston'ları ne zaman aldın?" diye sordum.

"Ha, onlar gönderdiler," dedi.

"Kim gönderdi?" diye sordum.

"Halston'daki biri," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha tek bir çalışması yayınlanmamış bir kızdı. Ne albüm ne tekli. Ama rock yıldızlarıyla birlikte dergilerdeydi. Herkes ona bayılıyordu.

Yine de o Halston'ların birkaçını aldım.

Daisy: Hank'in doldurmamı istediği demo için Larrabee Sound'a uğradım. Sanırım bir Jackson Browne şarkısıydı. Hank benden şarkıyı tatlı tatlı söylememi istedi ama öyle hissetmiyordum. Ben de şarkıyı kendi istediğim gibi söyledim. Biraz daha kaba, biraz daha hırıltılı. Hank, "Daha yumuşak, belki bir perde yüksekten söylediğin bir kayıt da alabilir miyiz?" diye sordu.

Çantamı aldım, "Olmaz," dedim ve çıkıp gittim.

Simone: Bundan hemen sonra Runner Records'la sözleşme imzaladı.

Daisy: Şarkı yazmak dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Şarkı söylemek güzeldi ama sahnedeki bir kukla olmak, başka insanların sözlerini söylemek istemiyordum. Kendi işimi yapmak istiyordum. Kendi şarkılarımı söylemek istiyordum.

Simone: Daisy ona kolay yoldan gelen hiçbir şeye kıymet vermez. Para, bakışlar, hatta kendi sesi bile. İnsanların onu *dinlemesini* istiyordu.

Daisy: Runner Records'la anlaşma imzaladım. Ama sözleşmeyi okumadım.

Sözleşmeleri okumak ve kime ne kadar ödeyeceğime ya da benden ne beklendiğine odaklanmak istemiyordum. Ben şarkı yapmak ve uçmak istiyordum.

Simone: Onun için bir başlangıç toplantısı planladılar; ben de onun evine uğradım ve birlikte en güzel kıyafeti seçip her şey doğ-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ru olsun diye şarkı defterinin üzerinden geçtik. O sabah oraya doğru giderken resmen bulutlarda yürüyordu.

Ama birkaç saat sonra benim evime geldiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. "Neler oluyor?" dedim. Sadece başını iki yana salladı ve yanımdan geçip gitti. Mutfağıma girdi, kutlama yapmak için aldığımız şampanya şişesini aldı, patlatıp açtı ve banyoma geçti. Peşinden içeri girdim. Banyoyu hazırlıyordu. Kıyafetlerini çıkarıp küvete girdi. Şişeden bir yudum aldı.

"Konuş benimle. Ne oldu?" dedim.

"Beni umursamıyorlar," dedi. Sanırım toplantıda ona yapmasını bekledikleri şarkıların listesini uzatmışlar ve hepsi katalog tarzı şeylermiş. "Leaving on a Jet Plane" tarzı şeyler.

"Peki senin kendi şarkıların?" diye sordum.

"Benim şarkılarımı beğenmiyorlar," dedi.

Daisy: Bütün defteri okudular ve kaydetmem gerektiğini düşündükleri bir şarkı bile –tek bir şarkı bile– bulamadılar.

"Peki ya bu? Şu olmaz mı? Ya şuradaki?" deyip durdum.

Rich Palentino'yla birlikte bir toplantı masasındaydım ve panik içinde defterin sayfalarını çevirip duruyordum. Okumamış olduklarını düşünüyordum. Sürekli şarkıların henüz hazır olmadığını söylüyorlardı. Şarkı yazarı olmaya hazır olmadığımı.

Simone: Küvette sarhoş oldu ve benim tek yapabileceğim, sızdıktan sonra onu oradan çıkarıp yatağa götürmekti. Ben de öyle yaptım.

Daisy: Ertesi sabah uyanıp kendi evime gittim. Havuzun kenarında uzanarak hepsini aklımdan çıkarmaya çalıştım. İşe yaramayınca birkaç sigara içtim, kulübemde birkaç satır yazdım. Hank uğrayıp beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Beni bu işten kurtar," dedim. O da bana bunu gerçekten istemediğimi söyleyip durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, istiyorum!" dedim.

"Hayır, istemiyorsun," dedi.

O kadar delirdim ki kendi evimden Hank'in beni yakalayamayacağı kadar hızla kaçtım. Arabayı doğruca Runner Records'a sürdüm. Üzerimde hâlâ bikini üstü ve kot olduğunu fark ettiğimde otoparktaydım. Doğruca Rich Palentino'nun odasına daldım ve sözleşmeyi yırttım. Rich sadece güldü ve "Hank böyle bir şey yapabileceğini söylemişti. Tatlım, sözleşmeler böyle işlemiyor," dedi.

Simone: Daisy, Carole King'di, Laura Nyro'ydu. Tanrım, Joni Mitchell olabilirdi. Ve ondan Olivia Newton-John olmasını istediler.

Daisy: Marmont'a geri döndüm. Ağlıyordum; rimelim yüzüme akmıştı. Hank eşikte oturmuş beni bekliyordu. "Neden uyuyup bunu unutmuyorsun?" dedi.

"Uyuyamıyorum. Çok fazla kokain ve dexie* aldım," dedim.

Tam bana göre bir şeyi olduğunu söyledi. Bana bir qualut falan vereceğini sandım, sanki bir işe yarayacakmış gibi. Ama Seconal verdi. Mışıl mışıl uyudum ve uyandığımda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Akşamdan kalmalık yok, hiçbir şey yok. Hayatımda ilk kez bebek gibi uyumuştum.

Ondan sonra günü atlatmak için dexie, geceyi atlatmak için kırmızıları kullandım. Hepsini yutmak için de şampanya.

Güzel hayat, değil mi? Güzel hayatın hiçbir zaman güzel yaşamaya uygun olmaması dışında. Ama oralara daha var, erken konuşuyorum.

---

* Deksroamfetamin maddesi içeren, merkezi sinir sistemini uyaran, olumsuz etkileri nedeniyle artık kullanılmayan bir ilaç. –*çn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İLK ALBÜM

1973–1975

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

The Six, Los Angeles'a yerleşti, Topanga Canyon'un tepelerinde bir ev kiraladı. İlk albümlerinin kaydına başladılar. Teddy, içlerinde baş teknisyen Artie Synder'ın da bulunduğu bir teknisyen ekibiyle birlikte, Kaliforniya, Van Nuys'taki bir kayıt stüdyosu olan Sound City Stüdyoları'nda bir yazıhane açtı.

Karen: O eve taşındığımız gün, *Burası tam bir çöplük,* diye düşünmüştüm. Menteşeleri sökülmüş ön kapıları ve kenarları kırılmış vitraylı camlarıyla köhne bir yerdi. Nefret etmiştim. Ama bir ya da iki hafta sonra Camila L.A.'e geldi. Ormanların arasından uzun otoyol boyunca araba sürmüştü. Arabadan indi ve "Vay canına, burası yakıyor," dedi. O evin havalı olduğunu söyleyince ben de çakmaya başladım.

Camila: Ev biberiye çalılarıyla çevriliydi. Bayılmıştım.

Billy: Dostum, Camila'nın dönmesi çok güzeldi. Kadınımın tekrar kollarımda olması o kadar muhteşemdi ki. Evlenecektik, L.A.'deydim ve kardeşimle bir plak kaydındaydım, her şey muhteşemdi.

Warren: Graham ve Karen'ın odaları mutfağın hemen yanındaydı. Pete ve Eddie garajı almıştı. Billie ve Camila çatı katını istedi. Böylece bana da içinde banyo olan tek yatak odası kaldı.

Graham: Warren'ın odasında tuvalet vardı. Kendi banyosu ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duğunu söyler dururdu ama öyle değildi. Odasında tuvalet vardı. Odanın bir köşesinde.

Billy: Teddy tam gece kuşuydu. Öğleden sonra hep birlikte stüdyonun yolunu tutar ve gecenin geç saatlerine, bazen sabaha kadar kalırdık.

Kayıttayken dünyanın geri kalanı bizim için siliniyordu. Karanlık bir stüdyodasın, müzikten başka hiçbir şey düşünmüyorsun.

Ben ve Teddy... boğazımıza kadar bu işin içine batmıştık. Tempoyu hızlandırıyor, farklı perdelerde kayıt alıyor, her şeyi deniyorduk. Yeni enstrümanlarla çalıyordum. Stüdyoda kendimi kaybediyordum. Ama sonra eve dönüyordum ve Camila, çarşafa sarınarak uyumuş oluyordu. Genelde hafiften sarhoş olurdum ve yanına kıvrılıverirdim.

O zamanlar sabahlarımı Camila'yla geçirebiliyordum. Pek çok çift uzun bir günün sonunda yemeğe çıkarken, Camila ve ben kahvaltıya gidiyorduk. En sevdiğim sabahlar, uyuma zahmetine bile girmediklerimdi. Camila kalkardı ve ikimiz arabaya atlayıp Malibu'ya sürer, Pasifik Sahili Otoyolu kıyısında kahvaltı ederdik.

Her sabah aynı şeyi sipariş ederdi: buzlu çay, şekersiz, üç dilim limonlu.

Camila: Buzlu çay, üç limon. Soda, iki misket limonu. İki zeytinli ve soğanlı Martini. İçeceklerim konusunda müşkülpesentimdir. *[Gülüyor]* Birçok konuda da öyle aslında.

Karen: İnsanlar Camila'nın Billy'nin peşinden ayrılmadığını, sürekli Billy'ye göz kulak olduğunu düşünüyordu ama öyle değildi. O, yabana atılmayacak bir güçtü. Ne istediyse aldı. Neredeyse her seferinde. İkna ediciydi ve biraz da insanı yönlendirirdi – ama yönlendirildiğini asla anlamazdın. Ama dik kafalıydı ve istediğini nasıl elde edeceğini bilirdi.

Bir keresinde Billy'yle birlikte sabah vakti ya da işte öğlene

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğru falan salona geldiklerini hatırlıyorum. Hepimizin üzerinde geceden kalma kotlar falan vardı. O gün geç saate kadar stüdyoya gitmeyecektik. Camila, "Sağlam bir kahvaltı ister misiniz?" dedi. "Pankekler, wafflelar, domuz pastırması, yumurta, ne var ne yoksa?"

Ama Graham'la benim hamburger yemeye gideceğimizi duyan Billy de bizimle gelmek istedi.

Camila da, "Ben size burada hamburger yaparım," dedi.

Biz de olur dedik. Billy'yi hamburger için et almaya yolladı ve pastırma da almasını söyledi. Bir de ertesi gün için yumurta.

Sonra ızgarayı yaktı ve içeri gelip Billy'nin getirdiği etin pek iyi görünmediğini söyledi. Sadece pastırmayı yaptı. Bir yandan pastırmayı yaparken bari yumurtaları da yapalım dedi ve yumurtaları yapmışken hadi biraz da pankek yapalıma vardı.

Saat 13:30 olmuştu ve biz kendimizi masanın başında brunch yaparken bulduk ve görünürde tek bir hamburger bile yoktu. Hepsinin tadı muhteşemdi ve benim dışımda kimse Camila'nın ne yaptığını fark etmedi.

Onda sevdiğim yan buydu. İçine kapanık değildi. Sadece onu görmek için dikkatinizi vermeniz gerekirdi.

Eddie: Geri kalanlarımız hep dışarıdaydık, yani çoğu zaman ve Camila'nın eve yardımcı olacağını, biraz temizleyebileceğini falan düşünmüştüm, anlarsın ya? Bir keresinde, "Belki biz yokken biraz ortalığı falan toparlayabilirsin," dedim.

Camila: "Tamam," dedim ve sonra tek bir şeye bile elimi sürmemeye başladım.

Graham: Yoğun bir dönemdi. Billy durmadan yazıyordu. Hepimiz sürekli bir şeyler üzerine çalışıyorduk. Stüdyoya gidip geliyor, bazen orada kalıyorduk.

Birçok gece Karen'la ben güneş doğana kadar ayakta kalır, bir nakarat ya da melodi üzerine çalışırdık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Warren: O sıralarda bıyık bıraktım. Bak şimdi, bazı erkekler bıyık olayını kaldıramaz. Ama bana yakışıyordu. İlk albümümüzü kaydederken bıraktım ve bir daha hiç kesmedim.

Aslında bir kere kestim ve derisi yüzülmüş kediye benzeyince hemen tekrar bıraktım.

Graham: Bir albüm kaydetmek, özellikle de ilk albümünse, senden çok şey götürüyor. Billy biraz takıntılı birine dönüştü. Bence bu yüzdendi –geri kalanlarımız stüdyoda ortalığı sarsabilecekken– bence Billy bu yüzden her gün sözlere çalışmaya başladı. Formda kalıyordu.

Billy: Albümün, zamanın başlangıcından beri yayımlanmış en müthiş albüm olacağından emin olmaya kararlıydım. *[Gülüyor]* O zamanlar bazı şeyleri bir bütün olarak ele alamıyordum diyelim.

Eddie: Billy o albümde kontrolü epey bir ele aldı. Teddy de ona izin verdi.

Billy şarkıları yazdı, neredeyse herkesin kısımlarını yazdı. İçeri gelir ve gitarlarla klavye kısımlarını dinler, davullardan ne istediğini söylerdi. Pete'e o kadar yüklenmiyordu, Pete'i biraz daha rahat bırakıyordu. Ama geri kalanlarımıza bütün sound'u dikte ediyordu ve biz de bunu kabul ediyorduk.

Biri bir şey diyecek mi diye diğerlerini gözlemeye başladım. Ama kimse bir şey demedi. Sanki bir tek benim umurumdaydı. Karşı çıksam da Teddy, Billy'ye arka çıkacaktı.

Artie Snyder (The Six'in YediSekizDokuz *ve* Seher albümlerinin *baş teknisyeni*): Teddy, The Six'in gerçek yeteneğinin Billy olduğunu düşünüyordu. Bunu hiç doğrudan söylemedi. Ama yıllar boyunca o kumanda dairesinde birlikte çok zaman geçirdik. Kimi zaman grup evine döndükten sonra dışarı çıkar, bir iki kadeh bir şey içer, bir hamburger yerdik. Teddy yiyebilen adamlardandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hadi bir şeyler içelim," derdin, Teddy hemen, "Hadi biftek yiyelim," diye cevap verirdi. Demek istediğim, onu iyi tanırdım.

Ve gerçekten Billy'yi ayrı tutuyordu. Başka kimsenin fikrini sormadığı hâlde onun fikrini sorardı. Bütün grupla konuşurken gözü Billy'de olurdu.

Yanlış anlama, hepsi yetenekliydi. Bir keresinde, nasıl yapacağını anlatmak için başka bir klavyeciye Karen'ın bir şarkısını örnek olarak dinletmiştim. Bir keresinde de Teddy'nin başka bir prodüktöre Pete ve Warren'ın günün birinde rock müziğin en iyi ritim ekibi olacağını söylediğini duydum. Yani hepsine inanıyordu. Ama Billy'ye yönelmişti.

Bir gece arabalarımıza yürürken Teddy, öğretilemeyecek olana sahip olanın Billy olduğunu söylemişti. Ve bence bu doğruydu. Hâlâ da öyle düşünüyorum.

Graham: Billy hep bir kez daha söylesek mi, acaba miksi bir kez daha mı denesek deyip dururdu. Teddy bize sound'u mümkün olduğunca ham bırakmak istediğini söylemişti. Teddy, Billy'yi sadece Billy olarak tutmak için gerçekten büyük enerji sarf ediyordu.

Billy: Teddy bir keresinde bana, "Senin sound'un bir his gibi. Aynen öyle. Ve bu her şeyin üzerinde bir dünya," demişti.

"Peki hangi his?" diye sorduğumu hatırlıyorum.

Aşk üzerine yazıyordum. Biraz hırıltılı söylüyordum. Gitarda ciddi bir blues bas çizgisi yakalamıştık ve bayağı sağlamdık. Ben de Teddy'nin "bir kızı bardan eve götürmek gibi" ya da "tepeden aşağıya doğru hızlanmak gibi" falan diyeceğini sanıyordum. Eğlenceli bir şeyler işte ve belki biraz da tehlikeli.

Ama o sadece, "Anlatılmaz," dedi. "Eğer tanımlayabilseydim ona ihtiyaç duymazdım."

Bu cidden üzerime yapıştı.

Karen: Gerçek bir stüdyoda albüm kaydetmek harikaydı. Her

şeyi ayarlayacak teknikerler, öğle yemeği getirecek insanlar, sana bir poşet ıvır zıvır getirecek birileri vardı. Her gün akşam yemeğine kadar uzayan bir öğle yemeği olurdu.

Bir keresinde kayıt yapıyordum ve içeri bir düzine çikolatalı kurabiye geldi. Herifin biri getirmişti. "Yeterince kurabiyemiz var," dedim.

Ama adam, "Bunun gibisi yoktur," dedi. İçine uyuşturucu madde katılmıştı. Kimin gönderdiğini hiç bilmiyorum.

Eddie: "Bir Tanecik Daha" birinin esrarlı kurabiye gönderdiği zaman, bir günde yazılıp kaydedildi. Şarkının çoğunu Billy benim yardımımla yazdı, yola çıkmadan önce bir kızla bir kez yatmak isteği üzerine gibi görünüyordu. Ama tamamen bütün otu yiyip bir kurabiye daha istememizle ilgiliydi.

Warren: Ben kendime üç kurabiye alıp birini sonrası için saklamıştım ve Billy bu bir tane daha istemekle ilgili şarkıyı yazarken, *Siktir! Bende bir tane daha olduğunu biliyor,* diye düşünüyordum.

Graham: Müthiş günlerdi. O zamanlar harika vakit geçirdik.

Billy: Hani bir his vardır ya... hayatının sonsuza dek unutamayacağın bir döneminde olduğunu bilirsin.

Graham: Kaydı bitirmeden bir gün önce, bir yerlerden eve geldim ve Karen'ı verandadaki tırabzanın üstünde oturmuş kanyona bakarken buldum. Warren verandadaki sandalyedeydi, plastik bir kaşıktan Noel ağacına benzer bir şey yontuyordu.

Karen bana dönüp, "Suyun bileklerime gelmesi ne yazık. Yürüyüşe çıkmak isterdim," dedi.

Ben de, "Siz ne aldınız ve daha var mı?" dedim.

Karen: Meskalindi.

Warren: O gece Graham, Karen ve ben peyote* alırken, kendi kendime eğer albüm boka sararsa sorun olmayacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Çünkü kaşık yaparak hayatımı kazanabilirdim. Bu mantık pek sağlam değildi tabii. Ama bu düşünce aklıma takıldı bir kere. Bütün yumurtaları tek bir sepete koyamazsın.

Graham: Her şeyi kaydetmeyi kasımda bitirdik sanırım.

Eddie: Mart civarı bitirdik.

Graham: İşte Billy ve Teddy bir ya da iki ay daha stüdyodaydı, mikslerin üzerinden geçiyorlardı.

Bazen ben de gider, ne yaptıklarını dinlerdim. Bazı düşüncelerim vardı ve Billy'yle Teddy bana hep kulak verirdi. Sonra bize final miksini çaldılar ve acayip etkilendim.

Eddie: Stüdyoya Teddy'yle Billy dışında kimse alınmıyordu. O şey üzerine aylarca çalıştılar. Ve sonra nihayet bizim dinlememize de izin verildi.

Bomba bir şeydi. Pete'e, "Siktir, muhteşemiz," dedim.

Billy: Runner ofisinin toplantı odasında Rich Palentino için kaydı çaldık. O masanın altında ayağımı yere vurup duruyordum. Gergindim. Bu bizim elimizden gelenin en iyisiydi. Eğer Richard hoşlanmazsa patlayabileceğimi düşünüyordum.

Warren: Rich o zamanlar bizim için takım elbiseli ve kravatlı bir ihtiyardı. *Bu kurumsal sikik mi beni yargılayacak?* diye düşündüm. İnsan türünün temsilcisi gibi görünüyordu.

Graham: Rich'i izlemeyi bırakmam gerekiyordu, ben de o yüz-

* Halüsinatif etki gösteren meskalin maddesinin çıkarıldığı bir kaktüs türü. –*çn*

den gözlerimi kapatıp dinledim. Bu sırada da, *Bu herifin buna bayılmamasının imkânı yok*, diye düşündüm.

Billy: "Güneş Üzerinde Parladığında"nın son notası da çaldı ve gözlerimi Rich'e diktim. Graham ve Teddy de bakıyordu – hepimiz ona bakıyorduk. Rich'in yüzünde şu küçük gülümseme belirdi ve "Harika bir albüm yapmışsınız," dedi.

Rich beğenince tamamdı. Sanki beni toprağa bağlı tutan son parçam da uçup gitti, sanki birileri paraşütün ipini açtı ve süzülmeye başladım.

Nick Harris *(rock eleştirmeni)*: Kendi adlarını taşıyan ilk albümleri rock sahnesine saygın bir girişti. Bağnaz ve ekonomik, iyi bir aşk şarkısı yazmayı bilen ve uyuşturucu iması sanatında gerçekten mükemmelleşmiş olan bir grubun temel bir blues-rock albümüydü. Biraz halka yönelik, oldukça akılda kalan, bir sürü racon kesen, büyük nakaratları, sert davulları olan ve o müthiş Billy Dunne'ın pürüzsüz hırıldadığı bir albüm.

Şanslı bir başlangıçtı.

Albüm kapağı çekimi, sektör etkinlikleri, Creem *dergisiyle bir röportaj ve albüm için epey erken bir şamatadan sonra Runner Records ve Rod Reyes otuz şehirlik bir turne planlamaya başladı.*

Billy: Her şey çok hızlı oluyordu. Ve ben... Hani çok uzun süre eziksinizdir ama sonra birden bir gün artık öyle olmazsınız. Gerçek başarıyı hissetmeye başladığında, lüks içinde yaşamaya başladığında falan durup kendine bunu gerçekten hak ettiğini düşünüyor musun diye sorman gerekir.

Pisliğin teki falan değilse, herhangi biri bu soruya, "Hayır," der. Çünkü elbette hak etmiyorsundur. Birlikte büyüdüğün herifler üç işte birden çalışırken. Ya da bizim Chuck'ı kaybettiğimiz gibi başka ülkelerde can verirken. Elbette bunu hak etmiyorsundur. Bu iki şeyle nasıl uzlaşacağını öğrenmen gerekir. Bu hayatın içinde olmak ve onu hak etmemek. Ya da benim yaptığımı yaparsın ve bu konuda düşünmeyi reddedersin.

Yola çıkmaya, turneye başlamaya o yüzden bu kadar hevesliydim. Yolda olduğunda gerçek yaşamla uğraşmak zorunda kalmazsın. Sanki durdurma düğmesine basmış gibi hissedersin.

Eddie: Büyük turne için yola koyulmuştuk, anlarsın ya? Havalı mekânlarda röportaj vermek, kendi otobüsümüzün olması. Çok iyi gelmişti. Cidden çok iyi gelmişti.

Billy: Otobüse binmeden önceki gece Camila ve ben yatakta

uzanmış, çarşaflara sarınmıştık. O sıralar saçlarını daha da uzatmıştı. Tanrım, o saçların içinde kaybolabilirdim.

Saçları ve elleri hep toprak gibi, bitki gibi kokardı. Biberiye dallarını tutup ellerinin arasında ezer ve sonra ellerini saçlarında gezdirirdi. Ne zaman biberiye kokusu duysam, şimdi bile, sanki birden o zamanlara dönerim. Kanyondaki bir evde grubu ve kadınıyla yaşayan o aptal genç adam olurum.

İşte o gece, yola çıkmamızdan önceki gece, saçlarından biberiye kokusu alıyordum. O zaman, tam sabah turne için yola çıkmadan önce söyledi bana.

Camila: Yedi haftalık hamileydim.

Karen: Camila çocuk istiyordu. Bense çocuğun benim için ihtimal dahilinde olmadığını hep biliyordum. Sanırım bu hissettiğin bir şey. Kalbinde bu his var ya da yok.

Eğer yoksa zorla kalbine sokamazsın.

Eğer varsa kalbinden söküp atamazsın.

Ve Camila'nın kalbinde vardı.

Billy: İlk başta sevindim. Sanırım. Ya da... *[duraksıyor]* sevinmek için cidden çok çaba harcadım. Sanırım... mutlu *olduğumu* biliyordum. Tek görebildiğim acayip korktuğumdu.

Bunu anlamlı kılabileceğim şeylere odaklanmaya başladım. Hemen evlenmemiz gerektiğine karar verdim. Turneden sonra bir ara bir düğün planlıyorduk ama onu hemen o an yapmamız gerektiğine karar verdim. Bu benim için neden önemliydi bilmiyorum... ama... *[duraksıyor]* Onun hamile olduğunu öğrendiğim an doğru düzgün bir aile olmamız gerektiğini hissettim.

Camila: Karen yetkili bir papaz tanıyordu. Bir arkadaşından onun numarasını aldı ve o gece geç saatte adamı aradık. Hemen geldi.

Eddie: Sabahın dördüydü.

Camila: Karen arka taraftaki verandayı süsledi.

Karen: Ağaçların etrafına uzun alüminyum folya şeritleri astım. *[Gülüyor]* Şimdiki tüm o çevreci zırvalar bağlamından bakılınca kulağa pek hoş gelmiyor. Ama gayet şık görünüyordu. Rüzgârda salınıyor ve ay ışığında parlıyordu.

Graham: Warren'ın davul setinin etrafında birkaç Noel ışığı vardı çünkü aletlerini ışıklandırmayı severdi. Onları kullanabilir miyiz diye sorduğumda çoktan paketlediğine dair bir şeyler geveledi. Ben de ona, "Warren, ben herkese ne kadar göt bir insan olduğunu anlatmadan önce o ışıkları bana ver," dedim.

Warren: Billy ve Camila'nın gecenin köründe evlenmeye karar vermesi benim problemim değildi.

Karen: Graham ve ben işimizi bitirdiğimizde dışarısı acayip güzel görünüyordu.

Sanki planlamak için sonsuza kadar zamanın olsa bile evlenmek isteyeceğin bir yer gibiydi.

Billy: Camila giyinirken ben de banyoya gittim ve aynada kendime baktım. Kendime bunu yapabileceğimi söyleyip duruyordum. *Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.* Verandaya indim ve sonra beyaz bir tişörtle kot pantolon giymiş Camila geldi.

Karen: Üzerinde sarı bir tığ işi vardı. Çok güzel görünüyordu.

Camila: Hiç gergin değildim.

Eddie: Polaroid'imde tek bir film kalmıştı, ben de bir fotoğraf

çektim. Yanlışlıkla başlarını almamışım. Yalnızca Camila'nın bacakları ve sırtına inen saçları görünüyor. Bir de Billy'nin göğsünden bir parça. Fotoğrafta birbirlerine dönmüş, el ele tutuşuyorlar. Yüzlerini kaçırdığım için delirdim. Ama bir yandan da sendeliyordum.

Graham: Camila her ne yaparsa yapsın Billy'yi sevmekle, onlarla, bebekle, bir takım olmakla ilgili bir şeyler söyledi. Ama bunu sanki cidden bir spor takımından bahseder gibi söyledi. Etrafa bakındım, Pete ağlıyordu. Gizlemeye çalışıyordu ama ortadaydı. Gözlerinde yaşlar vardı. Ona, "Cidden mi?" der gibi baktım ve o sadece omuz silkti.

Warren: Pete bütün olay boyunca ağladı. *[Gülüyor]* O herif beni çok güldürürdü.

Billy: Camila dedi ki –nasıl söylediğini hatırlıyorum– dedi ki, "Bu biziz, bizim takımımız, sonsuza kadar ve daima. Ve ben, bizim için hep tezahürat yapacağım." Ama kafamın içinde sürekli kimsenin babası olmamam gerektiğini söyleyip duran şu ses vardı. Onu susturamıyordum. Kafamın içinde dönüp duruyordu. *Sıçıp batıracaksın. Sıçıp batıracaksın.*

Graham: Bak, babasız bir adam olarak, ne yapman gerektiğine dair en ufak bir fikrin bile yok ve sorabileceğin kimse de yok.

Bunu sonradan anladım, kendi çocuklarım olduğunda. Sanki en önde ilerlemek, palayla otları kesip patika açmak gibi bir şey. Sadece *baba* kelimesi bile... Biz bu kelimeyi *iskele babası, pislik, alkolik* kavramlarıyla özdeşleştirmiştik. Artık Billy'yi de tanımlayacaktı. Sözcüğün üzerine oturması için bir yol bulması gerekiyordu. Ben bu yollardan geçerken örnek alabileceğim Billy vardı en azından. Ama Billy'nin o zamanlar kimsesi yoktu.

Billy: O ses durmadan, *Baban yoksa nasıl baba olabilirsin ki?* diyordu.

O ses... *[duraksıyor]* Kötü bir dönemin başlangıcıydı. Kendim olmadığım bir dönemin. Aslında, hayır. Bu şekilde ifade etmekten hoşlanmıyorum – insanın kendi olmadığı bir dönem olmaz. Sen hep sensindir. Sadece, bazen... olduğun kişi boktandır.

Karen: Birbirlerini öptüler; Camila'nın gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Billy onu kollarına aldı. Onu üst kata kaçırdı ve hepimiz güldük. Papaza parasını ben verdim çünkü Billy'yle Camila unutmuştu.

Billy: Orada, yatakta Camila'yla yattığımı hatırlıyorum –evlendikten hemen sonra– ve tek istediğim gitmekti. Otobüse binme saatinin gelmesini bekliyordum çünkü... onunla yüzleşemezdim. Yüzüme şöyle dikkatle bir baksa kafamın içinde neler olup bittiğini söyleyebileceğini biliyordum.

Ona yalan söylemekte iyi değildim. Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi emin değilim. İnsanlar yalan söylemenin tamamen kötü olduğunu düşünüyor ama... bilmiyorum. Yalan söylemek bazen de insanları korur.

Güneş doğarken orada öylece uzanmıştım. Otobüsün yanaştığını duyunca yataktan fırladım ve ona bir veda öpücüğü verdim.

Camila: Gitmesini istemiyordum. Ama onu kalmaya da asla zorlayamazdım.

Graham: Sabah uyandığımda Billy çoktan otobüse binmiş, Rod'la konuşuyordu.

Billy: Her şey yüklenmişti ve şoför otobüsü araç yolundan çıkarırken Camila üstünde geceliğiyle sahanlığa koşturdu. Bize gi-

derken el sallamak için bu kadar acele etmişti. Ben de el salladım ama... ona bakmakta zorlanıyordum.

Graham: Onun ne hissettiğini anlamak zordu. O sabah, o yolculukta.

Billy: O gece Santa Rosa'da durduk ve Inn of the Beginning'de vereceğimiz konsere hazırlanmaya başladık. Ama kafam yerinde değildi.

Eddie: Turnedeki ilk konserimiz pek iyi gitmedi. Gerektiği gibi senkronize olamamamız dışında kötü gitmesi için hiçbir neden yoktu, bilirsin. Billy "Doğuştan Arızalı"nın iki dizesini karıştırdı. Sonra Graham bir geçiş müziğine geç girdi.

Karen: Ben o kadar da endişeli değildim. Ama Billy ve Graham'ın işler böyle gittiği için çok üzüldüğünü anlayabilirdin.

Billy: Konserden sonra otele geri döndük. Kızlar odaya doluşmaya başladı. Orada bizim için doldurulmuş bir bar vardı. İçmem gerekenden fazlasını içtim. Bir elimde viski kadehi, diğerinde Cuervo şişesi vardı. Kendime sürekli yeni bir kadeh doldurup duruyordum. Bir kadeh daha, bir kadeh daha, bir kadeh daha.

Graham'ın bana yavaşlamamı söylediğini hatırlıyorum. Ama aklımdan çok fazla şey geçiyordu.

Baba olacaktım ve artık bir kocaydım ve Camila L.A.'de kalmıştı ve korkunç bir konser vermiştik ve albümümüz daha yeni çıkmıştı ve nasıl gideceğini bilmiyorduk.

Tekila her şeyi susturuyordu.

O yüzden de Graham bana durmamı söylediğinde dinlemeyecektim. Hem bilirsin, etrafta kokain dönüyordu. Ondan da aldım. Birinde qualut vardı, onlardan da birkaç tane aldım.

Warren: Bu otelde birbiriyle bağlantılı iki odada kalıyorduk ve ben de odalardan birinin köşesinde şu kızlardan biriyle ilgileniyordum. Havalı bir piliçti –gömlek olarak bir şal giymişti– ve kız birden fırlayıp kız kardeşinin nerede olduğunu sordu. Kardeşinin de onunla olduğunu bile bilmiyordum.

Birileri, "Sanırım Billy'yle birlikte," diye seslendi.

Billy: Saat sabaha karşı üçte veya dörtte sanırım kendimden geçtim. Uyandığımda otelin küvetindeydim... Yalnız değildim. *[Duraksıyor]* Sarışın bir kız... üzerimde yatıyordu. Bunu söylerken çok utanıyorum ama gerçek bu.

Doğruldum ve kustum.

Graham: Uyandığımda Billy'nin otoparkta dikilmiş sigara içtiğini gördüm. Volta atıyor, sanki kendi kendine konuşuyordu, hafiften kafayı yemiş gibiydi. Yanına gittiğimde, "Sıçtım. Her şeyin içine sıçtım," dedi.

Neler olduğunu biliyordum. Durdurmaya çalışmıştım. Ama onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu. "Sadece tekrarlama, dostum. Bu kadar. Tekrarlama," dedim.

Başıyla beni onaylayıp, "Evet," dedi.

Billy: Sesini duymak için Camila'yı aradım. Ona ne yaptığımı söyleyemeyeceğimi biliyordum. Kendi kendime bunu bir daha asla yapmayacağımı ve önemli olanın da bu olduğunu söyledim.

Camila: Sanki bu bilebileceğin ya da bilemeyeceğin bir şeymiş gibi onun sadakatsizlik yapacağını bilip bilmediğimi soruyorsun. Sanki siyah ve beyazmış gibi. Ama öyle değil. Şüpheye düşüyorsun, sonra bir şekilde şüphelerin anlamsız geliyor. Sonra yine şüpheleniyorsun. Sonra kendi kendine delilik ettiğini söylüyorsun. Sonra kendine sadakatin gerçekten de her şeyden çok değer verdiğin bir şey olup olmadığını soruyorsun.

Sana şöyle söyleyeyim: Herkesin sadık olduğu ama kimsenin mutlu olmadığı bir sürü evlilik gördüm.

Billy: Konuşmanın sonunda Camila kapaması gerektiğini söyledi ve ben de, "Tamam," dedim. Sonra onun, "Tamam, tatlım, seni seviyoruz," dediğini hatırlıyorum.

"Seviyoruz mu?" dedim.

"Ben ve bebek," dedi.

Bu da... Sanırım veda bile etmeden telefonu kapadım.

Karen: Camila'yla arkadaş olmuştuk. Beni Camila'ya her şeyi anlatmak ya da ona yalan söylemek arasında bıraktığı için Billy'den nefret ettim.

Billy: İçki, uyuşturucu, her gece bir yerlerde yatmak, hepsi aynı şey.

İnsanın aşmayacağı sınırlar vardır. Ama sonra aşarsın. Ve birden o tehlikeli bilgiye vâkıf olursun: Sen bir kuralı çiğnedin diye dünya ânında yıkılmaz.

Büyük, siyah bir sınır çizgisini alıp biraz grileştirirsin. Artık o çizgiyi her geçtiğinde biraz daha grileşir ve sonunda etrafına bakınıp, *Bir ara buralarda bir çizgi vardı galiba,* diye düşünürsün.

Graham: Bir ritmi olmalıydı: kasabaya git, ses kontrolü yap, çal, partile, otobüse bin. Daha iyi çalmaya başladıkça daha çok partilemeye başladık. Oteller, kızlar, uyuşturucular. Tekrar tekrar. Oteller, kızlar, uyuşturucular. Hepimiz için. Ama özellikle de Billy için.

Warren: O zamanlar bir kuralımız vardı; her birimize beş kibrit çöpü. İnsanları sonraki partiye öyle çağırıyorduk. Eğer kibritleri varsa içeri girerlerdi. Kalabalıkta gördüğümüz herhangi bir kıza verebilirdik. Tuhaf tiplerden uzak durmaya çalışıyorduk tabii ki.

Rod: Sana bir rock grubunu idare etmenin ne demek olduğunu anlatayım. Malzemeciler, ekip ve işte kim var kim yoksa sürekli cehennemin dibine kadar sürüyorduk. Ve içlerinden biri bile –o grubun tek bir üyesi bile– kendi kendilerine nasıl oluyor da hep benzinimiz oluyor diye sormazdı.

Yetmiş üçün sonlarında bir petrol krizi vardı ve benzin azdı. Tur yöneticisi ve ben benzin istasyonu çalışanlarına hayatlarımız buna bağlıymış gibi rüşvet veriyorduk. Plakaları değiştiriyordum.

Ve hiçbiri fark etmiyordu bile çünkü sürekli uyuyorlardı, sarhoşlardı ya da kafaları güzeldi.

Karen: Billy o turnede tanımadığım birine dönüştü. Otobüsün içinde kolunun altında bir kızla kendinden geçiyor, kızları bizimle bir şehirden diğerine yolculuk etmeye çağırıyordu.

Eddie: Şöyle ki Billy, malzemecilerden birini gece boyunca ona tekila ve qualut versin diye ayarlamıştı.

Karen: Albüm gayet iyi iş yapıyordu ve turnenin kapsamı genişletilmişti. Camila'yla bu konuda konuşurken, "Karen, sence gelip size katılmalı mıyım?" diye sordu.

Sözcükler ağzımdan daha hızlı çıkamazdı. "Hayır, orada kal," dedim.

Warren: Turnenin başlarını sana şöyle özetleyeyim: Ben kızlarla yatıyordum, Graham'ın kafası güzeldi, Eddie sarhoştu, Karen yoruluyordu, Pete sürekli memleketteki sevgilisiyle telefondaydı ve Billy de aynı anda bunların beşi birdendi.

Eddie: Ottowa konserinden sonra kuliste Midnight Dawn'dan çocuklarla birkaç bira içiyordum. Yanımda Graham vardı. Bir de Karen. Pete sevgilisi Jenny'yi bekliyordu. Kız Boston'dan yola çıkmıştı. Kızla henüz tanışmamıştım. Çünkü Pete cidden her za-

man mahremiyetine düşkündü. Lisedeki kız arkadaşı annemlerle hiç tanışmadı! O yüzden nihayet Jenny'yle tanışacağım ve tüm bu yaygaranın nedenini öğreneceğim için heyecanlıydım.

Kız içeri girdi; acayip uzundu, uzun sarı saçları vardı, kısacık bir elbise ve acayip yüksek topuklu ayakkabılar giymişti, bacakları boynuna kadar uzuyor gibiydi. *Pete'in bu kıza kafayı takması boşuna değil,* diye düşündüm.

Sonra, onun hemen arkasında Camila'yı gördüm.

Camila: Ona sürpriz yapmak istedim. Onu özlemiştim. Sıkılmıştım. Bir de... endişeleniyordum. Yani evlenmiştim, altı aylık hamileydim ve zamanımın çoğunu Topanga Canyon'daki kocaman, eski bir evde tek başıma geçiriyordum.

Ama evet, sebeplerden biri de her şeyin yolunda gidip gitmediğini görmekti. Ne işler çevirdiğini görmek. Elbette nedeni buydu.

Karen: Ona gelmemesini söyledim. Ama beni dinlemedi. Billy'ye sürpriz yapmak için geldi.

Karnı daha yeni yeni belli olmaya başlıyordu. Beş aylık falan hamileydi sanırım. Öyle bir şeyler. Üzerinde kocaman, geniş bir elbise vardı. Saçlarını arkada toplamıştı.

Graham: Camila'yı gördüm ve *Hayır, olamaz,* diye düşündüm. Ana kapıdan yavaşça çıktım. Görüş alanından çıkınca topukladım. Billy'nin ya otobüste ya da otelde olacağını biliyordum. Hangisinde olduğundan emin değildim ama şansımı denemek zorundaydım. İki blok ötedeki otele kadar koştum.

Otobüsü seçmeliydim.

Karen: Billy'yi otobüste buldu. Bir yanım keşke onu durdursaydım diyordu ama bir yanım da her şeyin ortaya çıkacak olmasından memnundu.

Eddie: Ben orada değildim ama içeri girdiğinde onu... şey.... başka nasıl denir bilmiyorum... herhalde *oral seks* demeliyim, yaptırdığını görmüş. Bir hayranına.

Billy: Ateşle oynuyor gibiydim ama kendimi yaktığımda nedense gerçekten çok şaşırdım.

Camila'nın yüzünü hatırlıyorum. O... deliye dönmüş ya da yaralanmıştan çok gerçekten şok olmuş gibiydi. Öylece donup kaldı, hiçbir tepki veremedi. Ben ayağa fırlayıp kendimi toparlamaya çalışırken bana bakakaldı.

Birlikte olduğum kız kaçıp gitti – hiçbir şeyin ortasında kalmak istemiyormuş gibi.

Otobüsün kapısı kapandığında Camila'ya baktım ve "Özür dilerim," dedim. Söylediğim ilk şey buydu, aslında söylediğim tek şey de buydu. Camila nihayet ne olup bittiğini, neler olduğunu anlamaya başlamış gibiydi.

Camila: Sanırım, bilirsin, kulak tıkaçları vardı ama sanırım ben, "Sen ne bok olduğunu sanıyorsun da beni aldatıyorsun? Hayatta elinde olandan daha iyi bir kadın olabileceğini mi düşünüyorsun?" gibi bir şey dedim.

Warren: Ben dışarıda ekipten birileriyle konuşuyordum ve olayın sonuna yetiştim. Ön camdan bir kısmını gördüm. Bana Camila ona vurmuş gibi geldi. Sanırım çantası elindeydi ve ona çantayla vurdu. Sonra otobüsten indiler.

Camila: Onunla bir kelime daha konuşmadan önce duş almasını söyledim.

Billy: Beni terk etmesini istedim. *[Duraksıyor]* Bu konuda çok düşündüm ve... bunun peşindeydim. Kelepçelerimi çözmesini umuyordum.

O gece, ben duştan çıktıktan sonra Camila'yla otel odasında oturuyorduk. Ayıldığımı hissedebiliyordum ve bu hoşuma gitmemişti. Bir gümbürtü çıkardığımı ve Camila'nın bana bakıp, "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" dediğini hatırlıyorum.

Bunu bezgin bir hâlde söylememişti. Gerçekten soruyordu. *Ne yapmaya çalışıyordum?* Ona ne cevap vereceğimi bilemedim. Sadece omuz silktim. Öyle bir zamanda, öyle bir kadının karşısında omuz silktiğim için kendimi ne kadar aptal hissettiğimi hatırlıyorum. Bu kadın benim çocuğumu taşıyordu. Ve ben on yaşında bir oğlan çocuğu gibi omuz silkiyordum.

Bana baktı, bir cevap bekledi ama söyleyecek bir şeyim yoktu. Bunun üzerine, "Eğer hayatının içine etmene izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmış olmalısın," dedi. Sonra da odadan çıkıp gitti.

Graham: Camila beni buldu ve eve döneceğini, Billy'nin saçmalıklarıyla uğraşmayacağını söyledi. Ama benden bütün gece Billy'ye göz kulak olmamı istedi. Billy'ye göz kulak olmaktan sıkılmaya başlamıştım. Ama Camila gibi bir kadına, özellikle de hamileyken hayır diyemezdin. Ben de tamam dedim.

Sonra, "Uyandığında ona bu mektubu ver," dedi.

Billy: Mide bulantısıyla ve korkunç bir baş ağrısıyla uyandım. Gözlerim kanıyormuş gibiydi. Karen elinde bir kâğıt parçasıyla tepemde dikiliyordu. Yüzünde şu sinirli ifadesi vardı. Kâğıdı alıp okudum. Camila'nın el yazısıydı. *30 Kasım'a kadar vaktin var, ondan sonra hayatının geri kalanı boyunca iyi bir adam olacaksın. Anladın mı?* yazıyordu.

Bebek 1 Aralık'ta doğacaktı.

Camila: Sanırım onun iddia edildiği gibi alçağın teki olduğunu kabul edemiyordum.

Gerçek değildi demiyorum, yaptığı şey. Ah, hem de nasıl ger-

çekti. Hepsi gerçekti. Daha önce hiç bu kadar kaybolmuş ve korkmuş hissetmemiştim. Midem bulanıyordu, her gün. Ama sana midemi en çok bulandıranın hangi kısım olduğunu söyleyemem bile. Kalbim acıyordu ve midem çıkacakmış gibiydi, başım zonkluyordu. Ah, çok gerçekti.

Ama bu, benim onu *kabul etmem* gerektiği anlamına gelmezdi.

Rod: Ben Camila'yla pek yakın değildim ama onun Billy'yi bırakmama kararını anlamak çok zor değil. Onunla, Billy iyi bir çocukken karşılaşmış. Ve onun nasıl altüst olduğunu fark ettiğinde işin çok içindeymiş.

Eğer bebeğinin bir babası olmasını istiyorsa, Billy'yi düzeltmek zorundaydı. Anlaşılmayacak ne var?

Billy: Bir ahmak gibi kendi kendime şöyle dedim, *Tamam, 30 Kasım'a kadar hepsini halledip sistemimden atacağım. Şimdi hepsini yap. Ondan sonra bir daha yapmama gerek kalmayacak.*

Bazen bağımlıların da herhangi birinden daha farklı olmadığını düşünüyorum, sadece kendilerine yalan söylemekte daha iyiler. Ben de kendime yalan söyleme konusunda çok iyiydim.

Karen: Dağıtmaktan vazgeçmedi.

Rod: Rick Yates'in açılışında birkaç konser ayarlayınca turne bir kez daha uzadı. İyi bir haberdi. Harika bir büyümeydi. Albüm hatırı sayılır bir çıkış yakalamıştı. "Señora" listelerde tepeye tırmanıyordu.

Ama evet, Billy raydan çıkmıştı. Camila onu yakaladıktan sonra ikiye katlandı hatta. Kokain, kızlar, içki âlemleri ve daha ne varsa.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bunların üstesinden gelinebilir şeyler olduğunu düşünüyordum. Harika değil ama üstesinden gelinebilir.

Güçlü yatıştırıcılar –benzo, eroin– kullanmadığı sürece iyi olacağını düşünüyordum.

Graham: Ne yapacağımı bilmiyordum. Ona nasıl yardım edeceğimi ya da bana söylediklerine güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Açıkçası kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. *Ben onun kardeşiyim. Neye ihtiyacı olduğunu bilmeliyim. Kafası uçtuğunda ve bu konuda yalan söylediğinde anlıyor olmalıyım,* falan diyordum.

Ama anlamıyordum. Ve neyin peşinde olduğunu anlayamadığım için utanıyordum.

Eddie: Hepimiz bir anlamda gün sayıyorduk. Bilirsin, *Billy'nin temizlenmesine altmış gün.* Sonra kırk, derken yirmi gün kaldı.

Billy: Rick Yates açılışı için Dallas'taydık. Rick burundan eroin çekmeye cidden düşkündü. *En azından bir kez eroini denemeliyim,* diye düşündüm.

Bana aşırı mantıklı geliyordu: Eroin denersem temizlenmek çok daha kolay olacaktı. Hem iğne kullanacak falan da değildim. Burundan çekecektim. Geçmişte afyon kullanmıştım. Hepimiz kullanmıştık. O yüzden Rick'le birlikte Texas Hall kulisindeyken bana bir parça uzattığında... yuvarladık ve çektim.

Rod: Adamlarıma her zaman benzo ve eroinden uzak durmalarını söylerim. İnsanlar ayaktayken ölmez, uyumaya gittiklerinde ölürler. Janis Joplin'e, Jimi Hendrix'e, Jim Morrison'a bakın. Yatıştırıcılar seni öldürür.

Graham: Oradan sonra boka sardı. Billy ve Yates, E çekmeye başladıklarında midemde bir ağrıyla yaşar oldum. Ona göz kulak olmaya çalıştım. Onu durdurmaya çalıştım.

Rod: Yates'le olduğunu öğrenince Teddy'yi aradım. "Yürüyen bir ölümüz var," dedim. Teddy halledeceğini söyledi.

Graham: Hiçbir tavsiye, hiçbir vaaz ya da zincire vurmak, durmak istemeyen birini durduramamıştır.

Eddie: Geriye on gün kalmıştı ve Billy sahnede sözleri unutuyordu, asla temizlenemeyeceğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Billy: 28 Kasım'da Teddy, Hartford'daki konserimize geldi. Sahnemiz bittiğinde kulisteydi.

"Sen ne yapıyorsun burada?" dedim.

"Eve dönüyorsun," dedi ve beni kolumdan yakalayıp resmen uçağa binene kadar bırakmadı. Meğer Camila doğuma girmiş.

İniş yaptık ve Teddy beni arabasına sürükleyerek hastaneye götürdü. Lobinin önündeki kırmızı bölgeye çift sıra park ettik. Teddy, "Yukarı çık, Billy," dedi.

Bütün o uzun yolculuk boyunca bana kalan tek şey o çifte kapıdan içeri girmekti... ama... yapamadım. Çocuğumun karşısına öyle çıkamazdım.

Teddy arabadan indi ve yukarı tek başına gitti.

Camila: Doğumda on sekiz saat geçirdim ve yanımda sadece annem vardı. Kocamın kapıdan toparlanmış hâlde girmesini bekliyordum. Artık insanın kendini öylece düzeltemeyeceğini anlıyorum. O işler öyle yürümüyor. Ama o zamanlar öyle olmasını bekliyordum. Bilmiyordum.

Eh, kapı açıldı ve gelen Billy değildi... Teddy Price'tı.

Çok yorgundum, vücudumda dolaşan hormonlar yüzünden ter içindeydim ve daha az önce tanıştığım, aynı Billy'ye benzeyen küçük kızın elini tutuyordum. Ona Julia adını vermeye karar verdim.

Annem ikimizi de Pensilvanya'ya götürmeye hazırdı. Ben de

bu fikre sıcak bakıyordum. O zamanlar Billy'den vazgeçmek, bir inanca tutunmaktan daha kolay geliyordu. "Ona bu bebeği tek başıma büyüteceğimi söyle," demek istedim. Ama kendim ve çocuğum için istediklerim uğruna savaşmam gerekiyordu. Teddy'ye dedim ki, "Ona söyle, ya hemen şu saniye babalığa başlar ya da rehabilitasyona gider. Hemen."

Teddy başını salladı ve çıktı.

Billy: Lobinin dışında, saatler gibi gelen bir süre boyunca kapının mandalıyla oynayarak bekledim. Sonunda Teddy aşağı indi ve "Bir kızın oldu. Sana benziyor. Adı Julia," dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Ardından Teddy, "Camila iki seçeneğin olduğunu söylüyor. İstersen hemen kıçını kaldırıp oraya çıkar ve iyi bir koca ve baba olursun ya da seni rehabilitasyona götürürüm. Seçeneklerin bunlar," dedi.

Elimi kapının koluna koydum ve ne düşündüm, biliyor musun? *Hemen şimdi kaçabilirim.*

Ama sanırım Teddy ne düşündüğümü biliyordu çünkü dedi ki, "Camila sana başka bir seçenek sunmadı, Billy. Başka bir seçeneğin yok. Bazı insanlar içkiyi ve uyuşturucuyu kaldırabilir. Sen kaldıramıyorsun. O yüzden senin için artık bitti."

Bu bana altı ya da yedi yaşındaki hâlimi hatırlattı – şu küçük Matchbox arabaları toplamaya bayağı düşkündüm. Onlara takıntılıydım. Ama annemin bize yeterince alacak parası yoktu. Ben de kaldırımlarda çocukların kaybettikleri falan vardır diye arardım. O şekilde birkaç tane bulmuştum. Sonra bazen mahalledeki diğer çocuklarla oynarken onlardan bir iki tane ceplerdim. Bir iki kez doğruca dükkândan çaldığım da oldu. Annem zulamı buldu ve beni karşısına oturtup, "Neden diğerleri gibi bir iki arabayla oynayarak mutlu olamıyorsun?" diye sordu.

Bu soruya verecek bir cevabım olmadı hiç.

Sadece tarzım değildi.

O gün, hastanede lobinin kapısına baktığımı ve tekerlekli sandalyede kucağında bebeğiyle oturmuş bir kadını ittiren bir adamın geldiğini hatırlıyorum. Ona baktım ve... nasıl olunacağını bilemediğim bir adam gibi geldi bana.

Hastaneye girip çocuğuma bakmayı düşünüp duruyordum ve benim, onun uğraşmak zorunda olduğu bok çuvalı olduğumu biliyordum.

[Tıkanıyor] Yani [onunla] birlikte olmak istemediğimden değil. [Onunla] birlikte olmayı çok istiyordum. O kadar çok istiyordum ki bilemezsin. Sadece... Kızımın benimle tanışmasını istemiyordum.

Hayatının bu kadar erken bir döneminde... ne bileyim, çocuğumun başını kaldırıp baktığında karşısında bu adamı, bu sarhoş, uyuşturucu müptelası boktan herifi görüp, *Benim babam bu mu?* demesini istemiyordum.

Hislerim böyleydi. Bebeğimin karşısına çıkmaktan utanıyordum.

Ben de kaçtım. Bununla gurur duymuyorum ama gerçek bu, kendi kızımla tanışmaktan kaçınmak için rehabilitasyona gittim.

Camila: "Tatlım, umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi annem. Onun yüzüne karşı bağırsam da içten içe, *Ben de öyle umuyorum,* diye düşünüyordum.

Bilirsin, uzun zamandır bunu düşünüyorum. On yıllardır. Sonunda vardığım yer bu. Yaptıklarımı işte bunun için yaptım.

Onun en zayıf hâlinin benim yaşamımın nasıl bir yön alacağına, ailemin nasıl görüneceğine karar vermesi doğru gelmedi bana.

Ben karar vermeliydim. Benim istediğim de onunla bir yaşamdı – bir aile, güzel bir evlilik, bir yuva. Gerçekten tanıdığım adamla. Ve ne olursa olsun, istediğimi alacaktım.

• • •

Billy 1974 kışında rehabilitasyona girdi. The Six turnenin kalan birkaç konserini iptal etti.

Diğer grup üyeleri kendilerine zaman ayırdılar. Warren bir tekne alıp Marina de Rey kıyısına demirledi. Eddie, Graham ve Karen, Topanga Canyon'daki evde kalırken Pete de kız arkadaşı Jenny Manes'le birlikte olmak için geçici olarak Doğu Yakası'na taşındı. Camila, Eagle Rock'ta bir ev kiraladı ve anneliğe orada girişti.

Rehabilitasyon merkezinde geçirdiği altmış günün ardından Billy Dunne nihayet kızı Julia'yla tanıştı.

Billy: Rehabilitasyona doğru nedenlerle gittiğimden emin değildim. Utanç, mahcubiyet ve kaçış, hepsi bir aradaydı. Ama orada doğru nedenlerle *kaldım*.

Kaldım çünkü oradaki ikinci günümde grup terapisti bana kızımın benden utanacağını düşünmeyi bırakmamı söyledi. Kızımın benimle gurur duyması için ne yapmam gerektiğini düşünmeye başlamamı söyledi. Şöyle diyeyim, tam bir çıkmazdı. O şeyi düşünmeyi bırakamıyordum.

Yavaş yavaş beni tünelin sonuna çağıran ışık belirmeye başladı... bir kız çocuğu hayal etmek... *[duraksıyor, duruşunu düzeltiyor]* Kendimi, kızımın benim kızım olduğu için kendini şanslı hissedeceği bir adam olarak hayal etmek.

Her gün o adama biraz daha yaklaşmak için didindim.

Graham: Billy'nin rehabilitasyondan çıktığı gün Camila'yı ve bebeği aldım, birlikte yola çıktık.

Julia hayatta görebileceğin en şişman bebekti. *[Gülüyor]* Doğru söylüyorum! Camila'ya, "Onu *milkshake*le mi besliyorsun?" diye sordum. Dünyadaki en kocaman yanaklar, bira göbeği. Daha tatlı olamazdı.

Tesisin dışında küçük bir piknik masası ve bir şemsiye vardı. Camila, kucağında Julia'yla oraya oturdu. Ben içeri girip Billy'yi

aldım. Onu Hartford'da son gördüğümde giydiği şeyleri giymişti. Ama biraz kilo almıştı, yüzü sağlıklı görünüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet," dedi ama biraz tedirgin görünüyordu.

Kolumu omzuna attım ve duymaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim. "Harika bir baba olacaksın," dedim. Sanırım ona bunu daha erken söylemeliydim. Neden söylemedim bilmiyorum.

Billy: Onunla tanıştığımda Julia altmış üç günlüktü. Şimdi bile bunun için... kendimden nefret etmemek zor. Ama onunla ilk karşılaştığım an, Tanrım. *[Gülümsüyor]* Orada, o piknik masasında onlarla birlikte dururken sanki biri bana bir balta indirmiş, bütün kabukları paramparça etmiş gibiydi. Kendimi tecrübesiz hissettim. Hani her şeyi hissedersin, ta iliklerinde hissedersin, öyle.

Ben... bir aile kurmuştum. Kazayla, üzerinde düşünmeden, bir aileyi hak etmeni sağlayacak bir sürü nitelikten yoksunken... Ama kurmuştum işte. Şimdi de karşımda bu küçük, yeni insan vardı – gözlerini benden alamayan, eskiden nasıl biri olduğumu bilmeyen, yalnızca şimdi kim olduğumu umursayan biri.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Camila'ya öyle minnettardım ki.

Ben... Ben Camila'ya yaşattıklarıma ve onun buna rağmen hâlâ karşımda olup bana bir şans verdiğine inanamıyordum. Bunu hak etmiyordum. Ve bunun farkındaydım.

O zaman ona hayatımızın geri kalanını, onun hak ettiğinin iki katı iyi olmaya çalışarak birlikte geçireceğimizi söyledim. Herhangi birine hiç o gün ona söz verirken olduğu kadar alçakgönüllülükle ve kalbimin derinliklerinden gelen bir minnetle söz verdim mi bilmiyorum.

Teknik olarak onunla neredeyse bir yıl önce evlendiğimi biliyorum ama ona kendimi o zaman adadım. Sonsuza dek ve daima. Kızıma da. Kendimi ikisine, bu küçük kızı büyütmeye tüm kalbimle adadım.

Arabaya binerken Camila, "Biz olacağız, sonsuza dek ve daima. Bunu bir kez daha unutayım deme, tamam mı?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım ve beni öptü. Graham bizi eve götürdü.

Camila: Bence insanlara, onların bunu hak etmesini beklemeden inanmanız gerekiyor. Öbür türlüsü inanmak olmaz, değil mi?

BİRİNCİ

1974–1975

1974'te Daisy Jones Batı Hollywood'da yer alan Record Plant'teki kayıt toplantılarının hiçbirine katılmadı.

Bu arada Supersight Records'a imza atmış olan Simone Jackson, protodisko türünün klasikleri arasına girecek olan R&B dans hitleriyle uluslararası başarılar kazanıyordu. Simone, "Aşk Hapı" ve "Kıpırdat Beni" şarkılarıyla Fransa ve Almanya'daki dans kulübü grafiklerinin en tepesinde yer alıyordu.

Simone '74 yazında Avrupa turnesine çıkarken Daisy giderek daha da huzursuz biri hâline geliyordu.

Daisy: Günlerimi güneşte yanarak, gecelerimi de kafam güzel geçiriyordum. Şarkı yazmayı bırakmıştım çünkü kimse onları kaydetmeme izin vermeyecekse bir anlamı yoktu.

Hank her gün beni kontrole geliyor, üzerime titriyormuş gibi davranıyordu ama aslında beni stüdyoya girmeye ikna etmeye çalışıyordu, sanki ben yarışa çıkmaya direnen bir yarış atıymışım gibi.

Sonra bir gün Teddy Price kapımda bitti. Onu benim başıma dikmişlerdi sanırım. Beni stüdyoya girmeye ikna etmesi gerekiyordu. Teddy o zamanlar herhalde kırklarında ya da ellilerindeydi, İngilizdi, cidden çekiciydi, babacan bir yanı vardı.

Kapıyı açtığımda onu eşikte dikilirken gördüm, bir selam bile vermedi. Doğruca, "Saçmalamayı keselim, Daisy. Bu albümü kaydetmek zorundasın yoksa Runner seni mahkemeye verecek," dedi.

"Hiçbiri umurumda değil," dedim. "Paralarını geri alabilirler, isterlerse beni buradan atabilirler. Karton kutularda yaşarım." Çok sinir bozucuydum. Gerçekten acı çekmek ne demektir hiçbir fikrim yoktu.

Teddy, "Sadece stüdyoya gir, tatlım. Ne kadar zor olabilir ki?" dedi.

"Kendi şarkılarımı yazmak istiyorum," dedim. Hatta sanırım kollarımı da çocuk gibi göğsümde kavuşturmuştum.

"Yazdıklarına baktım. Bazıları cidden çok iyi. Ama bitmiş tek bir şarkın bile yok. Kayda hazır hiçbir şeyin yok," dedi. Runner'la olan sözleşmemin yükümlülüklerini yerine getirmem gerektiğini ve sonra bana şarkılarımı kendi malzememle bir albüm yayınlayacak noktaya getirmemde yardım edeceğini söyledi. Buna, "hepimizin üzerinde çalışacağı bir hedef" dedi.

Ben de ona, "Kendi şarkılarımı *şimdi* yayınlamak istiyorum," dedim.

İşte bana sinirlendiği an da buydu. "Profesyonel bir hayran olmak mı istiyorsun? İstediğin bu mu? Çünkü buradan bakınca kendi başına bir şeyler yapma şansın var. Ve sen sadece Bowie'den hamile kalmayı tercih edermiş gibisin," dedi.

Yeri gelmişken bir konuya açıklık getireyim: David Bowie'yle hiç yatmadım. En azından bundan oldukça eminim.

Ben de ona, "Ben *sanatçıyım*," dedim. "Yani ya istediğim albümü kaydetmemi sağlarsın ya da oraya gelmem. Asla."

"Daisy, sanat yapmak için mükemmel koşullarda ısrarcı olan biri sanatçı değildir. Götün tekidir," dedi Teddy.

Kapıyı suratına çarptım.

Aynı gün, ilerleyen saatlerde şarkı defterimi açtım ve okumaya başladım. Bunu itiraf etmek hiç hoşuma gitmese de ne demek istediğini anlayabiliyordum. Güzel dizelerim vardı ama baştan sonra parlak bir şeyim yoktu.

O zamanlarki çalışma tarzımda, önce kafamda belli belirsiz bir melodi oluşuyordu ve onun üzerine söz yazıp devam ediyordum. Bir iki turun ardından şarkılarım üzerinde çalışmayı bırakırdım.

Kulübemin salonunda kucağımda şarkı defterimle oturmuş pencereden bakıyordum ve eğer denemeye başlamazsam –yani istediğim şey için kan, ter ve gözyaşı dökmeye istekli olmazsam–

asla bir şey olamayacağımı, kimse için hiçbir şey ifade etmeyeceğimi fark ettim.

Birkaç gün sonra Teddy'yi arayıp, "Albümünü yapacağım. Tamam," dedim.

"O senin albümün," dedi. Haklı olduğunu fark ettim. Albüm tam manasıyla benim istediğim şekilde olmasa bile yine de benimdi.

Simone: Şehre döndüğüm günlerden birinde, Daisy'nin Marmont'taki evine uğramıştım. Mutfaktaydım ve üzerine bir dizi şarkı sözü karalanmış bir kâğıt parçasının buzdolabına yapıştırılmış olduğunu gördüm.

"Bu ne?" diye sordum.

Daisy, "Üzerinde çalıştığım şarkı," dedi.

"Elinde düzinelercesi yok mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ve "Bunu doğru düzgün bir hâle sokmaya çalışıyorum," dedi.

Daisy: Gençliğimde benim için önemli bir ders oldu bu – bir şeylerin sana altın tepside sunulması ya da alın teriyle kazanmak. Ben bir şeylerin bana sunulmasına o kadar alışkındım ki onları kazanmak için mücadele etmenin insanın ruhu için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

Teddy Price'a herhangi bir şey için teşekkür edebilecek olsam –ki dürüst olmak gerekirse ona pek çok şey için teşekkür etmeliyim– ama eğer tek bir şey seçmek zorunda kalsaydım, bana bir şeyi kazanmayı öğrettiği için teşekkür ederdim.

Ben de tam olarak bunu yaptım. Stüdyoya gittim, nispeten ayık kalmaya çalıştım ve benden söylememi istedikleri şarkıları söyledim. *Her seferinde* onların istediği gibi söylemedim, biraz direndim – ve bence albüm, kendi tarzıma biraz olsun tutunduğum için daha iyi olmuştu. Ama benden isteneni yaptım. Oyunu oynadım.

İşimiz bitip de on balad güzel küçük bir pakete sığdırıldığında Teddy, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ona tam olarak hayal ettiğim şey olmasa da kendi içinde iyi olabilecek bir şey yapmış gibi hissettiğimi söyledim. Kendim gibi ama bir yandan da kendim değilmişim gibi hissettiğimi ve bunun mükemmel mi korkunç mu yoksa arada bir yerlerde mi olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını söyledim. Teddy güldü ve sanatçı gibi konuştuğumu söyledi. Bu hoşuma gitmişti.

Ona albümün adını ne koyacağımızı sordum, bilmediğini söyledi. "Ben *Birinci* demek istiyorum. Çünkü bunlardan bir sürü daha yapmayı planlıyorum," dedim.

Nick Harris: Daisy Jones, *Birinci* albümünü 1975 başlarında yayınladı. Onu bir Dust Springfield taklitçisi şeklinde pazarladılar. Kapakta, soluk sarı bir arka plana yerleştirilmiş bir aynaya bakıyordu.

Hiçbir şekilde çığır açacak bir malzeme değildi. Ama geri dönüp bakınca o ağı ve yüzeyin altındaki köşeleri görebilirsin.

İlk teklisi, "One Fine Day"in bir versiyonuydu ve şarkının çoğu diğer yorumundan daha kompleksti. İkinci teklisi –"My Way Down"un bir yorumunu kayda almıştı– iyi karşılandı.

Yani, albüm ortalamaydı ama yapması gerekeni yapmıştı. İnsanlar onun adını biliyordu. *Amerikan Bandstand*'de yer aldı, kendine has halka küpeleriyle *Circus*'ta yayınlandı.

Göz kamaştırıcı, dobra ve ilgi çekiciydi. Müzik henüz ortada yoktu ama... Daisy Jones'un bir yerlere geleceğini görebilirdin. Zamanı geliyordu.

YEDİ
SEKİZ
DOKUZ

1975–1976

Camila ve yeni doğan kızıyla evinde olan, rehabilitasyondan yeni çıkmış Billy Dunne tekrar şarkı yazmaya başladı. Yeterince malzeme birikince The Six ikinci albümlerini kaydetmek için tekrar stüdyoya girdi. 1975 yılının haziranından aralığına kadar The Six, YediSekizDokuz *albümüne dönüşecek on şarkı kaydetti. Ama grubun işi bittiğinde Teddy onlara Rich Palentino'nun albümde hit bir parça olup olmadığı konusunda emin olmadığını söyledi.*

Billy: İnsanın dizlerinin aşağısının kopması gibi bir histi. Başlamaya hazırdık. O albümle gurur duyuyorduk.

Eddie: Dürüst olayım, Teddy'nin bu meseleyi daha erken gündeme getirmemesine şaşırmıştım. Albümün master kaydını dinlemiştim ve bana yumuşak gelmişti – en azından *hakkında* şarkı yaptığımız şeyler açısından. Billy'nin yazdığı her şey ailesiyle ilgiliydi.

En iyi ifade eden Pete'ti. "Rock'n'roll, bir kızla ilk kez yakınlaşmakla ilgilidir. Karınla sevişmekle ilgili değil." Ve bunu söyleyen Pete'ti! O da en az Billy kadar yenikti.

Graham: Teddy'ye hit olabilecek bir sürü şarkımız olduğunu söyledim. "*Nefesini Tut*'a ne dersin?" dedim.

"Çok yavaş," dedi.

"Peki ya *Teslim Ol*?" dedim.

"Fazla hard rock," dedi.

Şarkıların isimlerini sıralamaya devam ettim ve Teddy de Rich'in haklı olduğunu söylemeye devam etti. Şarkılar iyiydi ama bir aşma cazibesi sunacak bir şeye ihtiyacımız vardı. Bir numarayı amaçlamamız gerektiğini söyledi. İlk albümümüz iyi iş yapmıştı ama eğer büyümek istiyorsak daha yüksekleri hedeflemeliydik.

"Elbette ama biz ille de bir numara olmaya çalışmıyoruz. O en küçük ortak payda gibi bir şey," dedim.

Teddy, "Bir numara olmaya çalışmalısınız çünkü orada en iyi müziği yapan sizsiniz," dedi.

Haklıydı.

Billy: Düet kimin fikriydi bilmiyorum. Benden çıkmadığını biliyorum sadece.

Eddie: Teddy, "Balpeteği" için düet yapmamız gerektiğini düşündüğünü söyleyince kafam daha da karıştı. Albümdeki en yumuşak şarkıyı alıp bir de kadın bir vokal ekleyecekti ve *bu*, sorunu çözecek miydi yani? Şarkıyı daha da Top 40 türü bir şeye dönüştürüyordu.

Pete'e, "Siktiğimin bir soft rock grubunda yer almayacağım," dedim.

Billy: "Balpeteği" romantik bir şarkıydı ama aynı zamanda arzuluydu da. O şarkıyı Camila'ya vadettiğim hayat üzerine yazmıştım. Günün birinde, yaşlanıp durulduğumuzda Kuzey Carolina'ya taşınmak istiyordu. Annesi orada büyümüştü. O da suya yakın bir yerde olmak istiyordu. En yakın komşunun iki kilometre ötede olduğu büyük bir arazide yaşamak.

Ona verdiğim bir sözdü bu. Günün birinde bu hayalini gerçekleştirecektim. Büyük bir çiftlik evi, bir sürü çocuk. Ona yaşattığım onca fırtınadan sonra biraz sükûnet ve huzur. "Balpeteği" bununla ilgiliydi. Başka birinin o şarkıya karışmasının hiçbir mantığı yoktu.

Teddy bana katılmadı. "O şarkıya bir kadının söyleyeceği bir kısım ekle. Camila sana ne cevap verirdi, onu yaz," dedi.

Graham: Düet için Karen'a bir şans vereceğimizi düşünmüştüm. Harika bir sesi vardı.

Karen: Başı çekecek bir bölümü seslendirecek tarzda bir sesim yok. En fazla bir güzellik yapıp nakaratta seni desteklerim ama kendi başıma kaldıramam.

Warren: Graham sürekli Karen'a iltifat etmek için fırsat kollardı. *Bu gerçekleşmeyecek, dostum. Aş artık,* diye düşünüyordum.

Billy: Teddy, bir dans kulübü sahnesinden bir kadın getirmek gibi bir fikir ileri sürmüştü. Hiç hoşuma gitmedi.

Karen: Teddy, Billy nihayet tava gelene kadar on kızın falan ismini saydı. Aşama aşama izledim.

Billy, Teddy'nin yazdığı listenin üzerinden, "Hayır. Hayır. Hayır. Tonya Reading mi? Hayır. Suz Smith mi? Hayır," diye diye geçiyordu. Sonra, "Daisy Jones kim?" dedi.

Teddy birden heyecanlandı ve Billy'nin bunu sormasını umduğunu çünkü Daisy'nin tam aranan kişi olduğunu düşündüğünü söyledi.

Graham: Birkaç ay öncesinde Daisy'yi Golden Bear'da dinlemiştim. Acayip seksi olduğunu düşünmüştüm. Sesi acayip gıcırtılı ve havalıydı. Ama bu kayda uygun olduğunu düşünmüyordum. Daha gençti, daha havaiydi. Teddy'ye, "Neden bize Linda Ronstadt'ı getirmiyorsun?" dedim. O zamanlar herkes ondan hoşlanıyordu. Ama Teddy, bizim kartelamızdan biri olması gerektiğini söyledi. Daisy'nin bize fayda sağlayabilecek ticari bir havası olduğunu söyledi.

Teddy'nin varmak istediği yeri görebiliyordum.

Billy'ye, "Eğer Teddy farklı bir demografi istiyorsa, Daisy mantıklı," dedim.

Billy: Teddy vazgeçmiyordu. *Daisy Daisy Daisy*. Graham bile benimle uğraşmaya başlamıştı. "Tamam. Eğer bu Daisy denen kız da bu işi yapmak istiyorsa bir deneyelim," dedim.

Rod: Teddy iyi bir prodüktördü. Sektördeki insanların Daisy Jones konusunda heyecanlanmaya başladıklarını biliyordu. Eğer bu şarkı iyi çıkarsa, büyük bir patlama yapabilirdi.

Daisy: The Six'i duymuştum tabii ki, aynı sınıftan olmak falan filan. Radyoda şarkılarını dinlemiştim.

İlk albümlerini oturup doğru dürüst dinleme zahmetine girmemiştim ama Teddy bana *YediSekizDokuz*'u dinlettiğinde aklım uçtu. Albüme bayıldım. "Nefesini Tut"u üst üste on kez falan dinlemişimdir.

Billy'nin sesini sevmiştim. Çok hüzünlü bir yanı vardı. Çok kırılgan. *Bu, hayaller gören bir adamın sesi,* diye düşünmüştüm. Onunki gibi kırgın bir sesin insana bir şeyler anımsattığını düşündüm. Bende bu yoktu. Benim sesim yeni bir çift kot pantolon gibiydi, Billy'ninkiyse yıllardır giydiğin pantolona benzeyen bir ses.

Birbirimizi gerçekten nasıl da tam mânâsıyla tamamlama potansiyeline sahip olduğumuzu görebiliyordum. O yüzden "Balpeteği" kayıtlarını dinlemeye devam ettim, bir şeylerin eksik olduğunu hissedebiliyordum. Sözlerini okudum ve ben... Ben o şarkıyı gerçekten *anladım*.

Sanki elime bir şeyler önerme, bir şeyler ekleme fırsatı geçmiş gibi hissediyordum. Stüdyoya girmek için heyecanlanıyordum çünkü gerçekten *işe yarayabileceğimi* düşünüyordum.

Billy: Daisy geldiğinde hepimiz stüdyodaydık ama ben yalnızca benim ve Teddy'nin orada olmamız gerektiğini düşünüyordum.

Daisy: Halston'larımdan birini giyecektim. Sonra geç kalkınca ve

anahtarlarımı kaybedip hap şişemi bulamayınca sabah hızla geçip gitti.

Karen: Geldiğinde üzerinde, elbise gibi duran bir erkek gömleği vardı. O kadar. *Pantolonu nerede?* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Eddie: Daisy Jones gördüğüm en muhteşem kadındı. Kocaman gözleri vardı. Acayip dolgun dudakları. En az benim kadar uzundu. Ahu gibiydi.

Warren: Daisy'nin poposu da memeleri de yoktu. Marangozun rüyası dedikleri türden biriydi. Çakması kolay bir tahta parçası gibi dümdüzdü. Eh, çakması kolay mıydı bilmiyorum. Muhtemelen değildir. Erkeklerin ona davranışı karşısında bütün kartları elinde tutuyordu ve bunun farkındaydı. Pete onu gördüğünde o bile ağzından sarkan dilini tutabilecek gibi değildi.

Karen: O kadar güzeldi ki bir ara ben de ona gözlerimi dikeceğimden endişelendim. Ama sonra, *Siktir et, muhtemelen hayatı boyunca insanlar gözlerini ondan alamamıştır. Muhtemelen gözlerini dikmenin bakmakla aynı şey olduğunu falan sanıyordur,* diye düşündüm.

Billy: Onu gördüm ve kendimi tanıttım. "Burada olmana sevindik. Bize yardım ettiğin için teşekkürler," dedim. Şarkı hakkında biraz konuşmak, neler yapacağı üzerine çalışmak isteyip istemediğini sordum.

Daisy: Bütün gece buna çalışmıştım. Birkaç gün önce Teddy'yle stüdyodaydım, tekrar tekrar şarkıyı dinlemiştim. Ne yapmak istediğimi iyi biliyordum.

Billy: Daisy sadece, "Hayır, teşekkürler," dedi. Aynen öyle. Sanki ona sunabileceğim değerli hiçbir şey yokmuş gibi.

Rod: Doğruca kabine girdi ve ısınmaya başladı.

Karen: "Çocuklar, hepimizin izlemesine gerek yok," dedim ama kimse yerinden kıpırdamadı.

Daisy: Sonunda, "Biraz nefes alacak alan açabilir misiniz lütfen?" demek zorunda kaldım.

Billy: Sonunda ben, Teddy ve Artie dışında herkes dışarı çıkmaya başladı.

Artie Snyder: Onun için yan kabinlerden birine mikrofon ayarladım. Bir iki test sürüşü yaptık ve her nedense mikrofon çalışmıyordu.

O mikrofonu çalıştırmak kırk beş dakikamı aldı. Orada durmuş mikrofona ara sıra şarkı söylüyor, "Deneme, deneme, bir iki üç," diyerek bana yardım ediyordu. Billy'nin gittikçe daha çok gerildiğini hissedebiliyordum. Ama Daisy çok sakindi. "Arıza için kusura bakma," dedim. "Ne kadar sürerse sürsün, bitince biter," dedi.

Daisy bana karşı hep nazikti. Hep günümün nasıl geçtiğini önemsermiş gibiydi. Çoğu kişi bunu yapmazdı.

Daisy: Şarkının sözlerini belki milyon kez okudum. Nasıl yapmak istediğime dair bir fikrim vardı.

Billy şarkıyı yalvarır gibi okuyordu. Şarkıyı söyleyişine bakınca, hani sanki kendi verdiği söze inanıp inanmadığından emin değilmiş gibiydi. Ve bu hoşuma gitmişti. Şarkıyı çok ilgi çekici kıldığını düşünüyordum. Ben de kendi kısmımı sanki ona inanmak *istiyormuşum* ama kalbimin derinliklerinde bir yerde inanmayan bir yan

varmış gibi söylemeyi planlamıştım. Bunun şarkıya biraz derinlik katacağını düşünmüştüm.

Mikrofon düzelince –eh, Artie bana başlamam için işaret verdi ve Billy'yle Teddy beni izliyorlardı– mikrofona doğru ilerledim ve şarkıyı Billy'nin balpeteğinin yakınlarında bir ev alacağına inanmıyormuşum, böyle bir şey hiçbir zaman gerçekleşmeyecekmiş gibi söyledim. Benim kattığım açıydı bu.

Nakarat sırasında, sözlerin orijinali şöyleydi: "İstediğimiz yaşam bekleyecek bizi/körfezden gelen ışıkları izleyecek kadar yaşayacağız/ve sen sımsıkı tutacaksın beni, tutacaksın, tutacaksın/o gün gelene kadar."

İlk seferinde olduğu gibi okudum ama ikinci söyleyişimde birazcık değiştirdim. "Yaşam bekleyecek mi bizi?/Körfezden gelen ışıkları izleyecek kadar yaşayacak mıyız?/ Beni sımsıkı tutacak mısın, tutacak mısın, tutacak mısın o gün gelene kadar?"

İfade edilen durumlara karşı birer soru olarak söyledim.

Billy bitirmemi bile beklemeden ayağa fırladı ve kabinle konuşmak için butona bastı.

Billy: Sözleri yanlış söylemişti. Yanlış sözleri söylemeye devam etmesini beklemek anlamsızdı.

Artie Snyder: Billy bir başkasının onu böyle bölmesine asla izin vermezdi. Kendisi böyle yapınca çok şaşırdım.

Billy: O şarkı, karmaşanın ardından gelen mutlu sonla ilgiliydi. O içerikte şüphenin işe yarayacağını düşünmüyordum.

Karen: Billy o şarkıyı Camila'yla geleceklerine kesin gözüyle bakmaya kendini ikna etmek için yazmıştı. Ama o da Camila da biliyorlardı ki Billy her an yeniden eski hâline dönebilirdi.

Rehabilitasyondan çıktıktan sonraki ilk ayında 4-5 kilo aldı çünkü gecenin köründe çikolata yiyip duruyordu. Bunu yapmayı

bıraktığında şu ahşap işleri başladı. Billy ve Camila'ya uğrardın ve Billy, yapmaya çalıştığı maun rengi bir yemek masasına ve birbirine çivilediği boktan yemek sandalyelerine takmış olurdu.

Alışveriş meselesine hiç girmeyeyim. Ah, belki de en kötüsü koşuydu. Billy yaklaşık iki ay boyunca günde kilometrelerce koştu. O kısa yunus şortlarından ve kasları gösteren üstlerden giyip sokakta koşardı.

Rod: Billy deniyordu. Bu herif, pek çok şeyi olduğundan kolay gösterirdi. Ama ayık kalmak için çok çabalıyordu. Bunun onda yarattığı gerilimi görebilirdin.

Karen: Billy, kendine bütün yaşamını kontrol altına aldığını, on yıllar sonra bile karısıyla ve ailesiyle birlikte ayık olacağını söylemeye çalışan şarkılar yazıyordu.

Ve Daisy, iki dakika falan söyledikten sonra masa örtüsünü tabak çanağın altından çekiverdi.

Rod: Daisy birkaç kayıt daha aldı, onun için gerçekten çok kolay görünüyordu. Çalışması bile gerekmemişti. Hiçbir nota kaçırmıyordu.

Ama Billy stüdyodan ayrıldığında gerçekten çok gergin olduğunu söyleyebilirdim. Ona, "Eve iş götürme," dedim. Ama sorun eve iş götürmesi değildi. Sorun, işe evi getirmesiydi.

Karen: "Balpeteği" güvenlikle ilgili bir şarkıyken güvensizlikle ilgili bir şarkı olmuştu.

Billy: O gece Camila'ya Daisy'nin şarkıyı nasıl söylediğini, soru cümlelerine dönüştürdüğünü anlattım.

Bilirsin, Camila Julia'yla ilgileniyordu ve ben de kulağının dibinde bu şarkıyla ilgili sızlanıp duruyordum. Bana dedi ki, "Bu

gerçek yaşam değil, Billy. Bir şarkı. Çileden çıkmana gerek yok." Onun için bu kadar basitti. Bunu aşmalıydım.

Ama aşamıyordum. Daisy'nin o dizeleri soru cümlesine dönüştürmesinden hoşlanmamıştım, kendinde bunu yapma hakkı görmesinden de öyle.

Camila: Hayatını müziğine yansıttığında, müziğin konusunda aklı başında davranamazsın.

Graham: Bana kalırsa Daisy sadece Billy için fazla beklenmedikti.

Artie Snyder: Daisy'yle olan versiyonu birleştirdiğimizde o kadar güçlü olmuştu ki –ikisinin sesi bir aradayken– Teddy neredeyse geri kalan her şeyi çıkarıp atmak istedi. Benden davulları biraz yumuşatmamı, sesleri güçlendirmemi ve Graham'ın biraz daha dikkat dağıtıcı görünen abartılı jestlerinden bazılarını çıkarmamı istedi.

Elimizde kalan, genişleyen akustik gitarla vurmalı piyanoydu. İlginin büyük kısmı vokallere yöneliyordu. Şarkı tamamen seslerin ilişkisinden ibaret kalmıştı. Yani... *duyguluydu* –hâlâ temposu yüksekti, hâlâ bir ritmi vardı– ama vokallerle tutturulmuştu. Billy ve Daisy insanı hipnotize ediyordu.

Eddie: Bir rock şarkısını alıp ondan bir pop şarkısı yaptılar! Ve bunu yaptıkları için çok memnunlardı.

Rod: Teddy çıkan sonuçtan havalara uçmuştu. Benim de hoşuma gitmişti. Ama Billy'nin şarkıyı dinlerken huzursuzlandığını anlayabiliyordun.

Billy: Yeni miks hoşuma gitmişti. Ama Daisy'nin vokallerini sevmemiştim. "Yeni miksi onun vokalleri olmadan yapalım. Düet

olmasına gerek yok," dedim. Teddy bana ona güvenmemi söyleyip duruyordu. Hit bir şarkı yazdığımı ve şimdi onun işini yapmasına izin vermemi söyledi.

Graham: Billy daima yetkili olandı, biliyor musun? Billy sözleri yazardı, Billy besteleri yapardı ve bütün şarkıları düzenlerdi. Eğer Billy rehabilitasyona giderse turne sona ererdi. Eğer Billy stüdyoya dönmeye hazırsa hepimiz göreve hazır beklemeliydik. Gösteriyi o idare ediyordu.

Yani "Balpeteği" onun için kolay değildi.

Billy: Hepimiz bir takımdık.

Eddie: Dostum, Billy geri kalanımızı buldozer gibi ezip geçtiğini nasıl da inkâr ederdi. Billy her zaman kendi istediğini yapardı ve Daisy ortaya çıkınca iş her zaman onun istediği gibi gitmemeye başladı.

Daisy: Billy'nin bende neye karşı olduğunu anlamamıştım. Gelmiş ve şarkılarını biraz daha güzelleştirmiştim. Bunda kızacak ne vardı ki?

Birkaç gün sonra son hâlini dinlemek için geldiğimde stüdyoda Billy'ye rastladım. Ona gülümsedim. Selam verdim. O ise sadece başını hafifçe salladı. Sanki varlığımı tanıyarak bana lütufta bulunurmuş gibi. Profesyonel bir nezaket bile gösteremiyordu.

Karen: Erkek işiydi. Bütün dünya erkeklere aitti ama müzik endüstrisi... kolay değildi. Herhangi bir şey yapmak için bir herifin onayını alman gerekiyordu ve bunu yapmanın iki yolu varmış gibi görünüyordu. Ya oğlanlardan biriymiş gibi davranacaktın ki benim bulduğum yol buydu. Ya da gerçekten açık saçık, flörtöz davranacak, kirpiklerini kırpıştıracaktın. Bundan hoşlanıyorlardı.

Ama Daisy, başından beri ikisinin de dışındaydı. O daha çok "ister al ister alma" der gibiydi.

Daisy: Ünlü olup olmamak umurumda değildi. Albümünde şarkı söylemişim, söylememişim, hiç önemi yoktu. Tek istediğim ilgi çekici, orijinal ve havalı bir şey yapmaktı.

Karen: İlk başladığımda elektro gitar çalmak istemiştim. Ama babam bana piyano dersi aldırdı. Özel bir mantığı olduğundan değil – sadece kızların tuşlu şeyler çalacağını düşünmüştü.

Ama ne zaman bir şey denesem hep böyle şeyler çıkıyordu karşıma.

Winters için seçmelere katıldığım dönemde yeni aldığım harika bir kısa elbisem vardı, kocaman bir kemeri olan soluk mavi bir elbiseydi. Onun şanslı elbisem olduğunu hissediyordum. Eh, deneme günü onu giymedim. Çünkü onu giyseydim bir kız göreceklerini biliyordum. Ama ben onların bir klavyeci görmelerini istiyordum. O yüzden bir kot pantolon ve erkek kardeşimden çaldığım Şikago Üniversitesi tişörtünü giydim.

Daisy öyle değildi. Böyle bir şey yapmak Daisy'nin aklına bile gelmezdi.

Daisy: Giymek istediğim şeyi istediğim zaman giyerdim. Kiminle ne istersem yapardım. Eğer bunlar birilerinin canını sıkıyorsa siktirip gitsinler.

Karen: Hani bazen yaşamın içinde yavaşça süzülüp giden birileriyle karşılaşırsın ya? Daisy de dünyada öylece süzülüyor, dünyanın nasıl işlediğinden bihaber görünüyordu.

Belki de bu yüzden ondan nefret etmeliydim ama etmedim. Onu bu yüzden sevdim. Çünkü benim yıllardır uğraştığım boklukla uğraşmaya hiç istekli değildi. O etraftayken ben de boklarla uğraşmak zorunda kalmıyordum.

Daisy: Karen, parmağının ucunda bile pek çok insanın bütün bedeninde taşıdığından çok daha fazla yetenek taşıyan biriydi ve The Six ondan yeterince faydalanmıyordu. Gerçi sonradan bunun üstesinden geldi. Bir sonrakinde halletti.

Billy: Kayıt yayımlanmak üzereyken Teddy'ye, "Kendi şarkımdan nefret etmeme neden oldun," dedim.

Teddy de bana, "Kendini aşmak için gerçekten çok çalışman gerekecek. İçimden bir ses, listelerin en tepesine çıkmanın sızını azaltacağını söylüyor," dedi.

Nick Harris (*rock eleştirmeni*): "Balpeteği"nde Billy ve Daisy ve birbirlerini kışkırtma tarzları, Daisy Jones & The Six'in bu kadar iyi iş yapmasının başlangıcıydı.

Sesleri arasındaki kimya –Billy'nin savunmasızlığı, Daisy'nin narinliği– insanı ele geçiriyor ve bırakmıyor. Billy'nin pes ve pürüzsüz sesiyle Daisy'nin daha yüksek ve gıcırtılı sesi bir şekilde çabasızca birbirlerinin içinde eriyor, sanki asırlardır birlikte şarkı söyleyen iki ses gibi. Sahiden kalpten bir çağrı ve yanıt yarattılar – bu romantik ve idealleştirilmiş geleceğin hikâyesi hiç meydana gelmeyebilirdi.

Şarkı biraz tatlılık sınırlarında geziyor. Ama sonu, o tatlılığı tam yerinde kesiveriyor. Ergenlerin balolarında çalacağı türden bir şarkı olabilirdi. Ama elimizde, işlerin her zaman yolunda gitmediği gerçeğine dair tutkulu bir kanıt var.

YediSekizDokuz iyi bir albümdü, hatta bazı yönlerken müthiş bir albümdü. İlk albümlerine göre daha açık bir romantizmi vardı – seks ya da uyuşturucu imaları daha azdı. Yine de sarsıcıydı. Enerjik bir ritim kısmı, keskin nakaratları vardı.

Ama "Balpeteği" açık ara göze çarpıyordu. "Balpeteği" bütün dünyaya The Six'in birinci sınıf bir pop şarkısı yapabileceğini gösterdi. Bir dönüş olduğu açıktı ama zirveye yükselişlerinin başlangıcıydı.

SAYILAR TURNESİ

1976–1977

YediSekizDokuz *1 Haziran 1976'da piyasaya çıktı. "Balpeteği" 86 numaradan giriş yaptı ama listelerde sabit bir hızla yükseldi. Whisky'de bir çeşit gayriresmî ikametçiyi oynayan grup, kendi ulusal turneleriyle tepeye tırmanmaya hazırlanıyordu.*

Graham: Bir süre L.A.'de takılarak sahnemizi mükemmelleştirdik. Şarkılar sahnede bir araya geliyordu. Böyle diyorum ama yani "Balpeteği"ni kastetmiyorum. Billy onun Daisy'siz bir icrasını yapmıştı. Sadece Daisy'nin kısmını kaldırmış ve albüm için ilk düşündüğü şekliyle söylemişti. Güzeldi ama bir boşluk olduğunu hissedebiliyordun. Bir şeyler eksikti. Albümün geri kalanı müthiş çalınıyordu gerçi. Her şarkıyı, her notayı çok sıkı çalıyorduk. İşi halletmiştik. Müthiş bir gösteri sergiliyorduk.

Billy: Bazen aynı insanlar haftada iki ya da üç kez bizi izlemeye geliyordu. Biz çaldıkça kalabalık daha da artıyordu.

Rod: Billy, L.A.'deki o programlardan birkaçına Daisy'yi davet etmeliydi. Bunu ona da söyledim ama bir kulağından girip öbüründen çıktı.

Simone: Daisy, onu dışlamaları karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. En azından konuştuğumuzda böyle bir izlenim almıştım. Benim tüm o turnelerim falan varken eskisi kadar sık konuşamıyorduk. Ama hâlâ hayatında neler olup bittiğini mutlaka öğrenirdim. O da benimkileri.

Karen: Daisy, Whisky'deki herkesi tanıyordu. Bulvar'la bağlantısı bizimkinden fazlaydı. Ortaya çıkması an meselesiydi.

Daisy: Bir şeyleri bozmaya falan çalışmıyordum. Eğer Billy beni onlarla birlikte şarkı söylemeye çağırmak istemiyorsa sorun yoktu. Ama sırf benim kısmımı bensiz çalıyorlar diye uzak da durmayacaktım.

Bir de Hank'le yatmaya başlamıştım ki benim açımdan pek iyi bir hamle sayılmazdı ama dürüst olmak gerekirse o zamanlar çok sık sarhoş oluyor ya da kafayı buluyordum ve her şey biraz pusluydu. Hank'in çekimine kapıldığımı ya da ondan biraz olsun hoşlandığımı bile sanmıyorum. Boyu biraz kısaydı, köşeli bir çenesi vardı ama gülümsemesi hoştu. Gerçekten, sanki sürekli *oradaydı*.

Her neyse, Hank'le Rainbow'dan çıkmıştık ve yürürken Whisky'in dışında birkaç arkadaşını görüp içeri girdik.

Karen: Graham bana başıyla bir işaret verdi ve gözleriyle onun durduğu yeri işaret etti. Sonra Billy'nin de onu fark ettiğini gördük.

Eddie: O zamanlar sürekli, neredeyse her gece Whisky'de çalarken Billy'nin çalma tarzım üzerine bazı notları vardı. Öyle bir kontrol delisiydi. Ama Daisy ortaya çıkınca bunu kontrol edemedi.

Ve dostum, kız güzel görünüyordu. Üzerinde kısa bir elbise vardı. O zamanlar sutyen takmazdı ve bu dönemin sona ermiş olması cidden çok fena.

Billy: Ne yapacaktım ki? O karşımda dururken onu benimle şarkıyı söylemeye çağırmayacak mıydım? Beni kıstırmıştı.

Graham: Billy mikrofona eğilip, "Hanımlar beyler, bu gece Daisy Jones aramızda. Sizler için 'Balpeteği' adlı şarkıyı söylememize ne dersiniz?" dedi.

Daisy: Billy seyirciye bakarken mikrofona doğru ilerledim ve *Billy Dunne, kot olmayan gömlek giyer mi?* diye düşündüm.

Billy: Sahneye yalınayak geldi ve ben, *Bu kız ne yapıyor? Bir ayakkabı falan giysin,* diye düşündüm.

Daisy: Grup devreye girdi ve ben mikrofonun başında durup bekledim. İlk dizeler Billy'nindi, ben de o söylemeye başlarken kalabalıktaki insanları izledim. O insanların Billy'yi izleyişini izledim. Gerçek bir şovmendi.

Bunun için yeterince takdir edildi mi bilmiyorum. İnsanlar şimdilerde o zamanlar birlikte ne kadar iyi olduğumuzdan bahsediyorlar ama ben Billy'yi tek başına da izledim ve adam yetenekli. Kalabalıkların karşısında olmak için doğmuş.

Billy: Daisy'nin kısmı geldiğinde dönüp ona baktım, şarkı söyleyişini izledim. Prova falan yapmamıştık, hiç birlikte söylememiştik. Aslında biraz da felaket olmasını bekliyordum. Ama bir iki saniye onu öylece izledim.

Cidden çarpıcı bir sesi vardı. Şarkı söylerken neredeyse sürekli gülümsüyordu. Dinlerken de bunu hissedebilirdin. Kendini belli ediyordu. Daisy'nin çok iyi başardığı bir şeydi bu. Sözcüklerinden gülümsemesini duyabilirdin.

Daisy: İkinci nakaratta sözleri eski hâlinde kullanmayı düşündüm. Billy'nin sözleri soru formatına dönüştürmemden nefret ettiğini biliyordum. Ama tam o kısımları söylemeye başlayacakken, *Ben Billy beni sevsin diye burada değilim. İşimi yapmak için buradayım,* diye düşündüm ve şarkıyı kayıttaki gibi söyledim.

Billy: Onun söyleyişini dinlerken irkildim.

Karen: Daisy ve Billy yan yana duruyor, aynı mikrofonu kullanıyordu. Ve... Billy'nin onun şarkı söyleyişini izlemesi... Ona bakışı... Çok keskindi.

Daisy: Son kısmı harmonize ettik. Kayıtta böyle değildi. O an öyle oluverdi.

Billy: Söylerken herkesi ele geçirmiştik diyebilirim. Şarkı bittiğinde kalabalık çığlık atmaya başladı. Yani cidden çığlık atmaktan bahsediyorum.

Daisy: Tek bildiğim, o sahnede özel bir şey yaşadığımız. Sadece biliyorum.

Billy'nin pisliğin teki olduğunu düşünmem önemli değildi. Biriyle bu şekilde şarkı söyleyebiliyorsan, içinde onunla bağ kurduğunu hisseden küçük bir parça olur. İnsanı rahatsız eden ve kolay kolay bulunmayan bir şey.

Billy bir kıymık gibiydi. Evet, tam olarak öyleydi.

Whisky'deki heyecan verici performansın hemen ardından Runner, Daisy Jones'un The Six'in Sayılar Turnesi olarak anılan dünya turnesinde onlardan önce sahne alacağını duyurdu.

Billy fikirlerini değiştirmek ve Daisy'nin çıkarılmasını sağlamak için Rod, Teddy ve Rich Palentino'ya başvurdu ama Teddy ona bilet satışlarının nasıl da hızla arttığını gösterince afiş sıralamasını kabul etmeye zorlandı. Yolculuk planına koruma tarihleri de eklendi.

Grup ve Daisy turneye çıkarken, "Balpeteği" Top 20'ye girmişti bile.

Billy: Bizden önce kimin sahne aldığına takılmıyordum. Asıl meselem turne boyunca nasıl ayık kalacağımdı. Rehabilitasyondan sonraki ilk turnemdi.

Camila: Billy bana beni günde üç kez arayacağını, her gün yaptıklarını günlüğe yazacağını söyledi ve ben de ona, kendisini bana kanıtlamasını istemediğimi açıkladım. Bu, onun üzerinde daha fazla baskı oluşturacaktı ki ihtiyaç duyacağı en son şey daha fazla baskıydı. Ona inandığımı bilmeye ihtiyacı vardı. "Bana işini zorlaştırmak değil kolaylaştırmak için ne yapabileceğimi söyle," dedim.

Billy: Camila ve Julia'yı da turneye götürmeye karar verdim. Camila o sırada ikizlere iki aylık hamileydi. Hamileliği ilerlediğinde eskisi kadar bizimle olamayacağını biliyorduk. Ama iyi bir başlangıç yapmak için onun da yanımda olmasını istiyordum.

Daisy: Yola çıkmak için sabırsızlanıyordum. Daha önce hiç turneye çıkmamıştım. Albümüm iyi gidiyordu. Epey dikkat çekiyordum. Ve "Balpeteği" de albümümün daha iyi satmasına yardımcı oluyordu.

Graham: Hepimiz Daisy'nin de bizimle olmasından memnunduk. Daisy ortalığı sallayabilirdi. Daisy havalı bir piliçti.

Hani radyoda reklam yaptığın, fotoğraf çekimlerine katıldığın, şarkılarının yükseldikçe yükseldiği, sattıkça sattığı o evredeydik. Birkaç kez dışarıda tanınmıştım. İnsanlar hep Billy'yi tanımıştı ama şimdi beni ve Karen'ı da tanımaya başlıyorlardı. Sokakta yürürken üzerinde Six tişörtü olan birilerini görüyordum.

İşler bu şekilde yürüdüğü sürece turneye benimle birlikte kimi koydukları çok da umurumda değildi.

Billy: İlk konserimizi Nashville'de Exit/In'de verdik. Benim tavrım da Daisy'yi, bizden önce çalan herhangi birini içimize alacağım kadar içimize almaktı. Bir zamanlar ön grup bizdik ve şimdi ana grup olmuştuk. O yüzden diğer grupların bize karşı olduğu gibi kucaklayıcı olmak istiyordum. Kişisel hisler bu işin dışındaydı.

Karen: İlk konserden, Daisy'nin de sahnede olması gereken saatten önce hepimiz kulisteydik. Daisy burundan uyuşturucu çekiyordu. Warren, bir şekilde içeri girmiş olan bir hayrana masaj yaptırıyordu. Eddie ve Pete de bir şeyler yapıyorlardı. Billy kendi içine çekilmişti. Graham'la ben de sohbet ediyorduk. Sanırım o konserdi... Graham sakalını kısaltmıştı ve o pasaklılığın altında ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyordunuz.

Sonra kapı çalındı ve Camila'yla Julia geldi. Billy'ye iyi geceler demeye gelmişlerdi.

Daisy, Camila'yla Julia'yı görür görmez uyuşturucuyu bir çekmeceye tıktı, burnunu temizledi, kendine bir kadeh kanyak ya da viski ya da işte her ne içiyorsa ondan koydu. Onda herhangi bir

bilinç gördüğüm ilk andı bu. Hani sanki başka bir gezegende yaşamıyormuş gibi göründüğü. Camila'nın elini sıktı ve Julia'ya el salladı. Ona "minik kuş" dediğini hatırlıyorum.

Sonra Daisy'nin sahneye çıkma saati geldi ve "Bana şans dileyin!" dedi.

Herkes kendi işleriyle o kadar meşguldü ki kimse ilgilenmedi. Camila dışında. O, Daisy'ye iyi şanslar diledi ve bunu yaparken çok içtendi.

Camila: Daisy Jones'la tanıştığımda onun hakkında ne düşüneceğimi bilemedim. Hem acayip perişan hem de çok tatlı görünüyordu. Billy'nin ondan hoşlanmadığını biliyordum ama onun böyle düşünmesinin benim farklı düşünemeyeceğim anlamına gelmediğini de biliyorum.

Ama yani, kesinlikle muhteşemdi. Dergilerde göründüğü kadar, hatta ondan daha da güzeldi.

Daisy: Nashville'de açılış için sahneye ilk ben çıktım ve gergindim. Normalde pek gergin biri değilimdir ama tüm bedenimde, tüm sinir uçlarımda o gerginliği hissedebiliyordum. Belki de kokaini fazla kaçırmıştım. Karşımda The Six'i bekleyen insanlar bulmayı bekleyerek sahneye çıktım. Ama kalabalığın çoğu sadece beni görünce bile heyecanlandı. Benim için oradalardı.

Üzerimde ip askılı siyah bir elbise, altın bileziklerim ve altın halka küpelerim vardı.

Provalar dışında ilk kez kendi başıma sahnedeydim, arkamda da Hank'in toparladığı grup vardı. Benim için gürültüyle haykıran bir kalabalığı ilk görüşümdü. Tüm bu insanlar bir araya gelmiş, canlı bir varlık gibi bakıyor ve ses çıkarıyordu. O gürlemeler, o haykırışlar canlı bir varlıktı.

Bunu bir kez hissedince sürekli hissetmek istedim.

Graham: Daisy iyi bir iş çıkardı. Harika bir sesi vardı, şarkıları

da fena değildi. Karşısındaki kalabalığı kaldırabilecek biriydi. Biz sahneye çıktığımızda seyirciler heyecanlıydı. Zaten güzel zaman geçiriyorlardı.

Warren: Mekânın her yerinden ot kokusunu duyabilirdin. Dumanın arasından kalabalığın arkalarını görmek mümkün değildi.

Karen: Sahneye adım attığımızda oradaki seyircilerin... ilk turnemizdekinden farklı bir kitle olduğunu görebilirdin. Çok daha kalabalıktı bir kere. Orijinal hayranlar hâlâ oradaydı ama şimdi ergenler ve ebeveynler de vardı. Bir de çok fazla kadın.

Billy: Orada, kalabalığın karşısında taş gibi ayık hâlde, onların heyecanını hissederek, "Balpeteği"nin Top 10'a doğru ilerlediğini bilerek durdum. O insanların avucumun içinde olduğunu da biliyordum. Bizi sevmek *istediklerini* biliyordum. Bizi *zaten* seviyorlardı. Onları kazanmak zorunda değildim. O sahnede duruyordum ve... kazanmıştık bile.

Eddie: O gece cidden elimizden geleni yaptık, onlar için elimizde ne var ne yoksa önlerine serdik.

Billy: Konserin sonunda, "Daisy Jones'u kulisten çağırsam ve sizin için 'Balpeteği'ni söylesek, ne dersiniz?" diye sordum.

Daisy: Kalabalık çıldırdı. Bütün mekân inlemeye başladı.

Billy: İnsanlar çığlık atıp ayaklarını yere vururken mikrofonun titrediğini hissedebiliyordum ve *Vay anasını, resmen rock yıldızıyız,* diye düşündüm.

1976'nın sonunda "Balpeteği" Billboard Hot 100'*de 3 numaraya kadar tırmanmıştı. Grup, Daisy'yle birlikte* Don Kirshner Rock Konseri'*nde ve* Johnny Carson'la The Tonight Show'*da şarkıyı seslendirmişti. Kuzey Amerika turnesini bitirmişler ve turnenin kısa Avrupa ayağı için hazırlanıyorlardı. Artık altı aylık hamile olan Camila Dunne, Julia'yla birlikte Los Angeles'a dönmüştü.*

Billy: Camila ve Julia'yı sonsuza kadar benimle birlikte yollara mahkûm edemezdim, kendimi kontrol etmek zorundaydım.

Camila: Onu, ne zaman yanında kalmam gerektiğini, ne zaman gidebileceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum.

Billy: Onlarsız ilk gece zordu. Konserden sonra süitimin balkonunda oturmuş, dışarıdaki o karmaşayı dinlediğimi, onun bir parçası olmak istediğimi hatırlıyorum. Kafamın içinde durmadan, *Bunu yapamazsın, çok uzun süre ayık kalamazsın,* diyen bir ses vardı.

Sonunda Teddy'yi aradım. Sabahın erken saatleriydi ama onun için akşam yemeği zamanı falan olmalıydı. Onunla konuşacak bir şeyler uydurdum. *[Gülüyor]* Sanırım Yasmine'le evlenmeli mi evlenmemeli mi diye tartışırken bulduk kendimizi. Kendini onun için çok yaşlı buluyordu. Ben de ona yine de peşine düşmesini söyledim. Konuşmanın sonunda kendimi yorgun hissediyordum. Hemen uyuyabileceğimi biliyordum. Yeni bir gün görmek için yaşayacağımı. Telefonu kapamak üzereyken Teddy, "Şimdi kendini

daha iyi hissediyor musun, Billy?" diye sordu. Ben de, "Evet, iyiyim," dedim.

İlk geceyi atlattıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim. Rutinime döndüm. Partilerden uzak durdum. Konser sona erince doğruca otel odama dönüyor, birkaç plak dinliyor ya da bir lokantada kafeinsiz kahve içerek gazete okuyordum. Bazen Pete ya da Graham da bana katılıyordu. Ama çoğu zaman, Tanrı biliyor ya, Graham sürekli Karen'ın peşinden bir yerlere gidiyordu.

Ama ben Camila ve Julia benimleyken yaptığım şeyleri yapmaya devam ettim. Hizada kaldım.

Graham: Camila oradayken de değilken de aynıydı. Billy yapılacak iş olduğunda grupla beraberdi. Ve parti yapılacağında Daisy bizimleydi. O ikisi asla karşılaşmıyordu ya da işte her ne diyorlarsa.

Rod: Tam İsveç'e doğru yola çıkmamızdan önce Billy'yle Graham'a Runner'ın Avrupa ayağından sonra turneyi uzatmayı düşündüğünü söyledim. Amerika'ya dönmeden önce birkaç hafta rota değiştirmeye ne derler diye sordum.

Umutsuz bir girişimdi. Camila hemen hemen döneceğimiz zamanlarda doğum yapacaktı. Billy ucu ucuna yetişeceğini hissediyordu.

Graham: İki saniyelik bir konuşmaydı. Turneye devam etmek ister miyim? Elbette. Billy'nin eve dönmek zorunda olması bizi zor bir duruma sokuyor mu? Evet. Ama eve gitmesi şart. Tartışma bitmiştir.

Warren: Hepimiz yeni konserler vermek istiyorduk ama Billy olmadan sahne alamazdık. Birkaç konser için bir gitaristi, bir klavyeciyi kullanmasan da olur. Ama Billy'nin yerini dolduramazsın.

Daisy: Konser biletleri yok satıyordu. Ve bunda benim büyük bir payım vardı.

Bu arada grubun albümü benimkinden çok daha fazla satıyordu. Onlarınki benimkinden iyiydi, o yüzden akla yatkındı bu ama mesele canlı konsere geldiğinde insanların çoğu aslında beni görmeye geliyordu. Önceden kim olduğumu umursamayanlar bile oraya üstlerinde Daisy Jones tişörtleriyle geliyorlardı.

Gerçek bir coşkum vardı. Ayrıca kendime ait birkaç iyi şarkı üzerinde çalışıyordum. Elimde bir şarkı vardı –acayip basit bir melodi, hiç kompleks değil– ama iyiydi. Adı "Alçaktan Uçtuğunda"ydı. İnsan mütevazı olduğunda diğerlerinin onu nasıl küçük gördükleriyle ilgiliydi. "Seni mütevazı isterler/gücün körelsin isterler/büyümeni engellemek/sana havlu attırmak isterler/isterler ki sen alçaktan uç."

Hank'e, Teddy'yle yeni albüm için konuşma vaktinin geldiğini söylüyordum. Hank de bana yavaşlamamı söyleyip duruyordu. Çok şey istediğimi düşündüğüne dair bir izlenim almıştım. Sanki elde ettiğimden daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyormuşum gibi.

İlişkimiz pek iyi bir noktada değildi. Öyle bir adamla hiçbir zaman birlikte olmamalıydım.

Uyuşturucudan uzak durmanı söylerken bahsetmedikleri şeylerden biridir bu. "Uyuşturucu gerçek pisliklerle yatmanıza neden olur," demezler. Ama demeliler.

Ayrıca Hank'i hayatımın her alanına almıştım: Çoğu zaman Teddy'yle aramda duruyordu, bana koca bir orkestra tutan oydu, param onun aracılığıyla geliyordu. Bir de yatağımdaydı.

Karen: Stockholm'e giderken Runner'ın özel jetini kullandık.

Daisy: Hank ve ekibin bir kısmı bir gün önce uçmuştu ama ben bekledim ve grupla birlikte yolculuk ettim. Sanki uçakta onlarla takılmak istiyormuşum gibi görünmesini sağladım ama aslında sadece Hank'le gitmek istememiştim.

Eddie: Graham'ın Karen'la uzatmaları geri çevirmemiz üzerine konuşmasına uçuş sırasında kulak misafiri oldum. Dostum, bu olaydan yeni haberim oluyordu. Kimse bana ya da Pete'e bir şey söylememişti.

Hit bir şarkımız vardı, Daisy'yle konser biletlerimiz yok satıyordu. Bir sürü insan acayip para kazanıyordu. Grup, malzemeciler, turnemizde ve konser yerlerinde çalışan bir sürü kişi – Billy karısını hamile bıraktı diye hepimiz bundan vaz mı geçecektik?

Üstelik oylamaya bile sunulmamıştı. Karar çoktan verildikten sonra öğreniyorduk.

Karen: İlginç bir uçuştu. Galiba Warren'ın hostes tarafından tokatlandığı uçuştu. Ben yalnızca tokadın sesini duydum, görmedim.

Warren: Ona doğal sarışın olup olmadığını sordum. Dersimi aldım. Her kadın bunu komik bulmuyor.

Karen: Uçuşun büyük bir bölümünde Daisy ve ben arka tarafta kendi işimize baktık. Birbirine dönük iki koltuğa oturmuş, elimizde kokteyllerimiz pencereden bakıyorduk. Daisy'nin bir hap kutusu çıkarıp içinden iki hap aldığını ve içeceğini yudumlarken ikisini de içtiğini hatırlıyorum.

O sıralar şu bileklikleri, bilezikleri falan takmaya başlamıştı, kollarına ne kadar sığarsa takıyordu. Hareket ettiğinde her şey şıngırdardı. Daisy hap kutusunu tekrar cebine koyarken bilezikleri şıngırdamaya başladı ve ben de onların kendiliğinden tef olduğuna dair bir şaka yaptım. Bunu havalı buldu. Bir kalem alıp eline yazdı.

Sonra geri koyarken hap kutusunu tekrar çıkardı ve içinden iki hap alıp ağzına attı.

"Daisy, daha az önce iki tane aldın," dedim.

"Öyle mi?" dedi.

"Evet," dedim.

Ama o omuzlarını silkip hapları yuttu.

"Yapma ama, o insanlardan olma," dedim.

Daisy: Rahatsız olmuştum. Hap kutusunu onun eline tutuşturdum. "Bu kadar endişeleniyorsan al, sende dursun. Onlara ihtiyacım yok," dedim.

Karen: Hapları bana fırlattı.

Daisy: Ama hap kutusunu ona uzattığımda ve onun da alıp arka cebine koyduğunu gördüğümde paniklemeye başladım. Dexie o kadar önemli değildi, halledebilirdim. Gerekirse kokain çekerdim.

Ama Seconal olmadan uyuyamazdım.

Karen: Onun için bu kadar kolay olması beni şaşırttı. Öylece teslim edip bırakması.

Daisy: Otele vardığımızda Hank çoktan odamdaydı. Ona, "Kırmızılarım bitti," dedim. Sadece başını salladı ve telefonu eline aldı. Uyumak istediğimde elimde bir şişe daha vardı. Bu kadar kolay olması canımı sıkmıştı. Beni yanlış anlama, hapları istiyordum. Haplara ihtiyacım vardı. Ama çok sıkıcı, monotondu. İstediğim her an istediğim uyuşturucuya ulaşabilmek, kimsenin beni gerçekten durdurmaması.

O gece uykuya dalarken –sanırım elimde hâlâ kanyak şişesi vardı– ağzımdan, "Hank, artık seninle olmak istemiyorum," sözlerinin döküldüğünü duydum. Başta, içeride bu sözleri söyleyen başka bir kadın olduğunu sandım ama sonra söyleyenin ben olduğumu fark ettim. Hank bana uyumamı söyledi. Ben de uykuya dalmak gibi değil de kayboluyormuşum gibi uyudum.

Sabah uyandığımda neler olduğunu hatırladım. Hem utanmıştım hem de dile getirdiğim için bir şekilde rahatlamıştım. Hank'e, "Dün gece söylediklerim hakkında konuşmalıyız," dedim.

"Dün gece bir şey söylemedin," dedi.

"Sana, seninle birlikte olmak istemediğimi söyledim," dedim.

Sadece omuz silkti ve "Evet ama uykuya dalarken bunu hep söylüyorsun zaten," dedi.

Hiç bilmiyordum.

Graham: Daisy'nin Hank'i bırakması gerektiğinin herkes farkındaydı.

Rod: Bir sürü yapışkan menajer var ve geri kalanımızı kötü gösteriyorlar. Hank'in Daisy'den faydalandığı gün gibi açıktı. Birilerinin ona göz kulak olması gerekiyordu.

"Daisy, eğer yardıma ihtiyacın olursa buradayım," dedim.

Graham: Bence Daisy, Rod'un bizim için neler yaptığını gördü – her şeyle ilgilenildiğinden emin olması falan. Rod, birilerine bizim dünyaya hükmedeceğimizi söyleyen ilk kişiydi. Bize elimizdekiyle yetinip çenemizi kapamamızı söylemiyordu. Yani hayvanlık etmek istemem ama... bizimle yatmıyor ya da yazıyla turayı ayırt edemeyecek hâle gelene kadar uyuşturucuyla kafamızı güzelleştirmiyordu.

Daisy'ye, "Hank'i bırak, Rod'la iş yap. O sana güvence sağlar," dedim.

Rod: Zaten Daisy için birçok şey yapıyordum. Konseri izlemeleri için *Rolling Stone*'la bağlantı kurdum. Sahneyi izlemesi ve sonrasında oralarda takılması için Jonah Berg'i göndereceklerdi. Potansiyel bir kapaktı. Daisy'yi de dahil etmelerine özen gösterdim. Bunu yapmak zorunda değildim. Yalnızca grupla ilgili bir hikâye için zorlayabilirdim ama biri için iyi olanın diğeri için de iyi olacağını düşündüm.

Karen: Jonah Berg'in geleceği gün Glasgow'daydık.

Daisy: Aptallık ettim. O gün ses kontrolünden sonra Hank'le bir kavga çıkardım.

Karen: Graham o gün öğleden sonra bavullarımdan birini getirmek için odama geldi. Her nasılsa benim eşyalarım onunkilerle karışmıştı. Otelin koridorunda, kapımın önünde durmuş, içinde sutyenlerimin ve iç çamaşırlarımın olduğu kamp torbasını tutuyordu. "Sanırım bunlar senin," dedi.

Torbayı elinden kaptım ve gözlerimi devirdim. "Ah, eminim ellerinin iç çamaşırlarımın üzerinde gezinmesinden hoşlanmışsındır," dedim. Sadece takılıyordum.

Ama başını iki yana salladı ve "Eğer ellerimi o iç çamaşırlarında gezdireceksem, eski moda yöntemlerle yapmayı tercih ederim," dedi.

Güldüm ve "Defol git," dedim.

"Baş üstüne, han'fendi," dedi.

Sonra odasına döndü. Ama kapıyı kapadığımda ben... bilemiyorum.

Daisy: Odamda yalnızca ikimiz kalınca Hank'e patladım. Beni kollarına alıyordu ve ben bundan çok sıkılmıştım. Ona çıkışıp duruyordum. Bana problemin ne olduğunu sorunca, "Yollarımızı ayırmanın zamanının geldiğini düşünüyorum," dedim. Hank birkaç kez beni görmezden gelmeye çalışarak ne dediğimi bilmediğimi söylemişti. O yüzden çok net ifade ettim. "Hank, kovuldun. Hemen gitmelisin." Eh, bu kez duydu.

Graham: Billy'yle birlikte bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkmayı planlamıştık – *haggis* yemeyeceğine bahse girerdim.

Daisy: Hank öfkelendi. O kadar öfkelendi ve konuşurken o kadar yakınımda duruyordu ki ağzından saçılan tükürükler omzuma geliyordu. "Seni bulmasam hâlâ rock yıldızlarının altına yatıyor olurdun," dedi.

Ona cevap vermeyince beni köşeye, duvara sıkıştırdı. Ne yapacağını bilmiyordum. O ne yapacağını biliyor muydu, ondan da emin değilim.

Böyle bir durum karşısında, adamın biri tepene dikildiğinde, o âna –güvenmediğin bir adamla baş başa olduğun o âna– yol açan bütün kararların tek tek gözünün önünden geçiyor.

İçimden bir ses erkeklerde aynı şeyin olmadığını söylüyor. Yani orada durmuş bir kadını tehdit ederken, onları orada dikilen pisliğe dönüştüren her yanlış adımı düşündüklerinden şüpheliyim. Ama düşünmeliler.

Bedenim dimdikti –şok edici bir ayıklık içindeydim– ve sanki koruyabileceğim neresi varsa korumak ister gibi ellerimi önüme koymuştum. Hank gözlerimin içine bakıyordu. Nefes alıp almadığımı bile bilmiyordum. Sonra Hank duvarı yumrukladı ve kapıyı çarparak odadan çıkıp gitti.

O gittikten sonra kapıyı arkasından üç kez kilitledim. Koridorda bir şeyler haykırdı ama ne dediğini anlayamadım. Yatağın üzerine oturdum. Geri dönmedi.

Billy: Odamdan çıkıp Graham'la buluşmaya giderken Hank Allen'ın, "Siktiğimin kaltağı," diye homurdanarak Daisy'nin odasından çıktığını gördüm. Ama sakinleşiyor gibiydi, o yüzden bulaşmamaya karar verdim. Ama sonra birden durup Daisy'nin odasına girecekmiş gibi döndüğünü fark ettim. O sırada sorun olacağını anlamıştım. İnsanın yürüyüşünden anlarsın ya hani. Yumruk yapılmış eller, sıkılmış bir çene falan. Göz göze geldik, beni gördü. Bir süre birbirimize baktık. Başımı, *Bu yanlış bir hamle olur,* der gibi iki yana salladım. Bana bakmaya devam etti. Sonra bakışlarını yere eğdi ve çekip gitti.

O gidince Daisy'nin kapısını çaldım. "Benim, Billy," dedim.

Kapıyı açması bir dakikayı buldu. Üzerinde lacivert bir elbise vardı – hani şu kolları omuzlardan aşağı düşenlerden. İnsanların sürekli Daisy'nin gözlerinin nasıl da mavi olduğundan bahsettiğini

duyardım hep ama o gün ilk kez gerçekten fark ettim bunu. O kadar mavilerdi ki. Neye benziyorlardı, biliyor musun? Okyanusun ortası gibilerdi. Sahil şeridi gibi değil, hayır, öyle açık bir mavi gibi değil. Okyanusun ortasındaki o koyu mavidendi. Çok derin sular gibiydi.

"İyi misin?" diye sordum.

Üzgün görünüyordu ki daha önce onu hiç böyle görmemiştim. "Evet, teşekkürler," dedi.

"Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa..." dedim. Ona gerçekten nasıl yardım edebilirdim, hiç bilmiyordum ama yine de sormam gerektiğini düşündüm.

"Teşekkürler, gerek yok," dedi.

Daisy: O an yanıma gelene ve aniden hiçbir duvarı olmadığını görene kadar Billy'nin etrafına nasıl da duvarlar ördüğünü fark etmemiştim. Hani kapatana kadar bir araba motorunun ne kadar gürültü çıkardığını fark etmezsin ya, öyle.

Ama o an gözlerine baktım ve gerçek Billy'yi gördüm.

Onca zamandır onun sakınmacı, soğuk bir versiyonuna baktığımı fark ettim. *Bu Billy'yi tanımak hoş olabilir,* diye düşündüm. Ama sonra birden bitti. Yalnızca bir saniyeliğine gerçekliğini gördüm ve sonra, puf, geldiği gibi uçup gitti.

Graham: Telefonum çaldığında Billy'yi bekliyordum.

Karen: Bunu yapmaya neden o gün karar verdim, bilmiyorum.

Graham: "Selam," dedim.

Ve Karen da, "Selam," dedi.

Karen: Telefonda bir saniyeliğine sessiz kaldık. Sonra, "Nasıl oldu da bana doğru hiçbir hamle yapmadın?" diye sordum.

Bira içtiğini duyabiliyordum. Birasından bir yudum aldığını duyabiliyordum. "Iskalayacağım atışı yapmam," dedi.

Sözcükler bir anda, ben ne diyeceğime karar bile vermeden dudaklarımdan döküldü. "Iskalayacağını sanmıyorum, Dunne," dedim.

Bunu der demez telefondan çevir sesi gelmeye başladı.

Graham: Daha önce hiçbir yere o gün koridorda onun odasına koştuğum kadar hızlı koşmamıştım.

Karen: Üç saniye sonra –kesinlikle abartmıyorum– kapım çalındı. Kapıyı açtım ve Graham nefes nefese karşımdaydı. Koridorda azıcık koşmuş ve nefesi kesilmişti.

Graham: Ona baktım. Muhteşemdi. O kalın kaşlar. Kalın kaşları olan bir kıza vurulmuştum. "Bana ne diyordun?" dedim.

Karen: "Yap gitsin, Graham," dedim.

Graham: Odasına girdim, kapıyı ardımdan kapadım ve o kadını tutup öpmeye başladım.

Genelde sabahları uyandığımda, *Bugün hayatımın en heyecan verici günlerinden biri olacak*, diye düşünmem. Ama o gün öyleydi. Karen'la geçirdiğim o gün... öyle günlerden biriydi.

Warren: Daha önce kimseye söylemediğim bir şey söyleyeceğim. Hayır, iyi bir şey. Bunu seveceksin.

Glasgow'daki konsere hazırlanırken, ses kontrolünden bir süre sonra benim şu bira şekerlemelerinden birini yapıyordum –bira içip biraz kestirmeye böyle derim– ki uyandım çünkü Karen yan odada biriyle seks yapıyordu! O kadar gürültülüydü ki uyuyamadım bile.

Kim olduğunu hiç öğrenemedim ama bizim ışık teknisyeniyle hafiften flörtleştiğini görmüştüm, o yüzden de Karen'ın Bones'la bir şeyler yaşadığını düşünüyorum.

Billy: Daisy'nin yanından ayrıldıktan sonra yemek için Graham'ı bulmaya çalıştım ama hiçbir yerde yoktu.

Graham: Konser alanına gitme zamanı gelince Karen beni odasından gizlice çıkararak odama gönderdi. Üzerimi değiştirip onunla asansörlerde buluşmamı söyledi.

Karen: Kimsenin bir şey öğrenmesini istemedim.

Billy: Hepimiz kuliste toplandığımızda insanlar etrafta kafası kesilmiş tavuklar gibi dolaşıyorlardı çünkü Daisy'nin orkestrası hiçbir yerde bulunamıyordu.

Eddie: Görünüşe bakılırsa Hank şehirden çıkarken Apollo'ya uğramış ve Daisy'nin orkestrasındaki beş üyeyi de beraberinde götürmüş. Öylece kalkıp gitmişler.

Karen: Bel altı bir vuruştu.

Graham: Hiçbir şey müzikten önce gelmemeliydi. Bizim işimiz oraya çıkıp seyirci için çalmaktı. Kişisel olarak nasıl bir bokun içinde olursak olalım, önemi yoktu.

Daisy: Orkestram çekip gitmişti. Öylece çıkıp gitmişlerdi. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Hank Allen (*eski menajer, Daisy Jones*): Tek diyebileceğim, Daisy Jones'la 1974-1977 arasında tamamen profesyonel bir ilişkimiz vardı, onun kariyerinin ilerleyişi konusundaki fikir ayrılıkları nedeniyle karşılıklı olarak sona erdirildi. Onun için hâlâ en iyisini diliyorum.

Billy: Rod'u bulduğumda çoktan hasar kontrol moduna geçmiş-

ti. Ona, "Daisy bir geceliğine çıkmasa gerçekten o kadar kötü mü olur?" diye sordum.

Sonra birden, tam da bunu söylerken, Rod'un muhtemelen artık onun da menajeri olduğunu fark ettim. Yani, bilirsin, onun için... evet, o kadar kötü olurdu.

Rod: Jonah Berg seyircilerin arasındaydı. *Rolling Stone*'dan.

Karen: Herkes ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Ama Graham, kimsenin bize bakmadığı her saniye benimle göz göze gelmeye çalışıyordu. *Burada bir sorun çözüyor olmamız gerekirdi,* diye düşünerek kendi kendime gülüyordum.

Graham: Kendimi Karen'a bakmaktan alamıyordum.

Karen: Graham benim her şeyi konuştuğum adamdı. O gece kendimi birden ona bugün ne kadar müthiş bir öğleden sonra geçirdiğimi anlatmak isterken buldum. Hani sanki onunla onun hakkında konuşmak istiyor gibiydim.

Daisy: Rod'a, "Belki de oraya kendi başıma çıkmalıyım," dedim. Vazgeçmek istemiyordum. *Bir şeyler* yapmak istiyordum.

Eddie: Rod, Graham'a Daisy'yle birlikte sahneye çıkmasını ve birlikte onun albümündeki birkaç şarkının akustik versiyonlarını çalmalarını önerdi. Ama Graham'ın aklı başka yerdeydi. Ben de, "Ben yaparım," dedim.

Rod: Daisy'yle Eddie'yi sahneye gönderirken neler olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve ikisi sıcak tuğlaların üzerinde yürümeye çalışan kediler gibi mikrofona doğru ilerlerken onları izledim.

Daisy: Eddie'yle birlikte birkaç şarkı çıkardık. Cidden düşüktü.

Yalnızca onun gitarı ve benim şarkı söyleyişim. Galiba "Güzel Bir Gün" ve "Sen Eve Dönene Kadar"ı çaldık. Fena değildi ama kimsenin aklını falan uçurmadık. *Rolling Stone*'un orada olduğunu biliyordum ve iyi bir izlenim bırakmam gerekiyordu. O yüzden son şarkıda senaryonun dışına çıkmaya karar verdim.

Eddie: Daisy bana doğru eğildi ve bana belli belirsiz bir ritim ve ton vererek bir şeyler uydurmamı söyledi. O kadar. Sadece "Bir şeyler uydur." Elimden geleni yaptım, ne demek istediğimi anlıyor musun? Öyle hazırlıksız, çat diye bir şarkı uyduramazsın.

Daisy: Eddie'ye yeni şarkımı söyleyebileceğim bir şeyler çaldırmaya çalışıyordum. "Alçaktan Uçtuğunda"yı söylemek istiyordum. Eddie başladı ve birkaç nota söyleyerek onunla bir ritim tutturmaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Sonunda, "Tamam, unut gitsin," dedim. Bunu direkt mikrofona söyledim. Seyirciler bana gülüyordu. Benim için tezahürat yapıyorlardı. Bunu hissedebiliyordum. Ben de enstrümansız söylemeye başladım. Sadece ben ve sesim, kendi yazdığım şarkıyı söylüyorduk.

Üzerinde çok çalışmıştım, baştan sona parlatmıştım. Bütün şarkıda tek bir tesadüfi sözcük yoktu. Sadece ben ve ayağımın darbeleriyle çalan tefim vardı.

Eddie: Onun arkasında durmuş, gitarımla ona ritim tutuyor, ona yardımcı olmaya çalışıyordum. Kalabalığı yakalamıştı. Her hareketimizi izliyorlardı.

Daisy: O şekilde şarkı söylemek o kadar değişikti ki. Kalbimden hissettiğim bir şarkıyı söylemek. Tamamen kendi yazdığım, tamamen bana ait sözler.

Kalabalığın ön tarafındaki insanların beni dinleyişini, beni duyuşunu izledim. Bu insanlar başka bir ülkedendi, hayatımda hiç

görmediğim insanlardı ve onlarla aramda daha önce hiç kimseyle kuramadığım bir bağ olduğunu hissediyordum.

Müziğin bu yanını hep çok sevmişimdir. Sesler ya da kalabalıklar ya da iyi zamanlar değil, ağzından öylece dökülüveren sözler – duygular, hikâyeler ve gerçeklik.

Müzik *kazabilir*, biliyor musun? Kalbine bir kürek saplar ve bir şeye denk gelene dek kazar. O gece, o şarkıyı söylerken, kendi şarkılarımdan oluşan bir albüm yapma arzum tekrar dirildi.

Billy: "Alçaktan Uçtuğunda"yı söylemeye başladığında sahnenin arkasında durmuş, Daisy'yle Eddie'yi izliyordum. İyiydi. Yani... bu kadar iyi olduğunu fark etmemiştim.

Karen: Billy gözlerini dikmiş onu izliyordu.

Daisy: Şarkı bittiğinde seyirci tezahürat ediyor ve bağırıyordu. Oraya çıkıp elimden gelenin en iyisini yapmışım gibi hissettim. Gerçekten işi kotardığımı ve onlara iyi bir gösteri izlettiğimi hissettim.

Billy: Şarkısını bitirdikten sonra onun seyirciye veda ettiğini duydum ve *Şu an birlikte "Balpeteği" söyleyebiliriz. Sadece o ve ben,* diye düşündüm.

Graham: Billy'nin sahneye ilerlediğini görünce şaşırdım.

Daisy: Her zamanki cümlemi söyledim: "Benden bu gecelik bu kadar! Şimdi The Six zamanı! Alkışlarınızla." Ama konuşmamın ortasında Billy birden sahnede bitti.

Billy sahnede sahiden parlıyordu. Bazı insanlar vardır, onları ışığa soktuğunda silinip giderler. Ama bazıları parıldar. Billy onlardandı. Yani sahne dışında öyle değildi, hayır. Sahne dışında somurtkan ve ayıktı, hem görebildiğim kadarıyla pek mizah duygusu

da yoktu. Hatta o anlamda, dürüst olmam gerekirse, biraz sıkıcı olduğunu düşünüyordum.

Ama sahnede, o an orada seninle birlikte dikilmek dışında olmak isteyebileceği hiçbir yer yokmuş gibi duruyordu.

Eddie: Orada gitarımla oturuyordum ve Billy bana doğru geldi. "Ne çalmamı istersin?" dedim.

Ama Billy elini uzatıp gitarımı istedi. Siktiğimin gitaristi bendim ve o benim gitarımı almaya çalışıyordu.

"Ödünç alabilir miyim, dostum?" dedi.

"Hayır, alamazsın," demek istedim. Ama ne yapabilirdim ki? Binlerce insanın karşısındaydım. Gitarı ona uzattım ve Billy de alıp doğruca mikrofonun başına, Daisy'nin yanına gitti. Orada elim sikimde kalakalmıştım, sahnede olmak için hiçbir nedenim yoktu. Topuklamam gerekiyordu.

Billy: Kalabalığa el salladım ve "Bu Daisy Jones'u nasıl buldunuz, millet?" dedim. Seyirciler tezahürat yaptı. "Daisy'ye bir soru sormama müsaade eder misiniz?" Elimi mikrofonun üstüne koydum ve "Hemen şimdi 'Balpeteği'ne ne dersin? Sadece sen ve ben?" dedim.

Daisy: "Tamam, hadi yapalım," dedim. Sahnede sadece tek bir mikrofon vardı. O yüzden Billy hemen yanımda duruyordu. Old Spice kokuyordu, nefesinden sigara ve Binaca kokusu yayılıyordu.

Billy: Akustik versiyonu çalmaya başladım.

Daisy: Şarkı normalde söylediğimizden bir tık daha yavaştı. Sıcak bir hava katmıştı. Sonra söylemeye başladı: "Günün birinde her şey durulacak/Her şeyi toplayıp terk edeceğiz şehri/kayaların arasında biten otlara basacağız/ve çocuklar saracak etrafımızı."

Billy: Daisy söylemeye başladı: "Ah, tatlım, bekleyebilirim/o evi/beklerim açan çiçekleri ve balpeteğini."

Karen: İnsanlar kimi zaman birilerini tanımlarken odada yalnızca sen varmışsın gibi hissettiriyor falan derler ya hani? Billy de Daisy de bunu yapabilen insanlardı. Ama bir şekilde bunu birbirlerine de yapabiliyorlardı. İkisi de o an orada sadece karşılarındaki kişinin olduğunu hissediyormuş gibiydi. Sanki hepimiz, onları izleyen binlerce insanın farkında olmayan iki kişiyi izliyormuşuz gibi.

Daisy: Billy harika gitar çalıyordu. Çalışında bir karmaşa, bir hassasiyet vardı.

Billy: Daha yavaş bir tempoda çalınınca şarkı daha da samimi bir hâl almıştı. Daha nazik, daha yumuşaktı. Ve o an, Daisy'nin ben nereye çekersem rahatlıkla o noktaya gelebilmesine biraz şaşırmıştım. Yavaş çalarsam, şarkıya sıcaklık katabilirdi. Daha hızlı çalarsam enerji katardı. Onunla uyum yakalamak çok *kolay* görünüyordu.

Daisy: Bitirdiğimizde gitarı bir eline aldı ve diğeriyle benim elimi tuttu. Parmaklarının yumuşak kısmı tamamen nasır tutmuştu. Yalnızca dokunarak bile seni kazıyabilirdi.

Billy: Daisy'yle birlikte seyirciye el salladık ve onlar da alkışladı, haykırdı ve çığlıklar attı.

Daisy: Sonra da Billy, "Evet, hanımlar beyler, işte karşınızda biz, The Six!" dedi. Grubun geri kalanı sahneye çıkarak doğruca "Nefesini Tut"a giriş yaptılar.

Eddie: Tekrar sahneye çıktığımda gitarım orada, kenarda duru-

yordu ve gidip onu almam gerekti. Bu da beni çok öfkelendirdi. Bana işimi nasıl yapacağımı söylediği, turneye gidip gitmeme kararını tek başına verdiği yetmezmiş gibi şimdi de kahrolası enstrümanımı benden alıp sahnede yerimi alıyordu. Sonra da ben tekrar sahneye çıktığımda gitarı bana verme zahmetine bile girmeyecekti, öyle mi? Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Daisy: Hepsi sahneye doğru ilerlerken Billy'nin kulağına, "Gideyim mi?" diye fısıldadım. Hayır der gibi başını iki yana salladı. Ben de onlara katılıp yeri geldikçe tefimi çalarak uyum sağladım. Çok eğlenceli bir konserdi, bütün gece orada, onlarla birlikteydim.

Billy: Daisy o gece neden kaldı hatırlamıyorum. Gidecek diye düşünmüştüm ama gitmeyince, *İyi, peki, kalıyor herhalde*, diye düşündüm. Yani bütün gece zaten aksaklıkların üzerini örtmek için doğaçlama gelişmişti.

Warren: Sana yemin ederim ki Karen'ın üzerinde bütün gece "az önce seviştim" enerjisi vardı. Bones'un ona özel bir ışık yaptığına da gayet ikna olmuştum.

Billy: Şarkılardan birinin arasında Eddie'ye doğru eğildim. Az önce için teşekkür edecektim ama bana bakmadı bile. Onunla göz göze gelemedim.

Eddie: Billy'nin iyi çocuk tavrından sıkılmıştım. Pisliğin tekiydi. Bencil hıyarın tekiydi. Böyle dediğim için kusura bakma ama benim gördüğüm buydu. Dürüst olmak gerekirse hâlâ öyle düşünüyorum.

Billy: En sonunda, finalden hemen önce Eddie'nin omzuna dokundum ve "Teşekkürler, dostum. *Rolling Stone* burada olduğundan onlara cidden iyi bir sahne izletmek istedim sadece," dedim.

Eddie: Normalde bana çaldıracağını ama *Rolling Stone* olduğundan gerçekten doğru olsun istediğini söyledi.

Graham: Pete sahne arasında bana bir bakış attı. Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonunda başıyla Eddie'yi işaret etti.

Bak, anlıyordum. Billy etraftayken insanın kendini ikinci sınıf vatandaş gibi hissetmesi çok kolaydı. Ama bizim bu konuda hissettiklerimiz, insanların Billy'yi görmek için para ödedikleri gerçeğini değiştirmiyordu. İnsanlar onun şarkılarını, o şarkıları yazma tarzını seviyorlardı. Onu sahnede izlemeyi seviyorlardı. Billy sahneye çıkıp Eddie'nin gitarını almakta haklıydı. Saygılı değildi, muhakkak. Övgü dolu ya da hoş bir şey olmadığı da ortada. Ama daha iyi bir gösteri için yapılmıştı.

Grup pek çok yönden meritokrasik bir yapıydı. Bununla birlikte diktatörlük gibi işliyordu. Billy pislik olduğu için grubun başında değildi, öyleydi çünkü en yeteneklimiz oydu.

Eddie'ye daha önce de söylemiştim... Billy'yle rekabet etmeye çalışırsan, baştan kaybedilmiş bir savaşa girmiş olursun. Ben o yüzden rekabet etmiyorum. Eddie bunu anlamadı.

Karen: Konseri, "Senin Etrafında" çalarak bitirdik, Daisy bütün şarkı boyunca Billy'ye eşlik etti. Daha önce hiç tamamen vokal armonisi olan bir şarkı yapmamıştık. Güzel oldu.

Daisy ve Billy arasında sözsüz anlaşılan bir dil var gibiydi, birbirleriyle hemencecik uyum sağlayabiliyorlardı.

Billy: Şarkıyı bitirdiğimizde o güne kadarki en iyi şovumuzu yaptığımızı düşündüm. Gruba dönüp, "Harika işti, millet," dedim.

Warren: Eddie birden öfkelendi ve patladı. "Seni memnun ettiğime çok sevindim, patron."

Billy: Durumu anlayıp geri çekilmeliydim. Ama anlamadım. Ne söylediğimi net olarak hatırlamıyorum ama her ne söylediysem, öyle söylememeliydim.

Eddie: Billy bana yaklaştı ve dedi ki, "Sırf kötü bir gece geçiriyorsun diye götlük yapma." Benim için oraya kadardı. Neden, biliyor musun? Çünkü *müthiş* bir gece çıkarmıştım. O gece *muhteşem* çalmıştım.

O yüzden siktirsin gitsin. Ona da öyle dedim zaten, "Siktir git, adamım," dedim.

Billy de bana, "Ağır ol, tamam mı?" dedi.

Billy: Muhtemelen ona sakinleşmesini falan söylemişimdir.

Eddie: Bir şeylerin Billy için anlam ifade etmemesi benim için de önemli olmadıkları anlamına gelmez. Ayrıca benden bazı şeyler konusunda aynen Billy gibi hissetmem gerektiğini bekleyen insanlardan bıkıp usanmıştım.

Billy: Hiçbir şey olmadığını düşünerek kalabalığa döndüm. Ve, "Teşekkürler, millet! Biz, The Six!" dedim.

Karen: Işıklar sönmeden hemen önce Eddie'ye doğru baktım ve gitarını omuzlarına doğru kaldırdığını gördüm, o kadarını diyebilirim.

Daisy: Eddie gitarını tutup havaya kaldırdı.

Graham: Tamamen paramparça oldu.

Eddie: Gitarımı parçaladım ve basıp gittim. Dakikasında pişman oldum tabii. O gitar altmış sekiz model Les Paul'dü.

Warren: Sapı koptu, Eddie gitarı sallayıp yere bıraktı ve çekip gitti. Sırf eğlenceye katılmak için kendi trampetimi tekmelemeyi düşündüm ama bir Ludwig'di. Bir Ludwig'i tekmelemezsin.

Rod: Sahneden indiklerinde ikilemde kalmıştım. Bir yandan müthiş bir performans sergilemişlerdi. Diğer yandan korkarım Eddie, eline bir şans geçse Billy'ye okkalı bir yumruk indirebilirdi. Ve Jonah Berg kulise gelmek üzereydi.

O yüzden Eddie'yi görünce onu kenara çektim ve bir bardak su vererek beş dakika dinlenmesini söyledim.

Eddie: Rod beni geri çekmeyi denedi. "Sen asıl söyle de Billy geri bassın," dedim.

Rod: Bilirsin, bazı günler sadece işini yapmaya çalışırsın. Ve müzisyenler çok eğlenceli de olabilir, gerçekten kafayı da bulabilir.

Billy de herkesle birlikte sahneden indi. Ona, "Başlama, tamam mı? Bırak gitsin. Jonah Berg her an burada olabilir ve şovu sürdürmen gerek," dedim.

Daisy: Muhteşem bir gösteriydi. Muhteşem bir gösteri. O konserden sonra kendimi dinamit gibi hissettim.

Jonah Berg *(rock muhabiri,* Rolling Stone, *1971-1983)*: Glasgow konserinden sonra kulise gidip de grupla tanıştığımda samimiyetlerinin derecesi karşısında şaşırmıştım. Sahnede ortalığı sallıyor, gitarlar parçalıyorlardı. Ama kuliste her şey cidden çok sakin görünüyordu. Tamamen normal görünüyorlardı. Ki bu da rock yıldızları söz konusu olduğunda tuhaf bir şey.

Ama The Six asla tahmin edeceğiniz gibi değildi.

Karen: Çok yapaydı.

Billy ve Daisy, normalde konserlerden sonra takılırmış gibi davranıyorlardı ki hiç takılmazlardı. Eddie, Billy'den nefret etmiyormuş gibi davranıyordu. Yani tabii ki *hepimiz* o gece başka şeyler yüzünden endişeliydik ve hepimiz Jonah Berg'e iyi hâlimizi göstermek için bunları bir kenara atmıştık.

Billy: Jonah havalı bir herifti. Saçlı sakallı falan. Kuliste birkaç dakika takıldıktan sonra ona bira ikram ettim. Ben kola içtim.

"Sen içmiyor musun?" diye sordu.

"Bu gece içmeyeceğim," dedim.

Bir gazetecinin özel hayatıma karışmasını istememiştim. O konuda korumacıydım. Aileme neler yaşatacağım konusunda. Kirli çamaşırların ortaya dökülmesine gerek yoktu.

Warren: Nasıl olduysa hep birlikte birkaç blok ötedeki bir piyano barına gittik. İlk kez hep beraber dışarı çıkıyorduk. Grubun altı üyesi ve tabii Daisy.

Daisy, şortunun ve gömleğinin üzerine montunu giymişti. Montu şortundan daha uzundu ve cidden derin cepleri vardı. Bara

girdiğimizde o derin ceplerinden birkaç hap çıkardı ve birayla birlikte yuttu.

"Orada ne var?" dedim.

Jonah barda içki siparişi veriyordu.

Daisy, "Kimseye söyleme," dedi. "Karen'ın duymasını istemiyorum. Bıraktığımı sanıyor."

"Seni ispiyonlamak için sormuyorum. Ben de bir tane alabilir miyim diye soruyorum," dedim.

Daisy gülümsedi ve cebinden bana da bir hap çıkardı. Hapı avucuma koydu, üzerinde pamuk ipliği vardı. Hapları öylece cebine koymuştu. O zamanlar tüm ceplerinde haplar vardı.

Billy: Jonah'yla oturuyordum ve bana nasıl başladığımıza, sırada ne olduğuna dair bir şeyler soruyordu.

Jonah Berg: Bir grupla röportaj yaptığında herkesle konuşmak istersin. Çünkü iyi hikâyenin kimden çıkacağı bilinmez. Ama bir yandan da okurun ilgisini çekecek insanların Billy ve Daisy –belki biraz da Graham, Karen– gibiler olduğunun farkındasındır.

Eddie: Elbette Billy, Jonah'yı kıstırmıştı. Onun ilgisini tamamen kendine saklamıştı. Pete bana bir ot yakıp sakinleşmemi söylüyordu.

Karen: Diğer herkes piyanonun başındaki adam üzerine konuşurken Graham'ı kadınlar tuvaletine çektim.

Graham: Halka açık bir yerde kimin ne yaptığından bahsedecek değilim.

Billy: İyi zaman geçirdiğimi fark edince şaşırmıştım. Yani, Eddie'nin benden tiksindiğini biliyordum ama geri kalanımız iyi anlaşıyorduk ve yeniden dışarı çıkmak güzeldi. Üstelik muhteşem bir konser vermiştik.

Daisy: O zamanlar en güzel gecelerimin çoğu, dozu tam kararında tutturduğum gecelerdi. Tam kıvamında kokain, haplar için mükemmel zamanlama ve beni neşeli tutacak kadar şampanya.

Karen: Graham'la ikimiz partiye tekrar katıldıktan sonra Daisy'yle oturdum ve bir şişe şarap paylaştık. Ya da belki ikimiz de birer şişe almışızdır.

Billy: Laf lafı açtı.

Jonah Berg: Sanırım onlara bir şeyler çalmalarını öneren bendim.

Daisy: Kendimi piyanonun tepesinde haykıra haykıra "Mustang Sally" söylerken buldum.

Graham: Daisy Jones'u bir piyanonun üzerinde kürklü montuyla ve yalınayak "Mustang Sally" söylerken görmediysen hiçbir şey görmemişsin demektir.

Billy: Ben piyanonun tepesine nasıl çıktım hatırlamıyorum.

Warren: Daisy, Billy'yi piyanonun üzerine çekti.

Billy: Kendimi birden onunla birlikte şarkı söylerken buldum.

Karen: Jonah Berg orada olmasa, Billy, Daisy Jones'la birlikte bir piyanonun tepesine çıkmayı kabul eder miydi? *[Omuz silkiyor.]*

Eddie: O kadar da iyi bir bar değildi. O dönemde çoğu yerde "Balpeteği"nden birkaç nota mırıldansan, "Ah, dostum! O sen misin?" gibi bir tepki alırdın. Bu heriflerinse dünyadan haberi yoktu.

Karen: Şarkı bittiğinde Billy piyanonun üzerinden inmek istedi

ama Daisy onun elini yakalayarak orada tuttu. Piyaniste, "'Jackie Wilson Said'i biliyor musun?" diye sordum. Başını iki yana sallayınca da, "Ben çalabilir miyim?" dedim.

Kalktı ve yerine oturmama izin verdi, ben de çalmaya başladım.

Graham: Daisy ve Billy şarkının hakkını verdiler. Bütün mekân kıpır kıpırdı, dans ediyor ve şarkıya eşlik ediyorlardı. Karen'ın piyanonun başından kaldırdığı herif bile nakaratı onlarla birlikte söylüyordu. "Dans a lang a lang," o şarkıyı bilirsin.

Jonah Berg: Manyetiklerdi. Bunu ifade edebilecek tek kelime bu. *Manyetik.*

Billy: Bar kapanış hazırlıklarına başlayınca Daisy'yle ben piyanonun tepesinden indik ve o herif bize, "Kendinizinkini yanınızda taşımalısınız," dedi.

Daisy'yle birbirimize bakıp güldük. "Harika fikir. Düşüneceğim," dedim.

Karen: Otele hep birlikte yürüdük.

Daisy: Ben grubun arkasında kalmıştım, ayakkabılarımı giyiyordum. Billy'nin durup beni beklediğini görene kadar yalnız olduğumu sanıyordum. Orada elleri ceplerinde, omuzlarını kamburlaştırarak durmuş, sandaletlerimi giyişimi izliyordu. "Diğerlerine de Jonah'yla konuşmaları için zaman vermek istedim," dedi.

İkimiz, diğerlerinin arkasından biraz daha yavaş yürüdük ve Van Morrison'ı ne kadar sevdiğimizden konuştuk.

Billy: Otelin lobisine geldik ve Jonah'yla vedalaştık.

Jonah Berg: İzin istedim ve otelime döndüm. Ne yazmak istediğimi biliyordum ve bir an önce başlamak istiyordum.

Karen: Herkese yatacağımı söyledim.

Graham: Asansöre bindim ve odama gidiyormuşum gibi davrandım, sonra da doğruca Karen'ın odasına gittim.

Daisy: Billy'yle sohbetimize devam ederek odalarımıza doğru ilerledik.

Karen: Graham için kapıyı aralık bıraktım.

Eddie: Jonah'dan kurtulduğuma ve artık Billy'ye katlanabilirmişim gibi davranmak zorunda kalmadığıma çok memnundum. Pete'le esrar içtik ve yatmaya gittim.

Daisy: Billy'yle koridorda ilerliyorduk ve kapımın önüne geldiğimizde, "Gelmek ister misin?" diye sordum.

Sadece sohbetimizden çok keyif alıyordum. Nihayet birbirimizi tanımaya başlamıştık. Ama ben bunu söyler söylemez Billy başını yere eğdi ve "İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

Kapıyı kapatıp odamda yalnız kaldığımda kendimi çok aptal hissettim. Ona asıldığımı düşündüğü çok açıktı ve bu beni çok üzmüştü.

Billy: Cebinden anahtarını çıkardığında bir paket kokain de çıkarmıştı. Odasına giriyordu ve en azından bir parti çekecekti. Ben... ben orada olmak istemedim.

O odaya giremezdim.

Daisy: Bir an için arkadaş olabileceğimizi, Billy'nin beni dengi olarak gördüğünü düşünmüştüm. Ama onun baş başa kalmaması gereken kadındım.

Billy: Kendimi biliyordum. Ve bu bir seçenek değildi. O yüzden orada bitmeliydi.

Daisy'yle birlikte müthiş bir konser çıkarmıştık. Ve müthiş bir gece geçirmiştik. Sersemleticiydi. Gerçekten öyleydi. Bunu inkâr etmenin anlamı yok. Gözleri kocamandı ve sesi muhteşemdi. Bacakları uzundu. Gülüşü... bulaşıcıydı. Onun gülümsediğini görürdün ve ardından etraftaki insanların yüzlerinde beliren tebessümleri izlerdin, tıpkı bir virüsün insandan insana geçişi gibi.

Onun etrafında olmak çok keyifliydi.

Ama o... *[duraksıyor]*

Bak, Daisy soğuk havada yalınayak gezer, sıcak havalarda ceket giyer, sıcaklık kaç derece olursa olsun terlerdi. Konuşmadan önce asla düşünmezdi. Zaman zaman manik ve hafif kuruntulu görünürdü.

Uyuşturucu bağımlısıydı. Hani şu diğer insanların onun kullandığını anlamadığını sanan bağımlılardan. Ki bu bütün bağımlılık türleri içinde belki de en kötüsüdür.

Ne olursa olsun, istesem bile Daisy Jones'un etrafında dolaşamazdım.

Daisy: Beni tekrar tekrar reddetmekte neden o kadar ısrar ettiğini bilmiyordum.

Billy: Birinin varlığı sana enerji verdiğinde, içinde bir şeyler uyandırdığında –tıpkı Daisy'nin bende yaptığı gibi– o enerjiyi şehvete, aşka ya da nefrete dönüştürebilirsin.

Ben ondan nefret ederek rahat etmiştim. Tek seçeneğim buydu.

Jonah Berg: Benim açımdan bakılınca bu grubu orijinal ve birinci sınıf kılan en önemli etken Daisy ve Billy'nin uyumuydu. Daisy'nin solo albümü, The Six'in yaptıklarıyla karşılaştırıldığında bir hiçti. The Six de Daisy olmadan, onunla vardıkları yerin kıyısından bile geçemezdi.

Daisy, The Six'in ayrılmaz, gerekli, kaçınılmaz bir parçasıydı. O, gruba aitti.

Ben de bunu yazdım.

Daisy: Rod, yazıyı yayımlanmadan önce bize getirdi ve başlığı görünce çok heyecanlandım. Hoşuma gitmişti.

Jonah Berg: Daha yazıyı yazmadan başlığı biliyordum. "Yedili Olması Gereken The Six"

Rod: Harika bir kapaktı. Hepsinin sahnede net bir fotoğrafı vardı, Billy ve Daisy aynı mikrofona şarkı söylüyor, Graham ve Karen birbirlerine bakıyorlar. Diğerleri de ortalığı yıkıp geçiyor. Ön planda seyircilerin içinden çakmak tutan dört beş kişi görünüyordu. Sonra o başlık.

Warren: *Rolling Stone*'un kapağındaydık. *Rolling* Kahrolası *Stone*. Yani, ne bileyim, yükselişteyken birçok şeyden bıkkınlık duyabilirsin. Ama bundan değil.

Billy: Kâğıdı Rod'un elinden kaptım.

Graham: Billy'nin pek memnun olduğunu sanmıyorum.

Billy: "Yedili Olması Gereken The Six."

Rod: Sanırım Billy tam olarak, "Benimle taşak mı geçiyorsunuz?" demişti.

Billy: Cidden, *benimle taşak mı geçiyorsunuz?*

Daisy: O yazı hakkında tek bir şey söylememem gerektiğini biliyordum. Yazıyı yalnızca Rod ve ben takdir etmiştik, o da etrafta kimse yokken. Rod bana eğer resmî olarak The Six'e katılmak istiyorsam dayanmam gerektiğini ve fırsatın kendini göstereceğini söyledi.

Rod: Billy birkaç gün sonra sakinleşmeye başladı. L.A.'e dönmek üzere uçağa bindiğimizde gayet makuldü.

Billy: Salağa yatmaya çalışmıyordum. En büyük hitimizi Daisy'yle birlikte yaptığımızın farkındaydım. Teddy de ileride Daisy'yle bir iki şarkı daha yapma fikrini aklının bir köşesinde tutuyordu. Daisy'yle birlikte daha anaakım, daha pazarlanabilir olduğumuzun farkındaydım – elbette bunu görecek kadar bilinçliydim. Ama onu resmî olarak gruba katma fikri karşısında hazırlıksız yakalanmıştım... Ayrıca bu teklif halkın gözü önünde yapılmıştı.

Graham: Yazı, Daisy'yle birlikte ne kadar iyi olduğumuzla ilgiliydi. Elbette *Daisy'yle birlikte*ydi ama cidden asıl çıkarım *bizim ne kadar iyi olduğumuz*du.

Eddie: Yazı yayınlandığında turne sona ermişti. Yedimiz, Rod, teknisyenler, malzemeciler... hepimiz eve dönüyorduk.

Warren: Amerika'ya dönmek için tarifeli uçağa binmek zorunda kalmıştık. Çok yoksul hissettirmişti.

Billy: Uçak havalanır havalanmaz yerimden kalktım. Graham'la

Karen'ın yanına gittim. "Sizce nasıl görünür? Daisy'yi gruba almak?" diye sordum.

Karen: Ben yazının haklı olduğunu düşünüyordum. Daisy, grubun fahri üyesiydi. Neden resmîleşmesindi ki? Neden bütün şarkılarımızda olmasındı?

Graham: Billy'ye onu gruba almasını söyledim.

Billy: Faydaları dokunmadı.

Warren: Uçuşun bir noktasında, Billy yanımda oturmuş Daisy gruba katılsın mı katılmasın mı diye artılar ve eksiler listesi yapıyordu. Karen'ın tuvaletten sanki birileri onu becermiş gibi çıktığını gördüm. Kıpkırmızı olmuştu ve saçları darmadağınıktı. Etrafıma bakındım ve kim gizemli bir şekilde koltuğunda yoktu dersin? Bones.

Eddie: Uçağın arka kısmında oturuyordum. Graham'ın kalktığını, Karen'ın dolaştığını, Billy'nin onlarla konuştuğunu görebiliyordum. İzliyor, neler döndüğünü anlamaya çalışıyordum. Daisy'ye döndüm ve "Sence orada ne yapıyorlar?" diye sordum.

Ama burnunu bir kitaba gömmüştü. "Kapa çeneni, okuyorum," dedi.

Warren: Billy, Daisy'nin gruba katılıp katılmamasıyla ilgili küçük listesini hazırlarken göz ucuyla şöyle bir baktım. Pek fazla eksi yazmamıştı ve cidden birkaç eksi bulmak için beynini yokluyor gibiydi.

"Eksiler bölümüne 'Tercih etmeyeceğin bir ereksiyona sebep olur' yazmayı unutma," dedim.

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledi. "Tamam, benim fikrimi istemiyorsun demek," dedim.

"Hayır, istiyorum," dedi. Ona baktım ve "Tamam, istemiyorum," diye ekledi.

Ben de arkama yaslanıp Bloody Mary'mi yudumladım ve kusmuk torbasının üzerindeki talimatı okumaya döndüm.

Karen: Billy, elinde şu listeyle Graham'la oturduğumuz yere geldi. Yavaş yavaş daha fazla hit istediği ve Daisy'nin bize bunu vereceği sonucuna varmaya başlamıştı.

"Bizi geri çevirebilir, biliyorsun değil mi?" dedim. Bu ihtimal Billy'nin de Graham'ın da aklına gelmemişti. Ama Daisy bizden daha da heyecanlıydı.

Graham: Daisy'yle bir albüm yapmaya karar verdik. Nasıl gittiğine bakacaktık.

Billy: Birçok insanı etkileyen bir karar veriyordum. Benim için iyi olan diğerleri için iyi olmayabilirdi. Bunu da hesaba katmalıydım. Warren, Graham, Karen, Rod. Hepsi büyümek, listelerde bir numara olmak istiyordu. Hepimiz istiyorduk. Bunu da hesaba katmalıydım.

Şahsen onunla arama ne kadar sağlıklı bir mesafe koymayı tercih edeceğimin önemi yoktu.

Warren: Billy'nin bu konuda neden bu kadar gerildiğini anlamıyordum. Sonuçta Teddy ne söylerse onu yapacaktı.

Karen: İnsanlar Billy'nin, Daisy'nin gruba katılmasını istemediğini çünkü spot ışıklarını paylaşmak istemediğini söylüyordu ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Billy o anlamda hiç de özgüvensiz bir herif değildi. Aslına bakarsan onun sorunu da biraz buydu. Başka kimsenin yeteneği karşısında kendini tehdit altında *hissetmiyordu.*

Sanırım Daisy onu sadece... tedirgin ediyordu. Nasıl yorumlarsan yorumla.

Billy: LAX'e iniş yaptığımızda bu düşünceyi en azından Teddy'ye açmanın iyi bir fikir olacağına karar vermiştim. Eğer o Daisy'yle bir albüm yapmamız gerektiğini düşünüyorsa, o zaman Daisy'ye sorardım.

Rod: İndiğimizde Billy'yi yakaladım ve yokladım, ona ne düşündüğünü sordum. Daisy'nin gruba katılıp katılmamasıyla ilgili Teddy'yle konuşmak istediğini söyledi. Ben de Billy'yi ankesörlü telefonlardan birine doğru çekiştirdim, Teddy'yi aradım ve "Teddy, bu sabah bana söylediğini Billy'ye de söyle," dedim.

Graham: Teddy elbette Daisy'nin gruba katılmasından yanaydı!

Billy: Teddy bana ilk karşılaştığımız zamanı, ona dünyadaki en büyük grup olmak istediğimi söyleyişimi hatırlattı. "İkiniz birlikte söylerseniz bunu yapabilirsiniz," dedi.

Eddie: İndiğimizde Pete'le birlikte Warren, Graham ve Karen'ı yakaladık. "Daisy'den gruba katılmasını isteyeceğiz," dediler ve kulaklarıma inanamadım.

Bir kez daha. Hiç. Kimse. Bana. Sormamıştı.

Daisy: Hepsi fısıldaşıyor, bir araya toplanıyordu. Rod'la göz göze geldim. Bana göz kırptı ve anladım.

Billy: Telefonu kapadım ve Rod'a, "Tamam, ona söyle, gruba alındı," dedim. Sonra bir taksiye bindim ve doğruca eve, kızlarıma gittim.

Karen: O gün hepimiz havaalanından çıkıp kendi yolumuza dağıldık. Sanki okul yaz tatiline girmiş gibiydi.

Billy: Evimin kapısından içeri adım attığımda sanki Daisy, grubum, müzik, çalışma ve turne... hiçbiri yoktu. Camila'ya gecenin bir saati çilekli dondurma almaya ve Julia'nın istediği bütün çay partisi oyunlarına hazırdım. Önemli olan tek şey ailemdi.

Camila: Billy eve geldi ve baskıdan kurtulması için bir iki gün gerekti. Ama sonra oradaydı. Bizim yanımızdayken bizimleydi. Ve mutluydu. *Vay canına. Peki. Bu işi kotarıyoruz. Doğru yoldayız,* diye düşündüm.

Rod: Birkaç gün bekledim. Bıraktım toz duman biraz yatışsın, Billy'nin fikrini değiştirmeyeceğinden emin olayım. Sonra Daisy'yi aradım.

Daisy: Marmont'taki sevgili kulübeme geri dönmüştüm.

Simone: Daisy turneden döndüğünde ben de dönmüştüm. Ayrıca o turneden sonra Daisy'nin müthiş yükseldiğinden bahsetmenin de önemli olduğunu düşünüyorum. Yani inanılmaz uçmuştu, sürekli kafası güzeldi. *Orada neler oldu?* diye düşündüm. Tek başına olmaya katlanamıyordu. Sürekli arayıp insanları çağırıyor, bana telefonu kapamamam için yalvarıyordu. Evde tek başına olmaktan hoşlanmıyordu. Her şeyin sakin olmasından hoşlanmıyordu.

Daisy: Rod aradığında birkaç kişi uğramıştı. *Cosmo* kapağının çekimlerinin olduğu gündü. Avrupa'dayken bir röportaj vermiştim ve o öğleden sonra da fotoğraf çekimi vardı.

Çekimdeki kızlardan bazıları sonrasında benim eve gelmişlerdi ve pembe şampanya içiyordum. Telefon çaldığında yüzmeye gitmek üzereydik. Telefonu açtım ve "Lola La Cava konuşuyor," dedim.

Rod: Daisy'nin takma adı hep Lola La Cava olurdu. Onu köşeye sıkıştırmaya çalışan çok fazla erkek vardı. Belirli bir zamanda nerede olacağına dair yanıltmalara başlamamız gerekmişti.

Daisy: O telefon konuşmasını çok net hatırlıyorum. Bir elimde şampanya şişesi vardı. Kızlardan ikisi kanepedeydi, biri de makyaj

masamın üzerinde kokain hazırlıyordu. Rahatsız olduğumu hatırlıyorum çünkü kokaini günlüğümün sırtıyla düzeltiyordu.

Ama sonra Rod, "Resmîleşti," dedi.

Rod: "Grup senin onlarla bir albüm yapmanı istiyor," dedim.

Daisy: Havalara uçtum.

Rod: Daisy'nin benimle konuşurken uyuşturucu çektiğini duyabiliyordum. Mesele müzisyenler olduğunda hep bununla mücadele etmişimdir – ve hiçbir zaman kolaylaşmadı. Onların uyuşturucu kullanımını denetlemeli miyim, denetlememeli miyim? Beni ilgilendirir mi? Onların kullandığını biliyorsam, ne kadarının sınırı aşacağını belirlemek bana mı düşer? Eğer bu da benim işimse, ne kadarı çok *fazladır?*

Bu sorunun cevabını asla bulamadım.

Daisy: Telefonu kapadığımda odanın içinde haykırdım ve kızlardan biri neden bu kadar heyecanlandığımı sordu. Ben de, "The Six'e katılıyorum!" dedim.

Hiçbiri umursamadı. Genel olarak bol bol uyuşturucun ve onları kullanabileceğin hoş bir kulüben varsa, etrafında *seni* önemseyen insanlar muhtemelen olmaz.

Ama o gece çok mutluydum. Odanın içinde bir süre dans ettim. Bir şişe şampanya daha açtım. Daha fazla insan çağırdım. Sonra sabaha karşı üçte, parti sönükleştiğinde, yatağa gidemeyecek kadar coşkuluydum. Simone'u arayıp haberi verdim.

Simone: Endişelendim. Bir rock grubuyla birlikte turneye çıkmanın onun için iyi olacağından emin değildim.

Daisy: Simone'a onu almaya geleceğimi ve kutlama yapacağımızı söyledim.

Simone: Gecenin bir yarısıydı. Uyuyordum. Saçlarımı sarmış, yüzüme maske yapmıştım. Hiçbir yere gitmeyecektim.

Daisy: Bana sabah kahvaltıda benimle buluşacağını söyledi ama ısrar ettim. Sonunda bana araba kullanmamın güvenli olmayacağını söyledi. Çıldırdım ve telefonu kapadım.

Simone: Gidip uyuyacağını sanmıştım.

Daisy: İçim enerjiyle dolup taşıyordu. Karen'ı aramayı denedim ama cevap vermedi. Sonunda aileme söylemem gerektiğine karar verdim. Nedense benimle gurur duyacaklarını düşünmüştüm. Neden, hiç bilmiyorum. Ne de olsa birkaç ay önce ülkede üç numara olan bir şarkı yapmıştım ve bana bir not gönderecek kadar bile haberleri yoktu benden. Şehre döndüğümü bile bilmiyorlardı.

Şu kadarını söyleyeyim, sabahın dördünde onların evine gitmek en akıllıca şey değildi. Ama zaten kafan zekice fikirler üretesin diye güzel olmaz.

Evleri uzak değildi –yolun bir buçuk kilometre aşağısında, bir dünya uzaklıkta– o yüzden yürümeye karar verdim. Sunset Bulvarı'nda tepelere doğru ilerlemeye başladım. Bir saat kadar sonra annemlerdeydim.

Orada, çocukluk evimin karşısında durmuştum ve bir şekilde eski odamın çok yalnız göründüğüne karar verdim. Çitin üzerinden atladım, oluğa tırmandım, yatak odamın camını kırdım ve yatağıma girdim.

Uyandığımda polisler tepemde dikiliyordu.

Rod: Daisy konusunda neyi farklı yapmalıydım diye düşünüyorum.

Daisy: Annemler yataktakinin ben olduğumu bile anlamamışlar. Birilerinin girdiğini duymuş ve polisi aramışlar. Olay ortaya çıktı-

ğında şikâyetçi olmadılar. Ama o zamana kadar sutyenimin içinde bir paket kokain, cüzdanımda esrar falan çıkması pek hoş olmadı.

Simone: Sabah Daisy nezarethaneden beni aradı. Kefaretini ödeyerek onu çıkardım ve "Daisy, buna bir son vermelisin," dedim. Ama bir kulağından girip diğerinden çıktı.

Daisy: Nezarethanede uzun süre kalmadım.

Rod: Onu birkaç gün sonra gördüm. Sağ elinde serçeparmağının dışından bileğine kadar uzanan bir kesik vardı. "Ne oldu?" diye sordum.

Kesiğe sanki ilk kez görürmüş gibi baktı. "Hiçbir fikrim yok," dedi. Başka bir şeyden bahsetmeye başladı. Sonra birdenbire, on dakika falan geçmişti sanırım, "Aa! Bahse girerim annemlerin evine girerken camı kırdığımda olmuştur," dedi.

"Daisy, sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet, neden?" dedi.

Billy: Turnenin sona ermesinden birkaç hafta sonra bir sabah dörtte Camila'nın omzumu sarsıp bana doğumun başladığını söylemesiyle uyandım. Julia'yı yataktan aldım ve Camila'yı hızla hastaneye götürdüm.

O ter içinde ve çığlıklar atarak yatakta yatarken elini tuttum, alnına soğuk bez koydum, yanaklarını öptüm ve bacaklarını tuttum. Sonra sezaryen olması gerektiği ortaya çıktı. Orada –izin verdikleri kadar yakında– durdum ve o içeri girerken elini tutup korkmasına gerek olmadığını, her şeyin yolunda gideceğini söyledim.

Sonra da onlar geldi işte. İkiz kızlarım. Susana ve Maria. Basık küçük suratları, saç dolu kafaları. Ama onları ilk andan ayırdım.

Onlara bakarken fark ettim ki... *[duraksıyor]* Daha önce hiç yeni doğmuş bir bebek görmediğimi fark ettim. Julia'yı yeni doğmuşken hiç görmemiştim.

Maria'yı bir dakikalığına Camila'nın annesine verdim ve banyoya gittim, kapıyı kapadım ve yıkıldım. Ben... Benim kendi utancımla baş etmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Ama baş ettim. Onu başka bir şeyin içine gömmedim. O banyoya gittim ve aynada kendime bakarak bununla yüzleştim.

Graham: Billy iyi bir babaydı. Evet, kızının hayatının ilk birkaç ayını kaçıran bir uyuşturucu bağımlısıydı. Ve evet, bu utanç vericiydi. Ama kendini toparlıyordu. Çocukları için. Doğru olanı yapıyordu ve her gün daha da iyiye gidiyordu. Ailemizdeki herhangi bir erkeğin şimdiye kadar becerebildiğinden çok daha iyisiydi.

Ayıktı, çocuklarına öncelik veriyordu, ailesi için her şeyi yapardı ve yapmıştı da. O iyi bir adamdı.

Sanırım dediğim şu... eğer kendini affettirmek istiyorsan, pişmanlığına kendin inan.

Billy: Hastanede yalnızca Camila ve üç kızımla birlikteydim ve birden, *Yollarda ne bok yiyorum ben?* diye düşündüm.

Camila'yla o uzun, destansı konuşmayı yaptım. "Her şeyi bırakıyorum, tatlım. Ben bu aileden başka hiçbir şey istemiyorum. Sadece beşimiz. İstediğim ve ihtiyaç duyduğum tek şey bu," dedim. Gerçekten öyle düşünüyorum. Herhalde bir on dakika boyunca konuştum durdum. "Rock'n'roll'a ihtiyacım yok. Sadece size ihtiyacım var," dedim.

Ve Camila –daha az önce sezaryenden çıktığını hatırlatırım– hiç unutmayacağım, şöyle dedi: "Ah, kapa çeneni, Billy. Ben bir müzisyenle evlendim. Müzisyenliğe devam edeceksin. Eğer bir pikapa binip akşam altıda yemeğin hazır olmasını isteseydim babamla evlenirdim."

Camila: Billy bazen böyle büyük beyanlarda bulunurdu. Kulağa hoş gelirlerdi çünkü o bir sanatçıydı. Bir resmin nasıl boyanacağını iyi biliyordu. Ama neredeyse her zaman hayallere kapılırdı. Çoğu

zaman, "Hey, hop, alo, dünyaya dön, lütfen," demek zorunda kalan ben olurdum.

Karen: Camila, Billy'yi Billy'den bile iyi tanıyordu. Birçok kadın, "Tamam artık, eğlendin, bitti. Artık üç çocuğun var," derdi. Camila, Billy'yi olduğu gibi seviyordu. Onun bu yönüne hayrandım.

Ve Billy'nin de onu aynı Camila'nın onu sevdiği şekilde sevdiğini düşünüyorum. Gerçekten öyle olduğuna inanıyorum. Aynı anda aynı yerde olduklarında Billy'nin kendini ona bıraktığını görebilirdin. Sessizce oturur ve konuşanın Camila olmasına izin verirdi. Ne zaman hep birlikte bir yerlere çıksak, Billy'nin içeceğini Camila'ya uzatmadan önce limonunu sıktığını fark ederdim. Sonra kendi limonunu da çıkarıp onun bardağına sıkardı. Limonları iki kenarından sıkar ve ardından onları buzun içine atardı. Güzel görünüyordu. Yani birinin kendi limon dilimini de sana vermesi. Aslında limondan nefret ederim tabii ama sen ne demek istediğimi anladın.

Graham: Karen bütün turunçgillerden nefret ederdi, dişlerine yapıştıklarını söylerdi. Gazlı içeceklerden de bu yüzden nefret ederdi.

Billy: Teddy hastanede bizi ziyarete geldi. Camila için kocaman bir buket çiçek, kızlar için de pelüş hayvanlar getirmişti. Giderken onu asansörlere kadar geçirdim ve bana, benimle gurur duyduğunu söyledi. Her şeyin üstesinden geldiğimi söyledi. Ben de, "Hepsini Camila için yaptım," dedim.

Teddy, "Buna inanırım," dedi.

Camila: İkizler daha birkaç haftalıkken bir akşam annem onları yürüyüşe çıkardı ve Billy benden oturmamı istedi. Benim için yeni bir şarkı yazdığını söyledi.

Billy: Adı "Seher"di. Çünkü Camila... o benim seher vaktimdi. O benim şafağım, gün doğumum, ufukta yükselen güneşimdi. Hepsi oydu.

O ara sadece piyano melodisi hazırdı ama sözlerin hepsini yazmıştım. Piyanonun başına oturdum ve onun için şarkıyı çaldım.

Camila: İlk dinlediğimde ağladım. Yani, şarkıyı biliyorsun. O sözler karşısında şaşkınlıktan ağzımın bir karış açık kalmamasının imkânı yoktu. Bana başka şarkılar da yazmıştı ama... bu... Bayılmıştım ve onu dinlemek çok hoşuma gitmişti.

Üstelik çok da güzeldi. Benimle ilgili olmasa bile o şarkıyı severdim. Öyle güzeldi.

Billy: Gözleri doldu ve sonra, "Bu şarkıda Daisy'ye ihtiyacın var. Sen de biliyorsun," dedi.

Ve ne var, biliyor musun? Gerçekten de biliyordum. Şarkıyı yazarken bile bunu biliyordum. Piyano vokal armonisi olacak şekilde yazmıştım. Daha stüdyoya bile dönmemişken, Daisy için şarkı yazıyordum.

Graham: Billy'nin kızlarıyla zaman geçirdiği ve Daisy'nin gruba katıldığı dönem... eh, bir adım atıp işlerde daha merkezi bir rol almam için büyük bir fırsattı. Yeni albüm hakkında konuşmak için herkesin bir araya gelmesini koordine ediyordum. Rod ve Teddy'yle zaman çizelgelerini konuşuyordum. Eğlenceliydi.

Aslında o kadar da eğlenceli değildi ama ben çok mutluydum. Mutluyken her şey çok eğlenceli görünür.

Karen: Para su gibi akıyordu. Akıllıca kararlar almak istedim, o yüzden bir gün bir emlakçıyla buluşup Laurel Canyon'dan bir ev buldum ve aldım.

Çok geçmeden Graham gayriresmî olarak yanıma taşındı. O baharı ve yazı ikimiz baş başa geçirdik. Yemek için verandada ızgara yaptık, her gece gösterilere gittik ve sabah geç saatlere kadar uyuduk.

Graham: Karen ve ben bütün hafta sonlarını aşırı uçmuş, acayip zengin geçiriyor, birlikte şarkılar çalıyor ve kimseye nerede ya da neyin peşinde olduğumuzu söylemiyorduk. Bizim küçük sırrımızdı bu. Billy'ye bile söylememiştim.

İnsanlar hayatın akmaya devam ettiğini söylerler ama kimi zaman yalnızca senin için durduğundan bahsetmezler. Sen ve senin hatun için. Dünya dönmeyi bırakır ve ikinizin orada öylece uzanmasına izin verir. En azından öyle hissettirir. Bazen. Eğer şanslıysanız. İstersen bana romantik de. Olunacak daha kötü şeyler de var.

Billy: Grupla ilgili ipleri ele alması konusunda Graham'a güvendim. Grubun emin ellerde olduğunu biliyordum ve benim aklım başka yerdeydi.

Daisy: Simone yeni bir turne için yola çıkmıştı.

Simone: *Superstar* albümü için yola çıkıyordum. Konserler arasında L.A.'den çok New York'ta olacaktım. Studio 54'teki Hustle'da disko sahnesine girişiliyordu. Ben de oraya gidecektim.

Daisy: Benim için endişeli görünüyordu. Ona, "Devam et. Yakında görüşeceğiz," dedim. Önümde uzanan ihtimaller karşısında heyecanlıydım. Gruba katılıyordum.

Graham: Her şeyi yoluna koydum. Rod ve Teddy'yle konuştum. Billy başlamaya hazır olduğunu söyledi. Ben de albümün çıkışı için makul bir tarih belirledim. Bir toplantı ayarladım.

Warren: Akan parayla birlikte lüks içinde yaşamaya başlamıştım. Teknemi o dönem aldım. Marina de Rey'e demirlemiş tek kamaralı bir Gibson'ım vardı. Bir sürü havalı piliç oralarda dolaşırdı. Davul setimi Topanga'daki evde tutuyordum ve gecelerimle hafta sonlarımı suyun üzerinde bira içerek harcıyordum.

Eddie: Pete çalışmadığımız dönemi Boston'da Jenny'yle geçirdi. İlişkileri iyice ciddileşiyordu.

Ben evde olmaktan hoşlanmıyordum. Yolda olmayı seviyordum, anlıyor musun? O yüzden işe dönmeye hazırdım. Billy'yle uğraşma düşüncesini bile o kadar dert etmiyordum. Bu bile bir şeyler anlatıyor.

Graham, bir araya gelme zamanımızın geldiğini söylemek için arayınca oraya daha hızlı gidemezdim. Pete'i arayıp, "İlk uçakla buraya dönmen gerek. Tatil bitti," dedim.

Daisy: Hepimiz Rainbow'da buluştuk –grup, ben, Rod, Teddy– ve herkes arayı kapatmaya çalışıyordu. Warren teknesinden bahsediyor, Pete, Jenny Manes'i anlatıyor ve Billy de Rod'a ikizlerinin

fotoğraflarını gösteriyordu. Herkes cidden iyi anlaşıyordu. Yani Eddie ve Billy bile iyi gibiydi. Sonra Rod elinde birasıyla kalktı ve benim gruba katılmam şerefine kadeh kaldırdı.

Rod: Sanırım, "Siz yediniz ancak yukarı, daima yukarı çıkmaya yazgılısınız," gibi bir şeyler dedim.

Billy: *Oğlum, bir grupta yedi kişi çok fazla değil mi ya?* diye düşündüm.

Daisy: Herkes alkışladı ve Karen bana sarıldı. Cidden kabul gördüğümü hissettim, gerçekten. O yüzden herkes konuşurken ayağa kalktım, kanyağımı aldım ve kadeh kaldırarak, "Beni bu albüm için aranıza katılmaya davet ettiğiniz için çok mutluyum," dedim.

Graham: Daisy küçük bir konuşma yapmaya başladı ve ben başta önemli bir şey olmadığını düşündüm.

Daisy: Billy'yi okumak zordu. Gruba katılmam önerildiğinden beri beni aramamıştı. Diğerlerinden de bu işin nasıl yürüyeceğine ya da Billy'nin bu konuda ne hissettiğine dair bir şey duymamıştım. Sadece her şeyin pürüzsüz olduğundan emin olmak istedim. "Resmî olarak size katılıyorum çünkü bu takımın bir parçası olmak istiyorum. Önemli bir üyesi. Umarım bu albümü herhangi birinizin olduğu kadar benim albümüm olarak da görürsünüz. Graham'ın, Warren'ın, Pete'in, Eddie'nin ya da Karen'ın..."

Karen: "Ya da Billy'nin," diye devam etti. Tepkisini görmek için Billy'ye baktım. Bira bardağındaki kolasını yudumluyordu.

Billy: *Neden en baştan sorun çıkarmak istiyor ki?* diye düşündüm.

Daisy: "Hepiniz beni istediniz çünkü birlikte çalıştığımızda, ayrı

ayrı yaptığımızdan daha iyi müzik yapıyoruz. O yüzden ortaya çıkaracağımız müzikte söz hakkım olmasını istiyorum. Bu albümü seninle birlikte yazmak istiyorum, Billy," dedim.

Teddy bana ikinci albümümü kendim hazırlayabileceğimi söylemişti ve bu da o şansın ta kendisiymiş gibi gelmişti. O yüzden de daha kapıdan girmeden önce neyin peşinde olduğum konusunda net olmak istemiştim. O gece "Alçaktan Uçtuğunda"yı enstrümansız olarak söylerken yaptığım gibi kalabalığın karşısında durmak istiyordum. Tam karşımda duran insanlara kalbimin derinliklerinden gelen şarkıları söylemek istiyordum.

Eğer The Six beni bunun için istemiyorsa, sunacakları ikincil ödülü istemiyordum.

Graham: Daisy, ne zaman bir şeylere katkı yapmaya kalksa Billy'nin sinir krizi geçirmesini istemiyordu. Kurallarını baştan ortaya koydu. Muhtemelen diğerlerimiz de en başından böyle yapmalıydık. Eğer dikkate alınacak bir söz hakkımız olsun istiyorsak.

Eddie'de Daisy'deki cesaretin yarısı olsaydı, Billy'yle meselesini yıllar önce çözerdi.

Billy: "Sorun yok, Daisy," dedim. "Bu işte hep beraberiz."

Warren: Bu konuda sinirlenmeye bile zahmet etmedim çünkü anlamı yoktu. Ama Billy, herkesin söz hakkı olduğu büyük hippie komünlerinden biriymişiz gibi davranıyordu ve bu koca bir yalandı.

Karen: Billy'nin öyle bir tarzı vardı ki işlerin adaletsiz olduğunu *düşündüğünüz* için bile delirmişsiniz gibi hissettirirdi size, oysa aslında her şey gerçekten de tamamen adaletsizdi. İnsanların onun etrafından dolaştığının bile farkında değildi.

Rod: Seçilmiş olanlar, seçilmiş olduklarını hiçbir zaman fark etmezler. Herkesin önüne aynı altın halının serildiğini düşünürler.

Graham: Pete bir noktada araya girdi ve "Tüm bunlar hazır masaya yatırılmışken, bu andan itibaren tüm bas dizileri konusunda tüm kontrolü ele alıyorum," dedi.

Billy: Pete'e onun kendi bas notalarını yazmasının benim için sorun olmadığını söyledim. Zaten bir süredir çoğunu kendi yazıyordu.

Karen: Ben de dedim ki, "Ben de bir adım ileri gitmek isterim. Bence şarkıları tamamlamak için beni daha sık kullanabiliriz. Belki ne bileyim, sadece tuşlular ve vokallerle bir şarkı yapabiliriz."

Eddie: Çaldığım şeyde söz hakkı istiyordum. Herkes Billy sanki onları kontrol etmeye çalışıyormuş gibi lafa karışıyordu – gerçi ediyordu da. Ama asıl kontrolü benim üzerimdeydi. "Bundan sonra kendi köprülerimi kendim yazıyorum," dedim.

Billy: *Elbette Eddie de azıttı*, diye düşünüyordum. Bir şeyler söylemeye yeltendim ama Teddy elini kaldırarak bana, *Şu an konuşma, sadece onları dinle*, der gibi bir bakış attı.

Teddy de ben de biliyorduk ki bazı insanlar, onları gerçekten dinle ya da dinleme, sözleri duyuluyormuş gibi hissetmeye ihtiyaç duyar.

Eddie: Bak, Daisy'yi gerçekten seviyordum. Karen'ı da. Onun daha çok katkı sağlayabilmesini ben de istiyordum. Ama bütün albümde kadın bir vokalist ve *daha fazla* klavye mi? Karen'ın klavyesi bizi gereğinden fazla yumuşatıyordu bana sorarsan.

"Hâlâ bir rock grubu olduğumuzdan emin olmak istiyorum," dedim.

Graham, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bir pop grubunda yer almak istemiyorum. Biz Sonny & Cher değiliz," dedim. Billy buna çok kızdı.

Billy: Bütün gece bana kusup durdular. *Ben bizi buralara getirmekten başka ne yaptım ki?* diye düşündüm.

Graham: Eddie'nin iyi bir nokta yakaladığını düşünüyordum. Daisy'nin gelişiyle müziğimiz nasıl bir değişim geçirecekti? Özellikle de şarkı da yapacaksa. Ama tabii ki Billy sadece insanlar ona saldırıyormuş gibi hissetti.

Her şey senin olduğunda, başka birilerinin ufak bir şeyler elde etmesi sanki senden bir şeyler çalmışlar gibi hissetmene neden olur.

Karen: Olan biten her şey cidden belirsizdi. Daisy, The Six'in *kalıcı* bir üyesi miydi? Bilmiyordum. Daisy'nin de bilmediğini biliyordum. Hatta Billy'nin bile bildiğini sanmıyorum.

Daisy: Bir süredir buna kafa yoruyordum, afiş sırası nasıl olacak ve ben neyi hak ettiğimi düşünüyorum falan.

Dedim ki, "Eğer bu konuda hepiniz hemfikirseniz, benim The Six'in bir üyesi olmamı istiyorsanız, The Six'in bir parçası olurum. İsmimin öne çıkarılmasına gerek olmaz. Ama eğer geçici bir şeyse başka bir afiş tipi üzerinde tartışmamız gerekir."

Graham: Daisy, bizden onu The Six'in bir üyesi olarak kabul ettiğimizi duymayı bekliyordu, bunu anlayabiliyorduk.

Karen: Billy, "The Six ft. Daisy Jones desek nasıl olur?" dedi.

Rod: "Balpeteği"nin afişi bu şekilde düzenlenmişti. Yani Billy'nin ne yapmaya çalıştığını anlıyordum.

Daisy: *Vay be, peki, ikinci kez düşünmeye bile gerek duymadı,* diye düşündüm.

Billy: Bana iki seçenek sunmuştu. Eğer iki seçeneğim olmasını istemiyorsa, bana iki seçenek sunmamalıydı.

Warren: *Bırakın da kız gruba katılsın, dostum,* diye düşündüm.

Rod: Teddy, işlerin gerilmek üzere olduğunu görebiliyordu. Tartışmanın büyük bir kısmında sessizliğini korumaya çalışmıştı ama sonunda araya girdi ve "Daisy Jones ve The Six olacaksınız," dedi. Kimse mutlu değildi ama herkes eşit derecede memnuniyetsizdi.

Daisy: Bence Teddy, adımın kalıcı olacağından emin olmak istedi. Gruba dikkat çeken bendim. Adımın önde ve merkezde olması gerekiyordu.

Billy: Teddy, The Six'in kutsallığını korumaya çalışıyordu. Daisy'ye hiçbir vaatte bulunmak istemiyorduk.

Daisy: Billy'nin istediğim herhangi bir şeye gerçekten içerlediğini sanmıyorum. Hepsi makul şeylerdi. Kızmıştı çünkü ne kadar güçlü olduğumun farkındaydım ve o, bunun farkında olmamamı ya da kullanmamamı tercih ederdi. Üzgünüm ama bu benim tarzım değil. Yani, kimsenin tarzı da olmamalı aslında.

Billy, herkesin onun istediğini yapmasına izin vermesine fazla alışmıştı. Ona, "Ancak ben de senden sorumlu olursam sen benden sorumlu olabilirsin," diyen ilk kişiydim. Bu da Pete ve Eddie için, hatta herkes için baraj kapaklarını açtı.

Rod: Teddy gruba Runner'ın albümü yetmiş sekizin başlarında istediğini söyledi. Ağustos olmuştu bile. Yaratıcı farklılıklar ve ego yarışları falan bir yana itildi, işe dönüldü.

Karen: O gece dışarı çıktığımızda, *Siktir,* diye düşündüm. Daisy az önce afişin en tepesinde yer alarak ve grubun dinamiklerini

daha önce hiçbirimizin yapamadığı şekilde değiştirerek gruba dahil olmuştu.

Billy: Herkes hep ben çok zor bir herifmişim gibi davranıyordu. Ama Daisy eşit söz hakkı ve afişte yer istedi, ona ikisini de verdim. Daha ne isteyebilirdi ki?

Yani, bu yapılacak doğru şey miydi, ondan da emin değildim. Ama onu mutlu etmek, herkesi mutlu etmek için yaptım.

Graham: Otokrasi yerine demokrasi olduk. Demokrasi kulağa muhteşem bir fikir gibi geliyor ama gruplar ülke değildir.

Billy: Dürüst olmak gerekirse, Daisy'nin müthiş bir süratle albüm şarkıları yazmaya çalışmaktan yorulacağını düşünmüştüm. Onu hafife almışım.

Sana şu kadarını söyleyeyim. Daisy Jones'tan asla şüphe etme.

SEHER

1977–1978

Ağustos 1977'de grubun yedi üyesi Wall Heider'in 3 no'lu stüdyosuna girdi ve üçüncü albümlerinin hazırlık ve kayıt sürecine başladılar.

Graham: Karen'la birlikte o sabah onun evinden çıkıp Heider'e doğru yola koyulduk. Tam kapıdan çıkarken ona, "Oraya aynı arabada gitsek olmaz mı?" dedim.

İnsanların yattığımızı düşünmesini istemediğini söyledi.

"Ama yatıyoruz," dedim.

Yine de iki ayrı arabayla gitmemizde diretti.

Karen: Kendi grubundan biriyle yatarak tüm hayatının içine etmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun?

Eddie: Pete'le ikimiz o sabah yola çıktık. O dönem sanırım hâlâ Topanga Canyon'daki evde kalan yalnızca ikimizdik. O Doğu Yakası'ndan dönmeden önce bütün ev bana aitti.

Yolda Pete'e, "Çok ilginç olacak," dedim.

O da bana bu işi çok ciddiye almamamı söyledi. "Sadece rock'n'roll. Bunların hiçbir önemi yok aslında," dedi.

Daisy: İlk gün hepimiz stüdyoda toplandığımızda birilerinin Marmont'taki evime gönderdiği kek dolu sepeti ve şarkılarla dolu olan defterimi getirmiştim. Hazırdım.

Eddie: Daisy ince bir kolsuz üst ve kısa kesilmiş şortuyla çıkageldi. Neredeyse her yeri açıktaydı.

Daisy: Sıcaklamıştım, hep sıcaklarım. Sırf erkekler kendilerini daha rahat hissetsin diye orada kıçımdan terler damlayarak oturacak değilim. Onları tahrik etmemek gibi bir sorumluluğum yok. Asıl onlar bir pisliğe dönüşmemekle mükellefler.

Billy: O zamana kadar on ya da on iki şarkı yazmıştım. Hepsi iyi durumdaydı. Ama içeri girip de onlara albümü çoktan yazdığımı söyleyemezdim. Diğer iki albümde yaptığım gibi. Öyle diyemezdim.

Graham: Dürüst olayım, bayağı eğlenceliydi. Billy'yi sanki başka birinin albüm hakkında düşündüklerini ipliyormuş gibi davranmaya çalışırken izlemek. Tanrı bağışlasın. Ne kadar çaba harcadığını görebilirdin. Ağır ağır konuşuyor, sözcüklerini düşünerek seçiyordu.

Daisy: Oturuyorduk ve ona defterimi uzattım. "Burada başlangıç olarak alınabilecek epey iyi malzemem var," dedim. Ne bileyim, belki herkes okur, sonra orada tartışabiliriz diye düşünmüştüm.

Billy: Kimse benim her şeyi kontrol etmeye çalıştığımı düşünmesin diye orada on iki mükemmel şarkıyı saklıyordum. Ama Daisy daha yeni katıldığı grubun içine dalıp fikirleriyle dolu bir günlüğü herkesin baştan sona okumasını bekliyordu.

Daisy: Bir sayfasını bile çevirmedi.

Billy: Eğer Daisy'yle albümü birlikte yazacaksak, sadece ikimiz olmalıydık. Sözler konusunda yedi kişiye birden söz hakkı veremezsin. Birilerinin sorumluluk alıp süreci idare etmesi gerekir.

Ben de dedim ki, "Bak, 'Seher' diye bir şarkı yazdım. Bu albüm için çalıştığım onca şey içinde bunun patlayacağına gerçekten inanıyorum. Geri kalanı hepimize bağlı. Daisy ve ben birkaç şarkı ya-

zacağız ve herkes düzenlemelerde şansını deneyecek. Hepimizin sevdiği bir sürü şarkı olunca, içlerinden en iyilerini seçeceğiz."

Karen: Belki de şimdi bakınca öyle geliyordur ama Billy "Seher"i çaldığında o şarkının etrafına bir albüm inşa edeceğimizi çok net anlamıştım.

Graham: "Seher"in muazzam bir başlangıç noktası olduğu konusunda hepimiz hemfikirdik – müthiş, tüyler ürperten bir şarkıydı. Ondan sonra Daisy albümün bütünü hakkında fikirlerden bahsetmeye başladı.

Warren: Ben yazma kısmında rol almak istemiyordum. O sabah benim için zaman kaybı gibiydi. Herkes oturmuş benim umurumda bile olmayan şeylerden bahsediyordu. Sonunda sadece, "Hepiniz Daisy ve Billy'nin gidip şarkıları yazması ve sonra bize o şarkılarla gelmeleri gerektiğini düşünmüyor musunuz?" dedim.

Karen: Teddy bu konuda gerçekten kararlıydı. Billy'ye misafirhanesinin anahtarlarını verip, "Siz ikiniz benim evime gidin, misafirhaneyi hazırlayın ve yazmaya başlayın. Geri kalanlar da bu yeni şarkı üzerine çalışmaya başlayacak," dedi.

Eddie: Billy, kendi olmadan hiçbirimizin o şarkı üzerinde herhangi bir düzenleme yapmasını istemiyordu. Ama Daisy'nin şarkıları onsuz yazmasını da istemiyordu. O yüzden Daisy'yle gidip şarkılara mı girişecek yoksa bizimle kalıp yeni şarkısının düzenlemesi üzerinde mi çalışacak, bir karar vermesi gerekiyordu.

Daisy'yi seçti.

Billy: Teddy'nin havuz evine ilk önce ben gittim ve yerleştim. Kendime bir kahve yaptım, oturdum ve Daisy'ye neleri göstereceğime karar vermeye çalışarak notlarıma göz gezdirdim.

Daisy: Kapıyı açtığımda Billy çoktan içerideydi, elinde bana göstereceği defter vardı. Selam bile vermedi. Pat diye, "Al, benim elimdekiler," dedi.

Billy: Ona doğruyu söyledim. "Şimdiden elimde bir sürü albüm yapacak kadar şarkı var. Bir göz atıp nerelerde birlikte düzenlemeler yapabileceğimize bakmak ister misin? Belki birlikte yeni bir şeylerle ya da senin elindekilerle doldurabileceğimiz boşluklar vardır," dedim.

Daisy: Şaşırmamam gerekiyordu. Onunla işler asla kolay yürümeyecekti, değil mi? Sanırım Teddy'nin tezgâhında gördüğüm şarap şişelerinden birini alıp açtım ve kendimi kanepeye bırakarak şarabı içmeye başladım. "Billy, şimdiden bir dünya şarkı yazmış olman harika. Ben de yazdım. Ama bu albümü birlikte yazacağız," dedim.

Billy: Kadın daha öğlen olmadan ılık beyaz şarap içiyordu, bir de kalkmış bana işlerin nasıl yürümesi gerektiğine dair ders veriyordu. Şarkılarımı okumamıştı bile. Çalışmamı ona uzattım ve "Bunları bir kenara atmam gerektiğini söylemeden önce bir oku," dedim.

Daisy: "Aynen," dedim ve ben de kendi defterimi onun suratına dayadım. Okumak istemediğini görebiliyordum. Ama okumak zorunda olduğunun farkındaydı.

Billy: Yazdıklarını okudum, fena değildi. Ama The Six'in kalemi işler değildi. Çok fazla İncil metaforu kullanmıştı. Ne düşündüğümü sorduğunda ben de ona bunu söyledim. "Benim yazdıklarım belkemiği olmalı. Onları birlikte geliştiririz," dedim.

Daisy kanepede oturmuş, ayaklarını sehpaya uzatmıştı ki bu beni rahatsız ediyordu. Sonra, "Tamamen karınla dolu bir albüm seslendirmeyeceğim, Billy," dedi.

Daisy: Camila'yı gerçekten severdim. Ama "Señora" onula ilgiliydi. "Balpeteği" onunla ilgiliydi. "Seher" onunla ilgiliydi. Sıkıcıydı.

Billy: "Sen de aynı şarkıyı yazıyorsun," dedim. "Bu defterdeki bütün şarkıların aynı şey hakkında olduğunu ikimiz de biliyoruz." Şey, bu onu biraz kızdırdı. Ellerini kalçalarına koyup, "Bu da ne demek?" dedi.

Ben de, "Bu şarkıların her biri, ceplerindeki haplarla ilgili," dedim.

Daisy: Billy'nin yüzünde şu kendini beğenmiş bakış vardı – Billy, etrafındaki herkesten daha zeki olduğunu düşündüğü zamanlarda bu yüz ifadesini takınırdı. Yemin ederim o lanet surat kaç kez kâbuslarıma girdi. "Sen artık kullanamıyorsun diye herkesin uyuşturucuyla ilgili yazdığını zannediyorsun yalnızca," dedim.

O da bana, "Böyle yapmaya, hapları yutmaya, onlarla ilgili şarkılar yazmaya devam et. Bakalım seni nereye götürecek," dedi.

Onun sayfalarını eline tutuşturdum. "Kusura bakma, hepimiz ayık kalıp en fazla duvar kâğıdı tutkalı kadar ilgi çekici şarkılar yazamayız. Ah, bakın karımı ne kadar çok sevdiğimi anlatan bir şarkı. Ah, bir tane daha! Bir tane daha!" dedim.

Bana yanıldığımı anlatmaya çalıştı ama, "Bu şarkıların hepsi Camila'yla ilgili. Karına özür şarkıları yazıp grubu onları çalmaya zorlayamazsın," dedim.

Billy: İşte bu sınırı aşmıştı.

Daisy: "Aferin sana, bağımlı olacak başka bir bok bulmuşsun. Ama bu benim ya da grubun problemi değil ve kimse bunları dinlemek istemiyor," dedim. Yüzündeki ifadeden görebilirdin. Benim haklı olduğumu biliyordu.

Billy: Bağımlılıklarımın yerine başka bir şey koyduğumu fark et-

tiği için çok zeki olduğunu düşünüyordu. Sanki ben ayık kalmak için, aileme duyduğum sevgiye sımsıkı tutunduğumu bilmiyormuşum gibi. Bu, yani beni benden daha iyi tanıdığını düşünmesi, daha da delirtti beni.

"Sorununun ne olduğunu bilmek ister misin? Şair olduğunu sanıyorsun ama kafayı bulmakla ilgili zırvalar dışında söyleyecek hiçbir şeyin yok," dedim.

Daisy: Billy şu sivri dilli insanlardan biriydi. İnsanı hem yüceltip hem de yerin dibine sokabilirdi.

Billy: "Bu zırvalara karnım tok," dedi ve çekip gitti.

Daisy: Arabama doğru ilerlemeye başlamıştım – her adımda daha da yırtıcı bir öfkeye kapılıyordum. O sırada vişne kırmızısı bir Benz'im vardı. O arabayı severdim. Sonra bir tepede boşta bırakınca yanlışlıkla çarptım.

Her neyse, Billy'yle tartıştığım o gün Benz'e doğru ilerliyordum ve anahtarlarım elimdeydi. Ondan olabildiğince uzaklaşmaya hazırdım ama birden, eğer gidersem Billy'nin albümü kendi istediği gibi hazırlayacağını fark ettim. Aynen geri dönüp, "Ah, hayır, yapmayacaksın, pislik," dedim.

Billy: Geri dönmesine gerçekten şaşırmıştım.

Daisy: Doğruca havuz evine gittim, kanepeye oturdum ve "Senin yüzünden harika bir albüm yazma şansını geri tepmeyeceğim. O yüzden şöyle olacak. Sen benim yazdıklarımdan nefret ettin, ben de seninkilerden. O zaman hepsini siktir edip sıfırdan başlayacağız," dedim.

Billy, "'Seher'den kesinlikle vazgeçmiyorum. O, albümde yer alacak," dedi.

"Tamam," dedim. Sonra fırlattığım yerde duran şarkılarından birini alıp ona doğru salladım ve "Ama bu boktan şey olmayacak," dedim.

Billy: Sanırım ilk kez o zaman fark ettim... Bu çalışma konusunda Daisy'den daha tutkulu kimse yoktu. Daisy bunu herkesten çok önemsiyordu. Tüm ruhunu katmaya hazırdı. Ben ne kadar zorlaştırmaya çalışırsam çalışayım.

Teddy'nin bana onunla ilgili söylediklerini, onun sayesinde stadyumları dolduracağımızı söyleyişini düşündüm. Elimi uzattım ve "Tamam," dedim. El sıkıştık.

Daisy: Simone hep uyuşturucuların insanı yaşlı gösterdiğini söylerdi ama Billy'nin elini sıkarken –gözlerinin kenarları çoktan kırışmış, teni çillenmişti, yıpranmış görünüyordu ama en fazla yirmi dokuz ya da otuz yaşında olmalıydı– *İnsanı yaşlı gösteren uyuşturucu değil, ayılmak,* diye düşündüm.

Billy: Birbirimize söylediklerimizden sonra birlikte yazmayı düşünmek pek kolay değildi.

Daisy: Billy'ye işe başlamadan önce yemeğe gitmek istediğimi söyledim. Bir hamburger yemeden, onunla yazmaya çalışmanın baş ağrısıyla uğraşamayacaktım. Onu Apple Pan'a götüreceğimi söyledim.

Billy: Tam arabasına binmek üzereyken anahtarlarını kaptım ve ona hiçbir yere sürmesine izin vermeyeceğimi söyledim. Çoktan kafası iyi olmuştu.

Daisy: Anahtarlarımı geri aldım ve ona eğer o kullanmak istiyorsa, onun arabasıyla gidebileceğimizi söyledim.

Billy: Benim Firebird'üme bindik ve "El Carmen'e gidelim, orası daha yakın," dedim.

"Ben Apple Pan'a gideceğim. Sen istersen tek başına El Carmen'e gidebilirsin," dedi.

Bu kadar zor biri olmasına inanamıyordum.

Daisy: Eskiden erkeklerin beni zor bulmasını umursardım. Gerçekten umursardım. Sonra bıraktım. Böylesi daha iyi.

Billy: Yolda radyoyu açtım. Daisy hemen istasyonu değiştirdi. Ben tekrar eski istasyona getirdim. O tekrar değiştirdi. "Bu benim arabam, Tanrı aşkına!" dedim.

O da, "Eh, bunlar da benim kulaklarım," dedi.

Nihayet Breeze'in bir şarkısını açtım. "Ufacık Sevgi" şarkılarını. Daisy gülmeye başladı.

"Komik olan ne?" diye sordum.

"Bu şarkıyı sever misin?" dedi.

Sevmediğim bir şarkıyı neden açayım ki?

Daisy: "Bu şarkı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" dedim.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi. Şarkıyı yazanın Wyatt Stone olduğunu biliyordu belli ki. Ama geri kalanını bilmiyordu.

"Wyatt Stone'la çıkmıştım. Bu benim şarkım," dedim.

Billy: "Nasıl yani, Ufacık Sevgi sen misin?" dedim. Daisy de bana Wyatt'la olan hikâyesini ve o "Büyük gözler, büyük ruh/büyük kalp, sıfır kontrol/oysa vermesi gereken yalnızca ufacık bir sevgi," dizelerinin nasıl ortaya çıktığını anlattı. O şarkının nakaratını severdim. Hep sevmiştim.

Daisy: Billy beni dinledi. Restorana giden yol boyunca bir yandan araba kullanırken beni dinledi. Onunla tanıştığımdan beri sanki ilk kez beni dinliyormuş gibi gelmişti.

Billy: Eğer ben böyle şahane sözler yazsaydım ve bir başkası kendine aitmiş gibi davransaydı çok öfkelenirdim.

O andan sonra Daisy benim için daha bir anlam ifade etmeye başladı. Hem, dürüst olmak gerekirse, onun yeteneksiz olduğunu söylemek artık daha zordu. Çünkü açıkça yetenekliydi. Tam bir gerçeklerle yüzleşmeydi. Hani zihninin derinliklerinde sürekli, *Pisliğin teki gibi davranıyorsun,* diye fısıldayan bir ses vardır ya.

Daisy: Beni güldürdü. Billy'nin, uğraştığım sanatta eşit söz hakkı talep etmek için bir nedene ihtiyacım olması gerektiğini düşünmesi yani. "Sakin ol, dostum. Artık çözdüğüne göre belki böyle hıyarlık etmeyi bırakırsın," dedim.

Billy: Daisy insana hak ettiği ıstırabı yaşatırdı. Ve eğer onu gerektiği gibi karşılarsan... o kadar da kötü değildi.

Daisy: Tezgâha oturduk, ikimiz için de sipariş verdim ve sonra menüleri kenara koydum. Sadece Billy'ye haddini bildirmek istemiştim. Benim işlerin başında olmamı kabullenmesini istemiştim.

Ama elbette buna müsaade edemezdi. "Ben de cevizli burger sipariş edecektim zaten," dedi. Hayatım boyunca sırf Billy Dunne'ın karşısında beş binden fazla kez göz devirmişimdir.

Billy: İkimiz de sipariş verdikten sonra küçük bir oyun oynamaya karar verdim. "Ben sana bir soru sorayım, sen de bana bir soru sor, ne dersin? Kimse cevapları geçiştirmeyecek ama," dedim.

Daisy: İçimin dışımın bir olduğunu söyledim.

Billy: "Günde kaç hap alıyorsun?" dedim.

Etrafına bakındı ve pipetiyle oynadı. Sonra bana dönüp, "Kimse cevapları geçiştiremiyor mu?" dedi.

"Kendimiz hakkında gerçekten dürüst olacaksak, birbirimize

doğruyu söyleyebilmeliyiz," dedim. "Yoksa nasıl herhangi bir şey yazabiliriz ki?"

Daisy: Benimle birlikte yazmaya açıktı. Bundan anladığım oydu.

Billy: Soruyu tekrarladım. "Günde kaç hap alıyorsun?"

Önüne baktı, sonra başını tekrar kaldırıp, "Bilmiyorum," dedi.

Kuşkuluydum ama ellerini kaldırıp, "Hayır, gerçekten. Gerçek bu. Bilmiyorum. Hesabını tutmuyorum," dedi.

"Bunun bir sorun olduğunu düşünmüyor musun?" dedim.

"Benim sıram, öyle değil mi?" dedi.

Daisy: "Camila'yı onunla ilgili olmayan hiçbir şey yazamayacağın kadar harika yapan ne?" dedim.

Gerçekten epey uzun bir süre sessiz kaldı.

"Hadi ama, bana zorla cevap verdirdin. Şimdi yan çizemezsin," dedim.

"Bir dakika bekler misin?" dedi. "Yan çizmeye falan çalışmıyorum. Cevabımı düşünüyorum."

Bir ya da iki dakika sonra, "Camila'nın olduğuma inandığı adam olduğumu sanmıyorum. Ama o insan olmayı çok istiyorum. Eğer onun yanından ayrılmazsam, eğer her gün onun gördüğü adam olmaya çalışırsam, o adama yaklaşabilme olasılığım daha da artar," dedi.

Billy: Daisy bana baktı ve "Of, siktir oradan," dedi.

"Bu kez seni delirtecek ne yaptım?" diye sordum.

Ve şöyle dedi: "Sende nefret edilecek de sevilecek de çok şey var ve bu sinir bozucu."

Daisy: Sonra, "Sıra bende," dedi.

Ben de, "Sor gelsin," dedim.

Billy: "Hapları ne zaman bırakacaksın?"

Daisy: "Bu lanet haplara neden bu kadar taktın?" dedim.

Billy: Ona gerçeği anlattım. "Babam Graham'la benim hayatımda hiç yer almayan sarhoşun tekiydi. Ben onun gibi olmayı hiç istemedim. Ama bir baba olarak yaptığım ilk şey, senin bulaştığın bütün o boklara bulaşmak –eroin bile vardı korkarım– ve kızımı yüzüstü bırakmaktı. Onun doğumunu bile kaçırdım. Hep nefret ettiğim şeye dönüştüm. Eğer Camila olmasaydı sanırım hâlâ öyle olurdum. Galiba bütün kâbuslarımı gerçekleştirdim. Ben de böyle bir adamım," dedim.

Daisy: "Galiba diğer herkes rüyalarının peşine düşerken bazılarımız da kâbuslarımızın peşine düşüyoruz," dedim.

"Tam orada bir şarkı yatıyor," dedi.

Billy: Arkamda bırakmış değildim. Bağımlılığımı. Öyle olduğunu hissetmeyi umuyordum. Sürekli omuzumun üzerinden arkaya bakma ihtiyacı duymayacakmışım gibi. Ama bu hiç gerçekleşmedi. En azından benim için. Bu, sürekli savaşman gereken bir savaş, sadece bazen biraz daha kolaylaşıyor. Daisy'yse onu zorlaştırıyordu. Öyle işte.

Daisy: Ben, onun kendinde sevmediği şeylerin bedelini ödüyordum.

Billy: "Temiz olsam beni daha çok severdin, öyle mi?" diye sordu.

Ben de, "Seninle daha çok takılmak isterdim. Evet, muhtemelen," dedim.

Daisy, "O zaman unut gitsin," dedi. "Kimse için değişmem."

Daisy: Hamburgerimi bitirdim, tezgâha parayı fırlattım ve gitmek için kalktım. Billy, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Teddy'nin evine dönüyoruz. Kâbuslarımızın peşine düşmekle ilgili şu şarkıyı yazacağız," dedim.

Billy: Anahtarları alıp peşinden gittim.

Daisy: Teddy'nin evine dönüş yolunda Billy bana kafasındaki melodiyi mırıldandı. Kırmızı ışıkta durmuştuk ve direksiyonun üzerinde tempo tutarak mırıldanıyordu.

Billy: Aklımda bir Bo Diddley ritmi vardı. Denemek istediğim bir şey.

Daisy: "Bu ritimle çalışabilir misin?" diye sordu.

Her şeyle çalışabileceğimi söyledim. Misafirhaneye döndüğümde bazı fikirler karalamaya başladım. O da aynısını yaptı. Yarım saat kadar sonra elimde ona gösterebileceğim bir şeyler oluşmuştu ama o biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Etrafta takılarak bitirmesini bekledim.

Billy: Etrafımda gezinip duruyordu. Bana yazdıklarını göstermek istiyordu. En sonunda, "Başımdan siktirip gider misin?" demek zorunda kaldım.

Sonra... geçmişte ona karşı ne kadar kaba davrandığım da düşünülünce bunu hani Graham ya da Karen'a da dediğim şekilde dediğimi belli etmek istedim. "Lütfen, siktirip gider misin? Git bir donut falan al," dedim.

"Hamburger yedim ya," dedi. Daisy'nin günde sadece bir öğün yediğini o zaman fark ettim.

Daisy: Teddy'nin evinin anahtarını aldım, kız arkadaşı Yasmine'in mayolarından biriyle bir havlu buldum ve yüzmeye gittim.

Parmaklarım buruşana kadar kaldım. Sonra geri döndüm, mayoyu yıkadım, duş aldım ve misafirhaneye döndüm. Billy hâlâ oturmuş bir şeyler yazıyordu.

Billy: Yaptıklarını anlatınca, "Bu biraz tuhaf kaçmış, Daisy. Yasmine'in mayosunu alman," dedim. Daisy sadece omuz silkti.

"Çıplak yüzmemi mi tercih ederdin?" dedi.

Daisy: Onun yazdıklarını alıp kendi yazdıklarımı ona verdim.

Billy: Karanlığa dair çok fazla imge kullanmıştı. Karanlığa dalmak, karanlığın peşinden koşmak.

Daisy: Dizelerin yapısı söz konusu olduğunda onunkiler benimkilerden iyiydi. Ama henüz gerçekten iyi bir nakaratı yoktu ve ben, bende olduğunu düşündüm. Ona yazdıklarımdan en sevdiğim kısmı gösterdim ve bana verdiği melodiyle söyledim. Yüzünden anladığım kadarıyla iyi buldu.

Billy: O şarkı üzerinde epey gidip geldik. Saatlerce üzerinde konuştuk, gitarla melodisini çaldık.

Daisy: İlk dizelerimizden hiçbiri, şarkının nihai hâlinde yok galiba.

Billy: Ama şarkıyı söylediğimizde –sözler üzerinde çalışıp kimin nereyi söylemesi gerektiğini konuşarak vokal melodisini ve ikisi arasındaki geçişleri tekrar yazdığımızda– birlikte söylemeye başladık ve ince ayarlara geçtik. Ne var, biliyor musun? Ben söyleyeyim, harika bir kısa şarkıydı.

Daisy: Teddy kapıdan girdi ve "Siz ikiniz burada hâlâ ne yapıyorsunuz? Saat çoktan gece yarısını geçti," dedi.

Billy: Ne kadar geç olduğunu fark etmemişim.

Daisy: Teddy, "Ayrıca evime gizlice girip Yasmine'in mayosunu mu kullandın?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Bir daha yapmazsan sevinirim," dedi.

Billy: Gidecektim ama sonra, *Aslında var ya, hadi Teddy'ye ne yaptığımızı gösterelim,* diye düşündüm. Teddy kanepeye oturdu, bir de karşısına geçtik.

"Son hâli değil," dedim. "Ama böyle bir şey çıktı." O kadardı.

Daisy: "Kes şunu, Billy. İyi bir şarkı oldu. Feragatnameye gerek yok," dedim.

Billy: Şarkıyı Teddy'ye çaldık ve bitirdiğimizde, "İkiniz aynı tarafta yer aldığınızda ortaya çıkan şey mi bu?" diye sordu.

Birbirimize baktık, sonra ben, "Ee, evet?" dedim.

"O zaman ben bir dâhiyim," dedi. Orada kahkahalar atarak oturuyor ve kendiyle gerçekten gurur duyuyordu.

Daisy: Billy'nin, babasının onayına muhtaç bir çocuk gibi Teddy'nin onayına ihtiyaç duymasını tartışmamak konusunda hepimiz anlaşmış gibiydik.

Billy: O gece Teddy'nin evinden ayrıldım ve saat çok geç olduğu için suçluluk hissiyle alelacele eve gittim. Kapıdan girdiğimde çocuklar çoktan uyumuştu. Camila'ysa sallanan sandalyede oturmuş kısık sesle TV izliyordu. Başını kaldırıp bana baktı. Özür dilemeye başlamıştım ki, "Ayıksın, değil mi?" dedi.

"Evet, tabii ki. Sadece çalışıyordum ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim," dedim.

O kadardı. Camila ona haber vermememi umursamamıştı. Onun umurunda olan tek şey eski hâlime dönmememdi. O kadar.

Camila: Açıklaması zor çünkü gerçekten mantığa aykırı olduğunu düşünüyorum. Ama onu, ona güvenebileceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum. Ne tür hatalar yaparsa yapsın –ya da ben ne hatalar yaparsam yapayım– bir şekilde iyi olacağımızı biliyordum.

Bunu yaşamamış olsam, bu tarz bir güven hissine inanır mıydım bilmiyorum. Billy'ye güvenmeyi seçmeden önce. Ona güvenerek kendime de güvenmiş oluyordum. Ama birine, "Sen ne yaparsan yap ayrılmayacağız," demek... Ne bileyim. Bunda beni rahatlatan bir şey vardı.

Billy: Daisy'yle birlikte şarkılar üzerine çalıştığımız haftalar boyunca ne kadar gerekirse o kadar geç saate kadar çalıştım. Ne kadar gerekiyorsa o kadar zaman Daisy'yle kaldım. Her gece eve döndüğümde Camila o koltuktaydı. Ben eve gelince o kalkardı ve ben otururdum. Sonra o da benim kucağıma oturur ve başını göğsüme yaslayarak, "Günün nasıl geçti?" diye sorardı.

Ona önemli noktaları anlatır ve onun neler yaptığını, kızların günü nasıl geçirdiğini dinlerdim. Sonra ikimiz de uyuyakalana kadar sandalyeyi sallardım.

Bir gece onu sallanan sandalyeden kaldırıp yatağa götürdüm ve "Her seferinde beni beklemek zorunda değilsin," dedim.

Yarı uyanıktı ama, "İstiyorum. Hoşuma gidiyor," dedi.

Ve var ya... hiçbir kalabalığın tezahüratı, hiçbir dergi kapağı bana kendimi Camila kadar önemli hissettiremedi. Birazcık bile. Aynısının onun için de geçerli olduğunu düşünüyordum. Gerçekten. Onun hakkında şarkılar yapan ve onu yatağa taşıyan bir kocası olmasını seviyordu.

Graham: Billy, Daisy'yle şarkı yazmak için kapandığında, ilk kez kendi başımıza beste yapma fırsatı bulduk.

Karen: "Seher" müthiş bir omurgası olan müthiş bir şarkıydı ve hepimiz ona çalışmaktan büyük keyif almıştık.

Billy biraz daha sade klavye istiyor gibiydi. Ama ben daha atmosferik, daha cafcaflı sesler istiyordum. O yüzden "Seher" üzerine çalışmaya başladığımızda o aralıksız kökler ve beşli aralıklarını ortaya atmıştım. Melodik tonların bir kısmını, hareketliliğini sürdürmek için bir parça ayırmıştım. Ama bir sürü bas nota basıyordum. Kesik kesikten bağlı notalara geçiş yapıyordum.

Klavyedeki geçiş, Pete'in de basta hafif bir geçiş yapması anlamına geliyordu. İnsana ayağıyla tempo tutturan onun basıdır, ritim gitar bunu devam ettirir.

Eddie: Ben biraz daha hızlı, biraz daha itici gücü olan bir şey yapmak istiyordum. Kinks'in yeni albümüne cidden bayılmıştım. Daha çok o yönde ilerlemek istiyordum. Warren'ın davullara daha sert vurması gerektiğini, davulu ve bası karşı ritimler olarak kullanmayı düşünüyordum. Ayrıca bir de intro için basit bir davul ritmi fikrim vardı.

Epey güzel bir şey çıkarmıştık.

Graham: Billy, hangi gündü hatırlamıyorum, bir ara stüdyoya uğradığında "Seher" için ne yaptığımızı görmek istediğini söyledi.

Eddie: Onun için çaldık. Yani henüz stüdyoya girmiş falan de-

ğildik. Hiçbir şey kaydetmemiştik. Ama içeri girdik ve onun için çaldık.

Billy: Milyon yıl da düşünsem ortaya çıkardıkları şeyi düşünmezdim. Dinlerken yüzümü ifadesiz tutmayı bile güçlükle başardım. Tuhaf, yanlış, rahatsız geliyordu. Başka birinin ayakkabısını giymek gibi bir şeydi.

Bedenimin her zerresi, *Bu ben değilim. Bu doğru değil. Bunu hemen düzeltmem gerek,* diye haykırıyordu.

Graham: Nefret ettiğini görebiliyordum.

Karen: Ah, nefret etti. *[Gülüyor]* Kesinlikle nefret etti.

Rod: Teddy onu bir kenara çekti ve arabayla dolaşmaya çıktılar.

Billy: Teddy beni arabasına bindirdi ve öğle yemeğine mi akşam yemeğine mi ne gittik. Ben kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum, kafamın içinde mahvedilmiş şarkım tekrar tekrar dönüyordu.

Oturur oturmaz konuşmaya başladım ve Teddy beni durdurmak için elini kaldırdı. Önce sipariş verme konusunda ısrar etti. Menüde kızarmış ne varsa hepsini sipariş etti. Yeter ki pane harcıyla kaplanmış olsun, Teddy her şeyi yerdi.

Garson yanımızdan ayrılır ayrılmaz, "Tamam, başla," dedi.

"Sence şarkı olmuş mu yani?" dedim.

"Evet, olmuş," dedi.

"Sence de biraz daha az... kalabalık olması gerekmiyor mu?" dedim.

Teddy, "Onlar yetenekli müzisyenler. Tıpkı senin gibi. Bırak da sana kendi çalışmalarında göremediğin şeyi göstersinler. Bırak kendi izlerini bıraksınlar. Sonra senle ben içeri girer ve gereken yerleri geri çeker, yumuşatırız. Bu kadar. Eğer herkesin teker teker

gelip üst üste kayıt alması gerekirse, öyle yaparız. Gerekirse şarkının tamamını parça parça değiştirebiliriz. Ama şarkının omurgasını diyorsan, evet, harika iş çıkardıklarını düşünüyorum," dedi.

Dediklerini düşündüm. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Ama yine de, "Tamam. Sana güveniyorum," dedim.

"Çok güzel. Ama onlara da güven," dedi.

Rod: Billy geri geldiğinde çok temel notları vardı. Hepsi de iyi şeylerdi.

Karen: Billy bir sekizliyi değiştirdi, benden bir-beş tekrarından bir-dört-beş tekrarına geçmemi istedi. Ama genel olarak son derece destekleyiciydi.

Graham: O şarkının ilk kaydı, eğer Billy'nin yolundan gitseydik asla ulaşamayacağımız bir şeydi. Hepimiz işin içine karışınca gelişmeye başladık.

Billy: O albümdeki bütün şarkılar için yalnızca gerçekten çok gerekli olduğunu düşündüğüm geri bildirimlerde bulunmaya karar verdim. Çünkü nasılsa albümün miksini yaparken Teddy'yle birlikte üzerlerinden geçecektik ve o zaman gerçek rötuşlarımı yapabilirdim.

Daisy: Herkesin "Seher"i çalışını dinlemek için ilk kez stüdyoya gittiğimde şarkıya bayıldım. Gerçekten çok heyecanlıydı. Billy'yle ben vokaller için biraz çalıştık ve harika bir denge tutturduk.

Artie Snyder: Her şeyi kayda aldık. Doğru düzgün halledebilmek için en az bin kez montaj yapmak zorunda kalmışızdır herhalde. Yan tarafta Karen ve Graham vardı, arkada Pete ve Warren, Eddie biraz daha öndeydi. Billy ve Daisy de izole bölmelerdeydi ama herkesi görebiliyorlardı.

Teddy kontrol odasında yanımdaydı. Durmadan sigara içiyor, küllerini tuşlarımın üzerine düşürüyordu. Ben sildikçe yeniden döküyordu.

Her şey tam mânâsıyla hazır olunca, "Pekâlâ, 'Seher' kayıt bir. Biri saymaya başlasın," dedim.

Daisy: Baştan sona bir bütün olarak çaldık. Hepimiz birlikte. Tekrar tekrar çaldık. Bir grup gibi. Gerçek bir grup.

Bir ara Billy'ye baktım ve birbirimize gülümsedik. *Oluyor işte,* diye düşündüm. Gruptaydım. Onlardan biriydim. Yedimiz bir arada müzik yapıyorduk.

Billy: Daisy'yle ben şarkıyı söylerken tam olarak ısınmak için arka arkaya birkaç tekrar yapmam gerekti ama Daisy en baştan doğru girdi. O gerçekten... Daisy yapmacıksızdı. Eğer Daisy gibi birine karşı duracaksan, o zaman evet, bu sinir bozucudur. Ama eğer senin takımındaysa... Of! Tam bir dinamodur.

Artie Snyder: Ben hâlâ albümün sound'u nasıl iyi olur falan diye düşünüyordum, ekibim de kurulumu kurcalıyordu. İlk kayıtlar biraz tiz çıkmıştı ve ben de buna odaklanmıştım. Yeni insanlar ve farklı seslerle, yeni bir stüdyoda falan bir albüme başladığında... seviyeleri, mikrofonları falan cidden iyi ayarlamak gerekir. O konularda acayip takıntılıydım. O ses kulaklıklardan tertemiz gelene kadar başka hiçbir şeye odaklanamazdım.

Ama bu huyumu bilmeme rağmen dönüp de baktığımda... Hiçbir fikrim olmamasına inanamıyorum. Müthiş bir hit kaydediyorduk ve benim hiçbir fikrim yoktu.

Daisy: Ben patlayacağını biliyordum. Gerçekten, o zaman bile bildiğimi düşünüyorum.

Daisy: Birkaç gün sonra kendi evimde günlüğümün üzerinden geçiyordum. Herhalde hafta sonuydu. İçinde Billy'nin şarkılarından birini buldum. Albüm için yazdıklarından biri. "Gece Yarıları". Galiba o zamanlar adı "Hatıralar"dı. Teddy'nin evinden çıkarken kendi eşyalarımla birlikte yanlışlıkla almış olmalıyım. Neyse, tekrar okumaya başladım. Galiba orada oturup on kez falan arka arkaya okudum.

Acayip, insanın canını sıkacak denli tatlıydı. Billy'nin Camila'yla böyle mutlu anıları olmasıyla ilgiliydi. Ama içinde birkaç güzel dize vardı. Ben de üzerine karalamalar yapmaya başladım. Sözlerle oynadım.

Billy: Teddy'nin evinde tekrar buluştuğumuzda Daisy bana "Gece Yarıları"nı uzattı. Geçen yaz üzerine yazmıştım onu. İlk yazdığım hâli epey dümdüzdü. Ama o bana üzerinde tükenmez kalemle işaretlenmiş hâlde geri uzattığında sözcükleri neredeyse hiç okuyamıyordum. Kâğıdı elimde tutarak, "Şarkıma ne yaptın?" dedim.

Daisy: Ona, bunun aslında harika bir şarkı olduğunu söyledim. "Meğer sadece bir parça karanlığa ihtiyacı varmış," dedim.

Billy: "Ne dediğini anlıyorum ama yazdıklarını okuyamıyorum," dedim. Çıldırdı ve kâğıdı elimden kaptı.

Daisy: Ona okumam gerekecekti. İlk satırı okudum ama sonra bunun çok aptalca olduğunu fark ettim. "Sen şarkıyı yazdığın gibi çalsana," dedim.

Billy: Gitarımı alıp şarkıyı çalmaya ve sözlerini ilk yazdığım hâliyle okumaya başladım.

Daisy: Özünü kavrayınca onu durdurdum.

Billy: Beni susturmak için elini gitarın sapına koydu. "Tamam, olayı anladım. Baştan başla ve şunu dinle," dedi.

Daisy: Şarkısını ona söyledim ama bu kez benim yaptığım değişikliklerle.

Billy: En güzel anılarınla ilgili bir şarkı olmaktan çıkıp neleri hatırlayabildiğin ve neler hatırlayamadığınla ilgili bir şarkı olmuştu. İtiraf etmeliyim ki çok daha ince, çok daha komplikeydi. Yoruma daha açıktı.

Aslında benim de yazarken hayal ettiğim şeye çok beziyordu ama işte... *[gülüyor]* açıkçası kâğıt üzerinde benim elimde olandan daha iyiydi.

Daisy: Aslında şarkısını çok fazla değiştirmedim. Sadece neler hatırladığının altını çizmek için neleri hatırlamadığın meselesini ekledim. Sonra ikinci bir ses ekleyecek şekilde yeniden yapılandırdım.

Billy: Daisy bitirdiğinde şarkı konusunda gerçekten çok heyecanlandım.

Daisy: Billy hemen yazma moduna girdi. Kâğıdı elimden aldı, bir kalem buldu, yeniden sıralamaya başladı. Hoşuna gittiğini oradan anladım.

Sonunda Billy'nin Camila'yla ilgili şarkısını alıp ondan çok daha fazlası olacak bir hâle getirdik.

Billy: Stüdyoda şarkıyı herkese çaldık. Sadece Daisy, ben ve gitar, dinlenme odasında.

Graham: Şarkıdan hoşlandım. Billy'yle geçiş sırasında bir solo yapma konusunda konuşmaya başladık. Aynı görüşteydik.

Eddie: Billy'ye, "Bu iyi, kendi kısmım üzerinde çalışmaya başlayayım," dedim.

Billy de, "Yani, senin kısmın zaten yazıldı. Sadece gitarla benim çaldığım gibi çal," dedi.

"Biraz kurcalayayım," dedim.

"Kurcalanacak bir şey yok," dedi. "Daisy'yle ben bu şarkıyı baştan sonra tekrar tekrar çalıştık zaten. Dediğim gibi, benim çaldığım gibi çal."

"Ben senin çaldığın gibi çalmak istemiyorum," dedim.

Sırtıma pat pat vurdu ve "Süper. Benim çaldığım gibi çal işte," dedi.

Billy: Ritim gitar kısmı zaten hazırdı. Ama yine de, "Tamam, dostum. Bak bakalım ne çıkaracaksın," dedim. Kayda girdiğimizde geldi ve ben nasıl çaldıysam aynısını çaldı.

Eddie: Değiştirdim. Tam doğru yapmamıştı. O şarkıyı çalmanın yalnızca tek bir yolu yoktu. Ben değiştirdim. Ve daha iyiydi. Kendi kısımlarımı nasıl çalmam gerektiğini biliyordum. Neyin işe yarayacağını biliyordum. Hepimizin kendi kararlarını vermesi gerekiyordu. Ben de kendi istediğim gibi yaptım.

Billy: Bir şeyin nasıl yapılması gerektiğini bildiğin hâlde, sonunda senin dediğine gelineceğini bildiğin hâlde başka birinin daha iyi bir fikri varmış gibi davranmak çok moral bozucuydu. Ama Eddie Loving gibi biriyle çalışmanın bedellerinden biri de budur. Her şeyin kendi fikri olduğuna inanması gerek, yoksa yapmaz.

Ayrıca bak, bu benim hatam. Herkese grupta eşit fırsatları olduğunu söylemiştim. Yapmamalıydım. Çünkü bu pek sürdürülebilir bir sistem değil. Springsteen'e bak mesela. Springsteen bu işi nasıl yapacağını biliyordu. Peki ya ben? Ben orada oturup Eddie Loving gibi insanlar kendi gitarımla yazdığım şarkılarda gitarın nasıl çalınacağını benden daha iyi bilebilirmiş gibi yapmak zorundaydım.

Karen: O şarkıda Billy ve Eddie arasındaki gerilimi hiç görmedim. Daha sonra ikisinden de dinledim ama o sırada... biraz meşguldüm.

Graham: İyi zaman geçirmek nedir, bilir misin? Geri kalan herkes kayıttayken stüdyodaki bir bölmede hatununla takılmak ve yere iğne düşse duyabileceğin kadar sessiz olmaya çalışmak.

İşte sevişmek buydu, adamım. Aşk gibi hissettiriyordu. Sanki bütün dünyada önemli olan yalnızca ikimizmişiz gibi hissettiriyordu. Ben ve Karen. Orada, o daracık yerde, hiçbir şey söylemeye gerek kalmadan onu ne kadar sevdiğimi gösterebilirmişim gibi hissediyordum.

Warren: "Gece Yarıları" şarkısı üzerinde çalışırken Daisy yanıma gelip geçişte vurmalıları durdurmamı önerdi. Bir an düşündükten sonra, "Evet, bu harika bir fikir," dedim. O konuda Daisy ve ben hep çok iyi anlaşmışızdır. Birbiriyle çok da ego savaşı içinde olmamayı başaran tek ikiliydik.

Bir keresinde ona "Bırak Şunu"yu sanki ateşi varmış gibi söylediğini söylemiştim, o da, "Ne demek istediğini anlıyorum. Nakaratta biraz geri çekilsem iyi olur," demişti. Böyle işte.

Bazı insanlar birbirlerini tehdit etmez. Bazı başka insanlar da birbirleriyle ilgili her şeyi tehdit eder. Bu işler böyledir.

Rod: Birkaç hesap yapmaya başladım. Gerek olursa Eddie'nin ye-

rine birini bulabilir miydik? O giderse Pete de gider miydi? Bunun bizim için anlamı ne olurdu? Yalan söylemeyeceğim. Başka gitaristler için nabız yoklamaya başlamıştım. Billy, Eddie'nin kısımlarını alabilir mi diye plan yapmaya başlamıştım. Tehlike sinyallerini görmüştüm.

Sonradan tam doğru okuyamadığım ortaya çıktı ama o sinyalleri görmüştüm.

Warren: Eddie'nin gruptan ayrılacağını tahmin etmekle övünmek, nükleer bir felaketten bir gün önce, "Bugün güneşin doğacağını tahmin etmiştim," demek gibi bir şey. Evet, dostum. Harika tahmin. Ama dünyanın sonunun geldiğini pek fark edemedin, onu ne yapacağız?

Daisy: O günün sonunda, Billy eve dönerken, "Şarkı konusunda yaptıkların için teşekkürler," dedi.

Ben de, "Tabii, ne demek," falan gibi bir şeyler dedim.

Ama sonra Billy olduğu yerde durdu. Elini koluma uzattı. İçtenlikle, ciddiyetle söylüyordu. "Ciddiyim. Şarkıyı çok daha iyi bir hâle getirdin," dedi.

Ben... Bu benim için çok şey ifade ediyordu. Çok şey. Belki de çok ama çok fazla şey.

Billy: Teddy beni zorladıkça, kimi zaman katkıda bulunan daha fazla insan olduğunda sanatsal olarak daha kompleks noktalara varabileceğimi görmeye başlamıştım. Bu her zaman doğru olmayabilirdi. Ama Daisy'yle ikimiz için doğruydu.

Bunu kabul etmek zorundaydım. Yani o söz konusu olduğunda doğruydu.

Daisy: Onu gerçekten anlıyormuşum gibi hissediyordum. Onun da beni anladığını düşünüyorum. Bilirsin, böyle şeyler, bir insanla kurulan bu tür bir bağ, bir anlamda ateşle oynamak gibidir. Çünkü

anlaşılmak iyi gelir. Bir insanla uyumlu olduğunu hissedersin, başka kimsenin olmadığı bir noktada olduğunu hissedersin.

Karen: Birbirine çok benzeyen insanların... pek iyi uyuşmadığını düşünürüm. Eskiden ruh eşlerinin birbirinin aynı iki kişi olduğunu düşünürdüm. Tıpkı bana benzeyen birini aramam gerektiğini düşünürdüm.

Artık ruh eşi denen şeye inanmıyorum ve hiçbir şey aramıyorum. Ama eğer inansaydım, ruh eşinin sende olmayan her şeyi taşıyan, sende olan her şeye ihtiyaç duyan biri olduğuna inanırdım. Seninle aynı şeylerden mustarip biri değil.

Rod: Grup "Gecenin Peşinde"yi kaydediyordu. O gün erken saatlerde üzerinde çalışmışlar ama öğleden sonraya sarkmıştı. Daisy'ye ihtiyaç yoktu, o da eve gitti.

Daisy: Kulübeme birkaç kişi çağırmaya karar verdim. Birkaç aktris arkadaşım ve Bulvar'dan iki adam. Havuz başında biraz takılacaktık sadece.

Rod: Daisy'ye daha sonra geri gelmesini söyledim. Çünkü o gece birkaç kez onun ve Billy'nin kısımlarını kayda alacaktık. Herkesin ne zaman çalıştığı ve ne zaman çalışmadığı konusundaki sınırları daha iyi çizmeliydim. Gerçek anlamda belirlenmiş saatlerimiz yoktu. Daha çok herkes için uygun saatler şeklinde ilerliyordu.

Ama Daisy'nin saat dokuzda Heider'de olması gerekiyordu.

Billy: Graham'la birkaç dizi üzerine çalışıyorduk. Bir ikisini ele alıyor, üzerinden tekrar geçiyor, hangisini daha çok sevdiğimize bakıyorduk.

Artie Snyder: Billy ve Graham, yalnızca ikisi bir aradayken çalışması çok zevkli adamlardı. Bazen tamamen kendilerine has bir dil kullanırlardı. Ama ben neyin peşinde olduklarını anladığımı hissederdim. Yine de o zamanlar şaşırırdım... Nasıl dayanıyorlardı bilmiyorum. Eğer ben kardeşimle birlikte çalışmak zorunda kalsaydım kafayı yerdim.

Billy: Graham bu kadar iyi olduğu için kendimi hep şanslı hissetmişimdir. Çok yetenekliydi, daima iyi fikirleri olurdu. İşleri

kolaylaştırırdı. İnsanlar çoğu zaman, "İki kardeş nasıl birlikte çalışabiliyorsunuz, bilmiyorum," derdi. Ama ben başka türlüsünü hiç bilmedim ki.

Daisy: Gecenin ilerleyen saatlerinde birden Mick Riva çıkageldi. O da Marmont'ta kalıyordu. O sıralar kırklarında falandı sanırım. Bilmem kaç kez evlenmişti, beş çocuğu falan vardı. Ama sanki on dokuzundaymış gibi partilerdi. O zaman bile listelerin başındaydı. Herkes hâlâ ona bayılıyordu.

Onunla birkaç kez partiye katılmıştım. Bana karşı hep iyiydi. Ama yine de tam bir... Mick'in etrafında hep bir sürü hayran olurdu. Bir partiyi gerçekten kontrolden çıkarabilirdi.

Rod: Billy ve Graham işlerini bitirdiler ve Graham saat sekiz gibi stüdyodan ayrıldı. Billy'yle ikimiz de yemek yemeye karar verdik. Ama saat dokuzu birkaç dakika geçe döndüğümüzde Daisy gelmemişti.

Daisy: Birden her taraf tıklım tıklım doldu. Mick tanıdığı kim varsa davet etmişti. Otelin barından şişelerce alkol sipariş verdi, hepsinin parasını ödedi.

Zamanı unutmuşum. Ne yaptığımı unutmuşum. Neyin peşindeydim ancak Tanrı bilir. Sadece şampanya ve kokaini hatırlıyorum. O türden bir partiydi. En iyi partiler onlardır. Uyuşturucuların bizi öldürdüğünü ve seksin de bizi beklediğini fark etmemizden önce şampanya ve kokain ve havuz başında bikiniler.

Billy: Aklımıza bir şey getirmeden önce bir saat bekledik. Yani, bilirsin, Daisy işte. Bir yere zamanında gelmek falan ancak kazayla yapacağı şeylerdir.

Simone: *American Bandstand* için şehirdeydim. Daisy'yle görüşmeyi planlamıştık. Galiba saat on gibi Daisy'nin evine gittim. Tık-

lım tıklımdı. Mick Riva oradaydı, on altı yaşından büyük olamayacak iki kızla oynaşıyordu. Daisy beyaz bir bikiniyle sanki güneşlenirmiş gibi bir şezlonga uzanmış, hava zifiri karanlık olmasına rağmen güneş gözlüğü takmıştı.

Daisy: Simone'un gelmesinden sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum.

Rod: Teddy ve Artie evlerine gideceklerdi. Pek endişeli değillerdi. Ama ben kendimi Daisy'den sorumlu hissediyordum. Pek onun yapacağı bir şey değildi. Bir kaydı ekmek.

Simone: "Daisy, bence partiyi bitirmenin zamanı geldi," dedim ama beni duymadı bile. Hızla doğrulup bana baktı ve "Sana Thea Porter'ın adamlarının bana gönderdiği kaftanı göstermiş miydim?" dedi.

"Hayır," dedim.

Kalkıp kulübesine koştu. İçerisi kim bilir ne haltlar karıştıran insanlarla doluydu. Onu fark etmiyorlardı bile. Birlikte yatak odasına girdik. Yatağın üzerinde iki adam yiyişiyordu. Sanki evi ona ait değilmiş gibiydi. Adamların yanından geçip dolabını açtı ve şu elbiseyi, kaftanı çıkardı. Altın rengi, pembe, camgöbeği ve griydi. Çok güzeldi. Nasıl diyeyim, bakınca insanın içi sızlıyordu, o derece güzeldi. Kadife, brokar, şifon ve ipek.

"Muhteşem," dedim.

Daisy oracıkta, herkesin gözleri önünde mayosunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" dedim.

Kaftanın içine girip kendi etrafında döndü ve "Bunun içinde kendimi bir peri gibi hissediyorum. Bir su perisi gibi," dedi.

Sonra... nasıl anlatılır, bilmiyorum. Bir an gözümün önündeydi ve hemen sonra yanımdan geçip tekrar havuza doğru koşmaya başladı ve ardından da adım adım suya girdi. O muhteşem kaftanın içinde. Onu öldürebilirdim. O elbise bir sanat eseriydi.

Yanına gittiğimde havuzun içinde tek başına, sırtüstü süzülüyordu ve herkes onu izliyordu. Fotoğrafı çeken kimdi bilmiyorum. Ama bana göre Daisy'nin en şahane fotoğrafıdır. O kadar kendi gibi ki. Kolları iki yanında öylece süzülüşü, elbisenin onunla birlikte salınışı. Dışarısı çok karanlıktı ama havuz aydınlatılmıştı, o yüzden elbise ve Daisy'nin bedeni aydınlıktaydı. Yüzünde de hani doğrudan kameraya gülümsermiş gibi bir ifade vardı. Her seferinde beni büyüler.

Rod: Onu Marmont'tan on kez falan aradım ama cevap vermedi. Billy'ye, "Ben bir uğrayacağım," dedim. "İyi olduğundan emin olayım."

Billy: Daisy albüm kaydı üzerine çalışmayı seviyordu. Sevdiğini biliyordum. Görmüştüm. Daisy'nin kendi şarkısını kaydetme şansını kaçırmasının tek bir sebebi olabilirdi, kendini kaybedecek kadar uçmak.

Birini, onun kendini umursadığından daha çok umursamak insanın canını yakar. Ben bu hikâyenin iki tarafında da bulundum.

O yüzden Rod'la ikimiz oraya gittik. On beş dakika içinde Marmont'taki kulübesine ulaştık. O kadar uzak değildi. Sonra Lola La Cava'nın nerede olduğunu sorduk – bir mahlası vardı çünkü tabii ki bir mahlası olacaktı. Sonunda birileri havuza bakmamızı söyledi.

Oraya gittiğimizde Daisy pembe bir elbiseyle bir tramplenin kenarına oturmuştu. Etrafı insanlarla çevriliydi ve sırılsıklamdı. Saçları arkaya taranmıştı ve elbise üzerine yapışmıştı.

Rod yanına gitti. Ne söyledi bilmiyorum ama Daisy'yi gördüğüm an gözlerindeki o aydınlanmayı gördüm. Rod'u görene kadar nerede olması gerektiğini unutmuştu. Tam düşündüğümüz gibiydi. Kafası dumanlı. Yani onun için müziğinden önce gelebilecek tek şey uyuşturucusuydu.

Daisy'yle Rod konuşurken Rod'un beni işaret ettiğini ve Da-

isy'nin bakışlarının onun elini takip ederek bana döndüğünü gördüm ve o... üzgün görünüyordu. Beni orada gördüğü için. Orada durmuş ona bakarken.

Hemen yanımda bir herif vardı, ihtiyar pinponun biri derdim ama muhtemelen ancak kırkında falandı. Bardağından viski kokusunu alabiliyordum. O dumanlı, antiseptik koku. Her zaman sevdiğim bir koku olmuştur. Tekila kokusu, bira kokusu. Hatta kokain. Herhangi birinin kokusu. Beni hemen geçmişe götürür. Gecenin henüz başladığı, başını belaya sokmak üzere olduğunun farkında olduğun o anlara. O ilk anlar o kadar iyi hissettirir ki.

Kafamın içinde yine o sesi duydum. Bana hayatımın geri kalanı boyunca ayık kalmayı asla başaramayacağımı söylüyordu. *Ondan sonsuza dek kurtulamayacaksam sürekli ayık olmanın ne mânâsı var ki? Nasılsa günün birinde düşeceğim. Hepsinden birden vazgeçmemeli miydim acaba? Kendimi yarı yolda mı bırakacağım? Herkesi yarı yolda mı bırakacağım? Camila'yı ve kızları ileride yaşanacak bir kalp kırıklığından kurtar ve gerçekte kim olduğumu itiraf et.*

Daisy'ye baktım, tramplenden uzaklaşıyordu. Elinde bir bardak vardı, hemen oraya, havuzun kenarına düşürdü. Ayağının altında olduğunu fark etmeden kırık camların üzerine adım atışını izledim.

Rod: Daisy'nin ayağı kanamaya başladı.

Simone: Betonun üzerinde havuz suyuna kan karışıyordu. Daisy farkında bile değildi. Yürümeye devam ediyor, bir başkasıyla konuşuyordu.

Daisy: Ayağımdaki kesikleri hissetmedim. Galiba hiçbir şey hissetmiyordum.

Simone: O an, *Güzel bir elbisenin içinde kan kaybından ölen kız olacak,* diye düşündüm.

Kendimi... kayıp, kederli, hasta hissettim. Gerçekten çaresiz hissediyordum ama bir yandan da vazgeçme lüksüm yoktu. Onun için mücadele etmem gerekiyordu – onun için onunla mücadele etmem. Ta ki kaybedene kadar. Çünkü kazanmak diye bir şey yoktu. Bir savaşı nasıl kazanabileceğimi bilmiyordum.

Billy: Orada kalamazdım. Kalamazdım çünkü sırılsıklam ve kanlar içinde duran, kendini dağıtmış ve düşmek üzere olan Daisy'ye baktığımda, *Tanrı'ya şükür ki ben bıraktım,* diye düşünmüyordum.

Nasıl eğlenileceğini biliyor, diye düşünüyordum.

Rod: Billy'nin arkasını dönüp gittiğini gördüğümde Daisy'ye kurulanması için bir havlu getiriyordum. Oraya benim arabamla gitmiştik, o yüzden nereye gittiğini hiç bilmiyordum. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama son âna, köşeyi dönene kadar beni görmedi. Sadece başıyla hafif bir selam verdi. Anlamıştım. En başından benimle gelmesine bile minnettardım.

Kendini nasıl koruyacağını biliyordu ve o an yaptığı da buydu.

Billy: Rod'a gideceğimi söyledim ve bir taksi çağırmasının sorun olup olmayacağından emin oldum çünkü oraya benim arabamla gitmiştik. Gerçekten epey bir destek oldu. Neden oradan gitmek zorunda olduğumu anladı.

Eve döndüğümde yatağa, Camila'nın yanına girdim ve orada olduğum için şükrettim. Ama uyuyamadım. O adamın elindeki viskiyi almış olsaydım o an ne yapıyor olurdum diye düşünüp durdum. Eğer o viskiyi boğazımdan aşağı akıtsaydım.

Kahkahalar atarak herkese bir şarkı mı çalardım? Bir avuç yabancıyla birlikte çırılçıplak yüzer miydim? Birilerinin kolunu lastikle sarıp eroin alışını izlerken içim dışıma mı çıkardı?

Onun yerine karanlığın, sessizliğin içinde kıvrılıp karımın horultularını dinliyordum.

Mesele şu ki ben kendi içgüdülerine rağmen hayatta kalan bir insanım. İçgüdülerim kaosa doğru koşmamı söylüyordu. Ama daha iyi durumdaki beynim beni eve, kadınıma gönderdi.

Daisy: Orada Billy'yi gördüğümü hatırlamıyorum. Rod'u gördüğümü de hatırlamıyorum. Yatağa nasıl gittim, onu da bilmiyorum.

Billy: O gece uyuyamayacağımı biliyordum. Ben de yataktan kalktım ve bir şarkı yazdım.

Rod: Billy ertesi gün stüdyoya geldi. Diğer herkes oradaydı, kayda hazırlanıyordu. Daisy bile nispeten ayık bir hâlde oradaydı, kahve içiyordu.

Daisy: Kendimi kötü hissediyordum. Kayıt zamanından kaytarmak gibi bir niyetim tabii ki yoktu.

Kendimi neden o şekilde yaralıyordum? Bunu açıklayamıyorum. Keşke açıklayabilsem. Kendimde nefret ettiğim yanlardan biriydi bu. Nefret ediyordum ama yapmaya devam ediyor ve kendimden biraz daha nefret ediyordum. Bu sorunun tatmin edici bir cevabı yok.

Rod: Billy içeri girdi ve bize yazdığı şarkıyı gösterdi. "İmkânsız Kadın".

"Bunu dün gece mi yazdın?" dedim.

"Evet," dedi.

Billy: Daisy okudu ve "İyi," dedi.

Graham: Odadaki havadan hiçbirimizin, hatta Daisy ve Billy'nin bile şarkının Daisy'yle ilgili olduğunu dile getiremeyeceği açıktı.

Billy: Daisy'yle ilgili değildi. Ayık olduğunda dokunamadığın, alamadığın şeyler olmasıyla ilgiliydi.

Karen: Graham'la ben şarkıyı Billy'den ilk kez dinledikten sonra Graham'a, "Bu şarkı..." dedim.

Graham da yalnızca, "Aynen," dedi.

Daisy: Kahrolası müthiş bir şarkıydı.

Warren: O zaman umursamamıştım, şimdi de pek umursamıyorum.

Karen: "Karda yalınayak dans eder/dokunamaz ona soğuk/ayıkken de kafası güzelken de." Bu Daisy Jones'tu.

Billy: Parmaklarının arasından akan kuma benzeyen, hiçbir zaman tam olarak yakalayamadığın bir kadınla ilgili bir şarkı yazmaya karar vermiştim. Alamadığım, yapamadığım şeylerle ilgili bir alegori olarak.

Daisy: "Bu şarkı ikimizin söylemesi için mi?" dedim.

Billy, "Hayır, bence bunu kendi başına denemelisin. Senin söylemen için yazdım," dedi.

"Bir kadın hakkındaki bu sözleri bir erkeğin söylediği ortada gibi," dedim.

Billy, "Bir kadın söylerse daha enteresan olur. Akıldan çıkmayacak türden bir nitelik katar şarkıya," dedi.

"Tamam, bir deneyeyim bakalım," dedim.

Herkes kendi bölümleriyle uğraşırken biraz zaman istedim. Birkaç gün sonra stüdyoya döndüm. Herkesin kendi bölümlerini dinledim. İçine girmenin bir yolunu arıyordum.

İçeri girme sırası bana geldiğinde elimden gelenin en iyisini

yaptım. Belki biraz hüzün katmaya çalıştım. Sanki bu kadını özlüyormuşum gibi. *Belki de bu kadın annemdir, belki kayıp kız kardeşimdir, belki bu kadında ihtiyacım olan bir şey vardır,* gibi şeyler düşündüm. Anlıyor musun?

Özlem dolu, ruhani, diye düşündüm. O tür bir şey. Ama kayıt üstüne kayıt aldık ve bence olmuyordu.

Herkese tek tek bakarak, *Biri beni bu pisliğin içinden çıkarsın. Çırpınıp duruyorum,* diye düşünüyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Öfkelenmeye başlamıştım.

Karen: Daisy'nin bir eğitimi yoktu. Akortların adlarını bilmiyordu, çeşitli vokal tekniklerini bilmiyordu. Eğer Daisy bir şeyi doğallıkla beceremiyorsa o zaman Daisy'yi o şarkıdan almanız gerekirdi.

Daisy: Birilerinin beni kendimden kurtarmasını umuyordum. Beş dakika mola istedim. Teddy biraz yürüyüp kafamı boşaltmamı önerdi. Etrafta tur attım. Ama daha da kötü oldum çünkü aklımdan geçip duranlar, *Bunu beceremiyorum* ve *Kesin yapamayacağım* gibi şeylerdi. Sonunda vazgeçtim. Arabama bindim ve uzaklaştım. Baş edemeyince çekip gittim.

Billy: Şarkıyı onun için yazmıştım. Yani onun söylemesi için. O yüzden delirdim. Onun böyle vazgeçmesi beni delirtti.

Elbette neden hüsrana uğradığını anlıyordum. Yani, Daisy'nin şaşırtıcı bir yeteneği vardı. Onun yakınında olmak bile sizi şok ederdi. O yeteneği. Ama onu nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Onu kendi çağıramıyordu, anlıyor musun? Sadece orada belirmesini umuyordu.

Ama pes etmek pek hoş değildi. Özellikle de en fazla bir iki saat denedikten sonra. Bir şeyler için çalışıp didinmek zorunda kalmamış insanların problemi budur. Bir şeyler için nasıl çalışacaklarını bilmezler.

Daisy: O gece biri kapımı çaldı. Simone'la yemek yapıyordum. Kapıyı açtım, karşımda Billy Dunne vardı.

Billy: Oraya ona o lanet şarkıyı bir an önce söyletme amacıyla gitmiştim. Chateau Marmont'a geri dönmek istemiş miydim? Hayır, istememiştim. Ama yapmam gereken buydu, ben de yaptım.

Daisy: Beni alıp oturttu. Simone mutfakta Harvey Wallbanger yapıyordu, Billy'ye de bir tane teklif etti.

Billy: Daisy beni ânında engelleyerek, "Hayır!" dedi. Sanki o içkiyi Simone'un elinden alacakmışım gibi.

Daisy: Simone'un ona içki ikram etmesinden utanmıştım çünkü onun beni zaten iğrenç bir ayyaş, uyuşturucu bağımlısı olarak gördüğünü biliyordum. Eğer Billy onu da raydan çıkaracağımı düşünecekse, bunun doğru olmadığını göstermek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Billy: Bu... beni şaşırttı. Beni gerçekten dinlemişti.

Daisy: Billy bana, "Bu şarkıyı söylemek zorundasın," dedi. Ben de ona sesimin bu şarkıya uygun olmadığını söyledim. Bir süre oradan buradan, şarkının ne anlama geldiğinden ve benim ona ulaşmamın bir yolu olup olmadığından bahsettik ve sonunda Billy şarkının benimle ilgili olduğunu söyledi. Yazdığı şarkının benimle ilgili olduğunu. İmkânsız kadının ben olduğumu. "Rock'n'roll giyinmiş blues gibidir/erişilmez, asla bükülmeyecek." O bendim. Ve kafamın içinde bir şeyler yerine oturdu.

Billy: Daisy'ye şarkının onunla ilgili olduğunu kesinlikle söylemedim. Söyleyemezdim çünkü şarkı onunla ilgili değildi.

Daisy: Sanki bir dönüm noktası oldu. Ama yine de ona doğru ses olduğumdan emin olmadığımı söyledim.

Billy: Şarkının katışıksız bir enerjiye ihtiyaç duyduğunu söyledim ona. Kışkırtılmış gibi hissettirmesi gerektiğini. Elektriği hissetmesi gerektiğini. Hani sanki hayatını kurtarmak için söylüyormuş gibi.

Daisy: Bu, benim sesim değildi.

Billy: Ona, "Yarın stüdyoya gidip tekrar denemelisin. Bana tekrar deneyeceğine söz ver," dedim. Kabul etti.

Daisy: Ertesi sabah oraya gittiğimde mekânı boşaltmışlardı. Grubun geri kalanı orada değildi. Sadece Billy, Teddy, Rod ve panoların başında Artie vardı. İçeri girdim ve... farklı olacağını biliyordum.

Rod: Billy, Daisy'yi bölmeye götürüp bir moral destek konuşmasına başlarken sigara içmek için dışarı çıktım.

Billy: Şarkının kulağa nasıl gelmesi gerektiğini biliyordum ve bunu ona nasıl anlatabileceğimi düşünüp durmuştum. Sonunda anladığım, Daisy'nin tamamen çabasızlıktan ibaret olduğu oldu. Ve bu şarkıyı, söylemek ona acı veriyormuş gibi söylemeliydi, sanki bütün bedeniyle çaba harcıyormuş gibi. Daisy'nin, şarkıyı söylemeyi bitirdikten sonra bir maraton koşmuş gibi hissetmesini istiyordum.

Daisy: Sesim kumluydu ama öyle içinin derinliklerinden gelirmiş türü bir şey değil. Billy'nin istediği de oydu.

Billy: Ona, "O kadar sert, o kadar yüksek sesle söyle ki sesinin

nereye gittiğini kontrol edeme. Bırak sesin çatlasın. Kontrolünü kaybet," gibi bir şeyler dedim.

Sesinin kötü çıkması için ona izin verdim. Radyoyu son ses açmışken nasıl şarkı söylediğini düşün. Hani kendini duyamazsın, detone olduğunda ya da sesin çatladığında utanmak zorunda olmadığından haykırarak söylemekten korkmazsın ya. İşte Daisy'nin o tarz bir özgürlüğe ihtiyacı vardı. Bu da eşek yüküyle özgüven gerektirir. Daisy'de aslında o özgüven yoktu. O hep *iyiydi*. Özgüven, ara sıra kötü olmanın bir sorun olmadığını bilmektir, iyi olduğunu düşünmek değil.

Ona dedim ki, "Eğer bu şarkıyı sürekli iyi olduğun sesle söylersen, kaybedersin."

Daisy: "Bu şarkının güzel olmaması gerekiyor. Öyleymiş gibi söyleme," dedi.

Rod: Geri döndüm ve Billy, Daisy'yi ışıkları loşlaştırılmış bir bölmeye soktu, bir Vick astım spreyi, hemen yanında dumanı tüten bir çay fincanı, bir yığın pastil ve birkaç mendil, koca bir su sürahisi, ne bileyim, sen söyle işte, hepsi içeride onunla birlikteydi.

Sonra Daisy bir sandalyeye oturdu ve Billy hemen kalktı, kumanda odasından fırladı ve tekrar bölmeye, onun yanına girdi. Sandalyeyi çekti, mikrofonu yükseltti. "Ayakta durmalı ve dizlerini bükecek kadar sert söylemelisin," dedi.

Daisy dehşete düşmüş görünüyordu.

Daisy: Bütün kısıtlamalarımdan sıyrılmamı istiyordu. Billy, benden onun karşısında gözalıcı bir şekilde başarısız olmayı arzulamamı istiyordu – ve Teddy'yle Artie'nin karşısında. Ama buz gibi ayıkken kendi egomu aşmanın bir yolu olmadığını biliyordum.

"Buraya biraz şarap alabilir miyim?" dedim.

Billy, "Ona ihtiyacın yok," dedi.

Ben de, "Hayır, *senin* ihtiyacın yok," dedim.

Billy: Rod bir şişe kanyakla içeri girdi.

Rod: Hafif şeyleri elinden alıp da sert şeylere daha hızlı koşmasına neden olmak istemiyordum.

Daisy: Birkaç yudum aldım ve camdan Billy'ye bakıp mikrofona, "Tamam, kulağa biraz çirkin gelmesini istiyorsun, doğru mu?" dedim. Başıyla onayladı. "Ve eğer sesim cırlak bir kedi gibi çıkarsa kimse beni yargılamayacak, öyle mi?" dedim.

Hiç unutmayacağım, Billy butona doğru eğildi ve "Eğer kedi olsaydın, cırlaman bütün kedilerde sana doğru koşma arzusu uyandırırdı," dedi. Hoşuma gitti. Sırf kendim olarak iyi olduğum fikri.

Ben de ağzımı açtım, derin bir nefes aldım ve başladım.

Billy: Hiçbirimiz Daisy'ye bunu söylemedik ve ben... şimdi bile söylemekte tereddüt ediyorum ama... ilk iki kaydı cidden rezaletti. Yani, nasıl diyeyim. Ona söylediklerime pişman olmaya başlamıştım. Ama onu teşvik etmeye devam ettik.

Birisi öyle bir uçurum kenarına çıktığında, özellikle de onu oraya çıkmaya ikna eden senken, dengelerini bozacak herhangi bir şey yapmaya cesaret edemezsin.

Ben de o yüzden, "Harika, harika," dedim. Derken sonunda, galiba üçüncü kayıttı, "Bir oktav pesten al," dedim.

Rod: Daisy'nin dördüncü ya da beşinci kaydıydı. Galiba beş olabilir. Acayip büyüleyiciydi. Cidden büyüleyici. Bu sözcüğü öylesine kullanmıyorum. Bir ömürde ancak bir iki kez gerçekleşebilecek bir şeye tanıklık ediyormuşsun gibiydi. Resmen inliyordu. Dinlediğin kayıt, o baştan sona Daisy'nin beşinci kaydıydı.

Billy: İlk dizede kendinden emin başlıyordu. Tamamen değil ama idare edecek kadar. Düzeyli. "İmkânsız kadın/bırak tutsun seni/bırak ruhunu hafifletsin."

O patlamayı biraz daha sürdürdü, bir sonrakine cidden ustaca geçişine yoğunlaştı, bilirsin, "Parmaklarından akan kum/yabani at, o ise yalnızca bir tay." Ve o "tay" kelimesi, gerçekten güçlenmeye başladığını hissettiğin yerdi.

Başka bir dizeye geçti ve sonra nakaratı ilk söyleyişinde gözlerinde onu gördüm, doğruca bana bakıyordu ve göğsünde büyüyüşünü hissedebilirdin. "Seni yanlış yönde koşturur/yanlış düşüncelere kapılırsın/ah, pişmanlığının çanına ot tıkar/yeniden itirafına dönersin." Tam da "itiraf" kelimesini tekrarlarken, uçup gitmesine izin verdi.

Sözcüğün ortasında sesi kırıldı, bir parça çatladı. Sonra sözlerin çoğunu bir kez daha tekrarladı. Nakarata ikinci kez geldiğinde sesini tamamen serbest bıraktı. Sarsıcı ve kumlu ve soluk soluğaydı. O kadar çok duygu vardı ki içinde. Yakarır gibiydi.

En sonda iyice, çepeçevre sardı. "Uzaklaş imkânsızdan/asla dokunamayacaksın ona/asla hafifletmeyecek ruhunu." Sonra iki mısra ekledi. Ve harikaydı. Mükemmeldi. "Sen de imkânsız adamlardan birisin/ondan çalabildiğin ne varsa, elinde/kaçıp gidersin," dedi.

Bütün şarkıyı öyle yürek burkan bir ağıt şeklinde söylemişti ki. O şarkıyı ona verdiğimden çok daha fazlasına dönüştürdü.

Daisy: O kayıttan sonra gözlerimi açtım ve ne yaptığımı hayal meyal hatırlıyordum. Sadece, *Başardım*, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

O an içimde, sandığımdan çok daha büyük bir güç olduğunu fark ettiğimi hatırlıyorum. Verebileceğim çok daha fazla şey olduğunu, kendime dair bildiklerimden çok daha derin ve büyük şeyler olduğunu idrak ettiğimi.

Rod: Şarkıyı söylediği süre boyunca Billy'ye baktı. Billy de ona bakıyor, onunla birlikte başını sallıyordu. Daisy şarkıyı bitirdiğinde Teddy alkışlamaya başladı. Ve Daisy'nin yüzündeki o ifade, his-

settiği o haz, sanki Noel'de bir çocuğu izlemek gibiydi. Gerçekten. Kendiyle öyle gurur duyuyordu ki.

Kulaklıkları çıkarıp yere fırlattı ve bölmeden koşarak çıkıp – şaka yapmıyorum– kendini doğruca Billy'nin kollarına bıraktı. Billy onu yerden kaldırdı, bir an öne arkaya salladı. Ve sana yemin ederim ki ondan ayrılmadan önce saçlarının kokusunu içine çekti.

Daisy: Bir öğleden sonra biz stüdyoda kayıt yaparken Camila ve kızlar geldi.

Graham: Camila'ya, "Neden çocukları buraya daha sık getirmiyorsun?" diye sormuştum. Çünkü Camila ara sıra uğruyordu ama hep Billy'ye bir şeyler vermek için falandı. Hiç gelip bizimle takılmıyordu. Ama o sıralar bizimle takılan bir sürü insan vardı.

Tabii bir süre takılmak için geldiğinde ikizlerden biri ortada hiçbir sebep yokken ağlamaya başladı. Susmadı. Susana mıydı yoksa Maria mıydı bilmiyorum ama Billy onu kucağına alıp susturmaya çalıştı. Çocuk sakinleşmedi. Ben aldım, Karen aldı. Ne yaptıysak fayda etmedi.

Sonunda Camila ikizleri dışarı çıkardı.

Camila: Bebekler ve rock'n'roll pek bir arada gitmez.

Karen: Bir gün stüdyoda Camila ve kızlarla kısa bir yürüyüşe çıktım. "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

O birden... dökülüverdi. Sanki sözcükler ağzından fırlarmış gibi konuşup durdu. İkizler uyumuyordu, Julia bir kıskançlık döneminden geçiyordu ve Billy hiç evde değildi. Ama sonra bebek arabasıyla kızları iterken birdenbire olduğu yerde durup, "Neden şikâyet ediyorum ki? Hayatımı seviyorum," dedi.

Camila: Öyle miydi o söz? Günler uzundur ama yıllar kısadır. Bunu her kim söylediyse üç yaşın altında üç çocuğu olan bir annedir kesin. Yorgun ve her an huysuz, başını yastığa koyduğunda

sevinçten çıldıran biri. Çocuk yetiştirmek zor iş. Ama benim uğraşmaktan mutluluk duyduğum bir şeydi.

Herkesin iyi olduğu bir alan vardır. Ben de annelikte iyiydim.

Karen: Camila o gün bana, "Yaşamak istediğim hayatı yaşıyorum," gibi bir şey demişti. Bunu söylediği anda da sanki rahatlamış gibi oldu.

Graham: Camila ve ikizler dışarıdayken Billy, Julia'yı kumanda odasına oturttu. Biz bir şeylerle uğraşırken kız da Artie, Teddy ve diğerleriyle orada takıldı.

Orada çok eğlenceli vakit geçirdi. Kulağındaki küpelerle ve küçücük elbisesiyle çok tatlıydı. O sıralar saçları hâlâ sarıydı. Bacakları kısacıktı. Öyle ki otururken dizleri bile bükülmüyor, öyle dümdüz uzanıyordu.

Karen: Camila'ya Graham'dan bahsetmeye karar verdim. Ne yapacağıma karar vermek için yardıma ihtiyacım vardı.

Ben... bunu Graham'a hiç söylemedim ama bir sabah komodininin üzerinde annesinden gelen bir mektup görmüştüm. Okumak gibi bir niyetim yoktu ama orada öylece duruyordu ve birkaç satırı seçilebiliyordu. Annesi ona eğer birlikte olduğu kızı gerçekten seviyorsa işi resmiyete dökmesi gerektiğini söylüyordu. Bu da beni korkuttu.

Graham: Aile kurmak istiyordum. Hemen o an değil. Ama ben de abimin yaptığını yapmak istiyordum.

Karen: Camila'ya, "Graham'la birlikte olsam ne düşünürdün?" dedim.

Güneş gözlüğünü çıkarıp gözlerimin içine baktı. "Graham'la birlikte *olsan* mı?" dedi.

"Evet, *olsam*," dedim.

Camila: Graham kim bilir ne kadar zamandır ona âşıktı.

Karen: Varsayımlar üzerinden konuşmaya devam ettik. Camila bana Graham'ın uzun süredir bana karşı hisleri olduğu gerçeğini hesaba katmam gerektiğini söyledi. Ki ben... bunları biliyordum ama bilmiyordum da galiba.

Camila: Ona eğer Graham'la birlikteyse ve onu Graham'ın onu sevdiği gibi sevmiyorsa... eh, sanırım ona durmasını söyledim.

Karen: Galiba bana, "Graham'ı incitme yoksa seni öldürürüm," dedi.

Ben de, "Graham'ın beni incitmesinden korkmuyor musun?" dedim.

"Eğer Graham senin kalbini kırarsa onu da öldürürüm. Bunu biliyorsun. Ama ikimiz de Graham'ın senin kalbini kırmayacağını biliyoruz. Bu işin hangi yönde ilerleyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Bir an savunmaya geçtim ama Camila kesinlikle geri çekilmedi. Diğer insanların ne yapması gerektiğini bilme konusunda çok iyiydi ve bunu sana söylemekten asla çekinmezdi. Bu gerçekten sinir bozucuydu. Her zaman böylesine haklı çıkması. Ve sonra da gelir sana, "Ben demiştim," derdi. Sana yapmamanı söylediği bir şey yapardın, işe yaramazdı ve kendini onun yanında tüylerin diken diken, o "Ben demiştim!" ne zaman gelecek diye beklerken bulurdun. Ve o da bunu her seferinde tam da tüm kalkanlarını indirdiğin anda söylerdi.

Camila: Eğer bana gelip tavsiye alıyorsan, o zaman tavsiyeme kulak ver. Suratına patlayacağını söylediğim şey tam da dediğim gibi suratına patladığında ne dememi beklersin?

Karen: Ona, "Graham bir yetişkin. Kendi tercihlerinin sonuçlarını kaldırabilir. Onun adına karar almak benim işim değil," dedim.

Camila, "Evet, senin işin," dedi.
"Hayır, değil," dedim.

Camila: "Evet, senin işin," dedim.

Karen: Sonunda ben pes edene kadar bu şekilde devam ettik.

Daisy: Kayıt alıyordum ve Julia bölmedeydi. O gün hep birlikte Billy'yi ziyarete gelmişlerdi. Benim de mikrofonumda bir sorun vardı ve herkes onu düzeltmeye uğraşırken ben oturuyordum.

Kontrol odasına gittim ve Julia'ya kurabiye ister mi diye sordum. Kulaklıklarını çıkarıp, "Babam olur diyor mu?" diye sordu. Çok tatlıydı.

Teddy konuşma butonuna doğru eğildi ve "Julia kurabiye yiyip yiyemeyeceğini soruyor," dedi.

Billy de uzanıp, "Yiyebilir," dedi. Sonra, "Sadece... normal kurabiyelerden olduğuna emin olun," diye ekledi.

Julia'nın elini tuttum, birlikte mutfağa gittik ve fıstık ezmeli kurabiyelerden birini böldük. Bana ananas sevdiğini söyledi. Bunu hatırlıyorum çünkü ben de ananası çok severim. Bunu ona da söylerim. Ortak bir noktamızın olması onu gerçekten heyecanlandırdı. Ona bir ara ananas da yeriz dedim. O sırada Karen mutfağa girdi ve Camila, Julia'ya sesleniyordu. Ben de kızını ona götürdüm. Julia bana el salladı ve Camila da ona göz kulak olduğum için teşekkür etti.

Camila: Eve dönerken [Julia] tüm yol boyunca, "Daisy Jones benim en iyi arkadaşım olabilir mi?" deyip durdu.

Daisy: Onlar gider gitmez Eddie beni ve Karen'ı kayda çağırdı. Ve birisi, kimdi hatırlamıyorum, çocuklarla iyi anlaştığımı söyledi. Eddie de, "Eminim harika bir teyze olursun," dedi.

Birinin iyi bir anne olacağını düşünmüyorsan ona iyi bir teyze

olacağını söylemeyi düşünmezsin. Ama ben de herkes gibi, iyi bir anne olmayacağımı biliyordum. Birinin annesi olmayı düşünecek durumda değildim.

Kısa bir süre sonra, "Sana Benzer Bir Umut" şarkısını yazdım.

Billy: Daisy bana "Sana Benzer Bir Umut"u gösterdiğinde, *Bu şarkı bir piyano baladı olarak iyi işler,* diye düşündüm. Öyle kederli bir aşk şarkısıydı. Elde edemeyeceğin ama yine de istemekten kendini alamadığın birini istemek üzerineydi.

"Sen nasıl düşünüyorsun?" dedim.

Bir parçasını söyledi ve ben... anladım. Nasıl olması gerektiğini anladım.

Daisy: Billy, "Bu senin şarkın," dedi. "Bu parçada sadece sen ve piyano olmalısınız, o kadar."

Karen: Şarkının kaydı harika olmuştu. Cidden gurur duyuyordum. Sadece şarkıyı söyleyen Daisy ve klavyede ben. O kadar. Rock'n'roll yapan iki sürtük.

Billy: Daisy ve ben ondan sonra bir sürü güzel şey yazdık. Ya stüdyodaki dinlenme odasında çalışıyorduk ya da sessizliğe ve huzura ihtiyaç duyarsak Teddy'nin misafirhanesine gidiyorduk.

Ben üzerinde çalıştığım bir şeyi çıkarırdım ve Daisy de onu geliştirmeme yardım ederdi. Ya da tam tersi. Daisy'nin fikirlerinden biri üzerine çalışırdık.

Rod: Daisy ve Billy'nin her gün yeni bir şeylerle geldikleri bir dönemde gibiydik.

Graham: Sürekli bir yaratım hâli içinde olmak gerçekten heyecan vericiydi. "Gece Yarıları"nın bölümleri üzerine çalışıyor ya da "İmkânsız Kadın"a bazı katmanlar ekliyorduk ve sonra Daisy'yle Billy herkesi heyecanlandıran yeni bir şeyle geliyordu.

Karen: O dönem biraz çılgıncaydı. Stüdyoda bir sürü insan vardı. Bir sürü şarkı gelip geçiyordu. Kaydediyor, kaydediyor, kaydediyorduk. Bir şeyleri binlerce kez çalmak, bir öncekini sürekli daha da geliştirmeye çalışmak.

Yapılacak çok şey vardı, bizi meşgul tutacak çok şey. Ama sabahları hepimiz bir gece önceden perişan hâlde erkenden stüdyoda oluyorduk. Sabahın onundaki zombiler gibiydik. Ta ki kahve ve kokain işin içine girene kadar.

Rod: İlk parçalar harikaydı.

Artie Snyder: Şarkılar bir araya gelmeye başladıkça elimizde sahiden özel bir şey olduğunu fark etmeye başladık.

Billy ve Teddy sürekli geç saatlere kadar orada kalıyor, elimizdekileri dinliyordu. Tekrar tekrar dinliyorlardı. O gecelerde kumanda odasında bir enerji olurdu. Stüdyonun geri kalanı aşırı sessiz, dışarısıysa kapkaranlıkken. Sadece üçümüz, oluşmakta olan rock şarkılarını dinlerdik.

O sıralar boşanmak üzereydim, o yüzden onların istediği kadar geç saatlere kalmaktan memnundum. Bazen sabahın üçüne kadar stüdyoda olurduk. Canımız isterse Teddy ve ben orada kalırdık. Billy her zaman eve dönerdi. Sadece iki saat sonra geri dönecek olsa bile.

Rod: Cidden, bu dünyadan değilmiş gibi şahane bir hâl almıştı. Runner'ın bu çocuklara sağlam bir para vermeye hazır olmasını sağlamak istiyordum. Bu albüm büyük bir sıçramayı hak ediyordu.

İlk baskıda yüksek bir miktar için Teddy'ye lobi yapıyordum. Temiz, hit olacak bir tekli istiyordum. Rock ve pop yayını istiyordum. Devasa bir turne düzenlensin istiyordum. Hırslanıyordum. En baştan büyük bir ivme yakalamak istiyordum.

Herkes Daisy ve Billy bu albümü turneyle tanıttığında biletlerin yok satacağını, satış rekorları kırılacağını biliyordu. Hissedebilirdin bunu. Teddy de herkesin hemfikir olduğundan emin olmak istiyordu. Runner Records'ta bile o heyecanı hissedebilirdin.

Daisy: Billy'yle ben bir ya da iki haftada çılgınca çalışarak dört şarkı falan yaptık. Yani aslında yedi şarkı yaptık ama sadece dört tanesi albüme girdi.

Rod: Bir hafta içinde "Lütfen", "Genç Yıldızlar", "Bırak Şunu" ve "İşler Çirkinleşebilir"i teslim ettiler.

Billy: Albümün konseptinin şekillenmesi kendiliğinden oldu. Biz –yani ben ve Daisy– cazibenin çekimi ve doğru yolda kalma arasındaki etki ve tepki üzerine bir şeyler yazdığımızın farkında-

dık. Uyuşturucu, seks, aşk, inkâr ve tüm bunların karmakarışık bir hâl alışı üzerineydi.

"Bırak Şunu" buradan çıktı. Ne zaman bir şeyleri hallettiğini sansan o şeyin başını kaldırıp durmasıyla ilgili bir şeyler yazıyorduk.

Daisy: "Bırak Şunu"da Billy ve ben misafirhanedeydik. Onun elinde gitarı vardı ve ben ortaya, "Bırakmaya çalışıyorum/ama, bebeğim, sen beni yoldan çıkarıyorsun" dizesini attım. Gerisi çığ gibi geldi.

Ben bir dize söyledim, o bir dize söyledi. İkimiz de birbirimizin sözlerini karalıyor, tekrar yazıyorduk. İkimiz de şarkının en iyi hâline ulaşmaya çalışıyorduk.

Billy: Daisy'yle, bir şeyi doğru dürüst kurcalayabilecek bir noktaya gelmiştik. Kolay olmadığında bile bir şey üzerine çalışmaya devam edecek inancımız vardı. "Genç Yıldızlar" böyle gelişti.

Daisy: "Genç Yıldızlar" için düzensiz bir tempoda çalıştık. Şarkıyı bulduk, sonra kaybettik, birkaç gün sonra tekrar ele aldık. "Genç yıldızlara benziyoruz/çünkü eski yaraları göremiyoruz" dizesini öneren Billy'ydi sanırım. Benim için de uygundu. Sonunda şarkıyı onun etrafında kurduk.

Billy: İnsana fiziksel acıyı düşündürecek çok fazla kelime kullanıyorduk. *Ağrı* ve *düğüm, kırgınlık* ve *yumruk* ve daha bir sürü şey. Albümün geri kalanıyla iyi bir uyum yakalamaya başladı – insanın kendi içgüdüleriyle savaşmasının nasıl acıttığıyla ilgiliyi.

Daisy: "Sırf kızardığını görmek için sana söylerdim doğruyu/ama sen bu darbeyi kaldıramazsın, o yüzden indirmeyeceğim yumruğu." O şarkı pek çok yönden kalbe dokunan bir şey oldu. Hatta belki fazlasıyla. "Biliyorum, kırabilirsin beni/ama ben, beni koruyana sakladım kendimi."

Billy: Yani kimi zaman bir şarkının neyle ilgili olduğunu söylemek kolay değildir. Bazen sen bile o dizeyi neden yazdığını ya da aklına nereden geldiğini ve hatta ne anlama geldiğini bile bilmezsin.

Daisy: Birlikte yazdığımız şarkılar... *[duraksıyor]* Billy'nin yazdığı şeylerin birçoğunun aslında gerçek hislerini yansıttığını hissetmeye başlamıştım. Söylenmemiş bir sürü şeyin birlikte yaptığımız çalışmalarda dile geldiğini açıkça görmeye başlıyordum.

Billy: Onlar sadece şarkıydı. Nereye istersen çekebileceğin şeyler. Bazen anlamlarını, bazı anlara uyacak şekilde değiştirirsin. Bazı şarkılar diğerlerine göre daha yürekten geliyor galiba.

Daisy: Birinin sessizliğinin, birinin bir şeyler olmadığı konusundaki ısrarının bu denli boğucu olması çok garip. Ama olabiliyor. Ve *boğucu* tam da bu durumu karşılayan sözcük. Nefes alamadığını hissediyorsun.

Karen: Sanırım Daisy "Lütfen" şarkısını herkesten önce bana gösterdi. Gayet güzel bir şarkı olduğunu düşünmüştüm. "Billy ne düşünüyor?" diye sordum.

"Ona henüz göstermedim. İlk önce sana göstermek istedim," dedi.

Garip gelmişti.

Billy: Daisy şarkıyı bana uzatırken biraz gergin olduğunu görebiliyordum ama şarkıyı ânında sevdim. Birkaç dizesini çıkarıp kendim bir şeyler ekledim.

Daisy: Sanatçı olmak, gerçeği böyle, şimdi yaptığımız gibi dile getirmek çok hassas bir şey. Hayatı yaşarken kendi zihnine o kadar gömülmüş oluyorsun ki kendi acının etrafında dönüp duruyorsun,

etrafındaki insanlar için durumun ne kadar da ortada olduğunu görmek zor oluyor. Yazdığım o şarkıların şifreli ve gizli olduğunu hissediyordum ama şimdi o kadar da şifreli ve gizli olduklarından kuşkuluyum.

Billy: "İşler Çirkinleşebilir"... O şarkıydı, sözlerden önce şarkıyı yapmıştık. Graham ve ben hoşumuza giden bir gitar bağı çıkarmıştık ve o şarkı onun etrafında gelişti. Hatta Daisy'ye gidip, "Elinde buna göre bir şeyler var mı?" dedim.

Daisy: Aklımda bir fikir vardı. "Çirkin"in aslında iyi bir şey olduğuna dair bir fikir. Onlar farkında olmasa da birilerinin numarasını çözmüşsün gibi hissetmek üzerine bir şarkı yazmak istiyordum.

Billy: Daisy'yle bir sabah Teddy'nin orada buluştuk ve ona şarkıyı bir kez daha çaldım, o da bir şeyler çıkardı. Görüştüğü bir heriften bahsediyordu, kimdi hatırlamıyorum. Ve bana cidden hitap eden birkaç dizesi vardı. "Pişman olacağın şeylerin bir listesini yap/Sigaradan da önce gelirim," dizesi hoşuma gitmişti. Gerçekten sevmiştim.

Ona, "Bu herif sana neler yaşatıyor da böyle bir şarkı yazabildin," dedim.

Daisy: O zaman bile Billy'yle aynı şeyden bahsettiğimizden emin değildim.

Billy: Kelime oyunlarında müthişti. Bir şeylerin anlamını tersyüz etmekte, anlamı alttan sezdirmekte çok iyiydi. Yaptığı işlerin bu yanını seviyordum ve bunu ona da söyledim.

Daisy: Söz yazarı olarak daha çok, daha yoğun çalıştıkça daha da iyi oluyordum. Yani öyle düz bir ilerleyiş değil tabii. Daha çok zikzaklar çizerek. Ama daha iyi oluyordum, gerçekten daha iyi iş-

ler çıkarıyordum. Ve bunu biliyordum. Şarkıyı ona gösterdiğimde de biliyordum. Ama iyi olduğunu bilmek seni ancak bir yere kadar götürür. Bir noktada başka birinin de onu görmesine ihtiyaç duyarsın. Hayranlık duyduğun insanlardan gelen takdir, senin kendine bakışını değiştirir. Billy de beni görülmek istediğim şekilde gördü. Bundan daha güçlü hiçbir şey yok. Buna gerçekten inanıyorum.

Herkes birilerinin ona doğru aynayı tutmasını ister.

Billy: "İşler Çirkinleşebilir" onun fikri, onun düzenlemesiydi ve... mükemmeldi.

Sanki ben yazabilirmişim gibi duran bir şey yazmıştı ama tabii ben öylesini yazamazdım. Öyle bir şey çıkaramazdım. Sanattan hepimizin beklediği de bu değil midir? Birisi sanki içimizde var olan bir şeyi yakalamış gibi hissetmek? Kalbinden bir parçayı çıkarıp sana göstermesi? Sanki seni, sana ait bir parçayla tanıştırıyorlarmış gibi. İşte Daisy'nin de o şarkıyla yaptığı buydu. En azından benim için.

Bu konuda onu övmekten başka bir şey yapamam. Tek bir kelimesini bile değiştirmedim.

Eddie: "İşler Çirkinleşebilir"le stüdyoya geldiklerinde, *Harika, bana üzerinde kendi yeteneğimi konuşturabileceğim hiçbir alan bırakmayan bir şarkı daha,* diye düşündüm.

Bu işin beni dönüştürdüğü kişiden hoşlanmıyordum. Ben sert bir insan değilim. Hayatım boyunca neredeyse her durumda, ben öyle bir adam olmam, anlarsın ya. Ama çok sıkılmaya başlamıştım. Her gün ikinci sınıf vatandaş gibi hissederek işe gitmekten. Seninle uğraşan o şeyden. Kim olduğun umurumda değil. Kafanı kurcalıyor.

Pete'e de dedim, "İkinci sınıf vatandaş. Birinci sınıf çare," dedim.

Karen: Kesinlikle bizim dahil edilmediğimiz bir kulübe dönüştü. Daisy ve Billy. Runner Records'ta dolaşan sözler bile Daisy ve Billy'yi mutlu edin, Daisy ve Billy'nin istikrarını bozmayın şeklindeydi.

Warren: Daisy yapmak istemediği işlerden hep kaytarırdı. Sürekli kafası iyi gelirdi. Ama herkes ona altın yumurtlayan tavukmuş gibi davranırdı.

Daisy: Sahiden her şeyi güzel bir dengede tuttuğumu düşünüyordum. Öyle değildi. Ama ben gerçekten öyle olduğunu sanıyordum.

Karen: Hapları kontrollü aldığını düşünüyordum ama o albümün kayıtları sırasında bir noktada aslında sadece daha iyi saklamayı öğrendiğini fark ettim.

Rod: Billy ve Daisy aynı frekansta gibi görünüyorlardı ama sonra Daisy bir şeylere geç kalır ya da birileriyle dışarı gider ve kimse onu bulamazdı, Billy de öfkelenirdi.

Eddie: Daisy ve Billy onları duyamayacağımızı düşünerek dışarı, kaldırıma giderlerdi ve birbirlerine herhangi bir konuda bağırmaya başlarlardı.

Karen: Daisy işi astığında Billy çok öfkeleniyordu.

Billy: Daisy'yle o zamanlar çok kavga ettiğimizi düşünmüyorum. Belki normal şeyler. Tıpkı Graham ya da Warren'la tartıştığım gibi.

Daisy: Billy benim ne yapmam gerektiğini benden daha iyi bildiğini düşünüyordu. Yani kesinlikle yanılıyordu diyemem. Ama yine de kimsenin işime karışmasına izin verecek değildim.

Kendi egomun rüzgârına kapılmıştım. Çok ama çok uzun za-

mandır aradığım onayı almıştım. Ama diğer taraftan, pek çok yönden tatminsizdim.

O zamanlar aşırı bir kibrim ve kesinlikle sıfır özsaygım vardı. Ne kadar göz kamaştırıcı olduğumun ya da sesimin ne kadar harika olduğunun ya da hangi derginin kapağında olduğumun bir önemi yoktu. Yani, yetmişlerin sonunda, büyüyünce ben *olmak* isteyen bir sürü genç kız vardı. Ben de bunun gayet farkındaydım. Ama insanların her şeye sahip olduğumu düşünmelerinin tek nedeni, görülebilecek şeylerim olmasıydı.

Senin sahip olamayacağın hiçbir şeyim yoktu.

Ve o kadar çok uyuşturucu seni öyle bir hâle getiriyor ki mutlu musun değil misin anlayamıyorsun. Etrafında insanlar olmasını arkadaşların olmasıyla aynı şey sanıyorsun.

Kafayı bulmanın uzun vadeli bir çözüm olmadığını biliyordum. Ama Tanrım, çok kolaydı. Kolaydı işte.

Ama tabii aynı zamanda o kadar da kolay değildi. Çünkü bir an bir yarayı sarmaya çalışıyorsun ve hemen sonra eğreti, yara bantlı, bir insanın yıkıntılarından ibaret biri olduğunu fark ediyor ve sarmaya çalıştığın yaranın apse yaptığını gizlemek için çaresizce debeleniyorsun.

Ama zayıf ve güzeldim, o hâlde kimin umurunda, öyle değil mi?

Rod: Teddy hep Billy'yle Daisy'yi sakinleştirmeye çalışıyordu. Onlar... Billy ve Daisy bir aradayken küçük bir ateşe benziyorlardı. Kontrol altındayken keyif verir. Sen sadece gazyağını onlardan uzaklaştır, yeter, o zaman hepimiz rahat ederiz.

Eddie: Billy'yi ayık, Daisy'yi dozunda tutmak çok emek istiyordu. Teddy Price'ın benim bir bara girmediğimden emin olmak için kendi ayağına takılıp düşeceğini sanmam.

Graham: Onlara seçilmişler demeye başladık. Bunu biliyorlar mıydı bilmiyorum. Ama... yani, öylelerdi.

Rod: Daisy ve Billy'nin yazdığı birikmiş şarkıları kaydetmek için çalışıyorduk. Sanırım o zamana kadar neredeyse bütün albümü tamamlamışlardı. Albüm için neyin uyup neyin uymayabileceğini konuşuyorduk.

İnsanlar artık bunu pek düşünmüyor çünkü teknoloji çok farklı ama o zamanlar bizim öyle sıkı bir çalışma yapmamız gerekiyordu. Plağın bir tarafına çoğu zaman yirmi iki dakika sığdırabilirdin.

Karen: Graham "Kanyon" diye bir şarkı yazdı.

Graham: Şu şarkıyı yazmıştım, o zamana kadar yazdığım ve gerçekten sevdiğim tek sözler. Yani, sonuçta ben söz yazarı değildim. O hep Billy'nin olayı olmuştu. Ama zaman zaman ufak tefek şeyler karalardım. Ve nihayet gurur duyduğum bir şarkı yazmıştım.

Şarkı, her ne kadar o sıralar Karen'la ben lüks içinde yaşıyor olsak da, onun yanında olduğum sürece berbat bir evde de mutlu olabileceğimi anlatıyordu. Hepimizin birlikte yaşadığı Topanga Canyon'daki eski evimizin üzerine kurmuştum şarkıyı. Pete'le Eddie'nin hâlâ yaşadığı ev.

Bilirsin, ısıtma nadiren çalışırdı ve sıcak su da pek olmazdı, pencerelerden biri sürekli kırılırdı falan. Ama birlikte olduğumuz sürece hiçbirinin önemi yoktu. "Hiç su yok lavaboda/küvet de sızdırıyor/ama ben soğuk duşun altında sarılıp sıcacık bedenine/saatlerce durabilirim öylece seninle."

Karen: Bu konuda biraz gergindim. Graham'a bir gelecek vadetmemiştim. Ama onun bir gelecek hayal etmesi beni endişelendiri-

yordu. Ama ne yazık ki, en azından o zamanlar, uğraşmak istemediğim sorunları görmezden gelmek gibi bir eğilimim vardı.

Warren: Graham bir şarkı yazdı ve Billy'ye şarkıyı albüm için düşünür mü diye sordu, Billy de onu başından savdı.

Billy: Graham kaydetmemizi istediği şu şarkıyı bana getirdiğinde Daisy ve ben albümü neredeyse tamamlamıştık. Şarkılarımız komplike, incelikli ve biraz karanlıktı.

Daisy'yle bir iki daha şarkı yazmak istediğimizi ama en azından birinin biraz daha sert, daha az romantik olmasını tercih edeceğimizi konuşuyorduk.

Graham'ın bana gösterdiği... Graham bir aşk şarkısı yazmıştı. Basit, sade bir aşk şarkısı. Daisy'yle peşinde olduğumuz karmaşa o şarkıda yoktu.

Graham: Gerçekten yazdığım ilk şarkıydı ve sevdiğim kadın için yazmıştım. Ama Billy kendi zırvalarına o kadar dalmıştı ki şarkıyı ne kimin için yazdığımı biliyordu ne de soracak kadar umursuyordu. Şarkımı otuz saniyede okudu ve "Belki diğer albümde, dostum. Bunu hallettik zaten," dedi.

Ben hep Billy'nin arkasını kolladım. Hep onun yanında oldum. Her şeyde, her konuda onu destekledim.

Billy: Bu albümde kimseye işlerini nasıl yapacaklarını söylemeyeceğime karar vermiştik. O zaman ben de kimsenin bana ve Daisy'ye şarkıyı nasıl söylememiz gerektiğini söylemesine izin vermeyecektim. Eğer kulvarlarımızda kalacaksak, tamam, öyle olsun.

Karen: Graham o şarkıyı Stun Boys'a sattı ve onunla büyük bir hit elde ettiler. Aslında bu duruma sevinmiştim. İşlerin böyle gelişmesine. O şarkıyı her gece her gece çalmak istemezdim.

İnsanların tekrar tekrar, tekrar tekrar çalacaklarını bildikleri bir şeye gerçek duygularını katmalarını hiçbir zaman anlamamışımdır.

Rod: Daisy ve Billy'nin birlikte vokalleri kaydetmeye başladıkları dönemdi. Parçaların çoğunda ikisi aynı anda bölmede oluyor, aynı mikrofona söylüyor, birbirleriyle gerçek zamanlı bir uyum yakalıyorlardı.

Eddie: Billy ve Daisy o küçük bölmelerden birinde, aynı mikrofonun başında... Yani, hepimiz Daisy'ye o kadar yakın olabilmek için ölürdük.

Artie Snyder: İkisinin ayrı bölmelerde olması, vokallerini izole edebilmem açısından benim için çok daha kolay olurdu. İkisinin aynı mikrofona söylemesi işimi on kat zorlaştırıyordu.

Eğer Daisy alan bulursa yumuşak olurdu, yani Billy'nin sesini kaybetmeden üst kayıt yapamazdım. Kayıtlar arasında ileri geri montaj yapmak da neredeyse imkânsızdı.

İkisinin de aynı anda iyi çıktığı bir kayıt alabilmek için üst üste bir sürü kayıt yapmamız gerekiyordu. Gece olunca grup evlerine dönüyordu, Daisy, Billy, Teddy ve ben hâlâ orada olur, sabahlara kadar çalışırdık. Parçaları cilalamak için gerçekten kısıtlı imkânım vardı. Aslında epey öfkeliydim. Ama Teddy bana arka çıkmıyordu.

Rod: Teddy'nin doğru karar verdiğini düşünüyordum. Çünkü parçada görülebiliyordu. Şarkı söylerken aynı havayı soluduklarını hissedebiliyordun. Yani... nasıl diyeyim, bunu tam olarak anlatabilecek bir sözcük yok. Fazlasıyla samimiydi.

Billy: Yani, bütün pürüzlerin giderildiği, bütün düğümlerin çözüldüğü bir müzik olduğunda... duygu bunun neresinde ki?

Rod: Ben bunu Teddy'den duydum, birinci elden bir bilgi değil. O yüzden ne kadar doğru bilemem. Ama Billy ve Daisy'nin bütün gece üst üste "İşler Çirkinleşebilir" kaydı aldıkları bir gece olmuş.

Teddy dedi ki kayıtlardan biri esnasında, gecenin epey geç saatlerinde, Billy gözlerini bütün kayıt boyunca Daisy'den alamamış. Şarkıyı bitirdiklerinde de Billy, Teddy'nin onları izlediğini görmüş. Hemen durmuş – hiç bakmıyormuş gibi davranmaya çalışmış.

Daisy: Burada ne kadar dürüst olmamız gerekiyor? Sana her şeyi anlatacağımı söylediğimi biliyorum ama "her şeyin" ne kadarını gerçekten bilmek istiyorsun?

Billy: Teddy'nin misafirhanesindeydik. Daisy'nin üzerinde ince askılı siyah bir elbise vardı. Ne deniyor onlara?

"Senin İçin" denen bir şarkı üzerine çalışıyorduk. Başlarda elimizde bir şey yoktu ama benim Camila için ayık kalmamla ilgiliydi. Yani, bunu hiçbir zaman açıkça ifade etmedim çünkü Daisy'nin Camila'yla ilgili yazmam konusunda sorun çıkaracağını biliyordum. O yüzden ben de biri için bir şeyden vazgeçmeye razı olmak hakkında olduğunu söyledim.

Daisy bana biraz daha sert bir şarkı yazmak istediğimizi hatırlattı, ben de ona onu sonra yapabileceğimizi söyledim. Çünkü bu fikir gerçekten hoşuma gitmişti. "Bu aklıma bayağı yattı," demiş olabilirim.

Daisy: Saat daha sabahın on biriydi ama çoktan kafam güzeldi. Billy klavyede bir şarkı çalıyordu, ben de yanına oturmuştum. Bana notaları gösteriyordu, ben de onunla biraz çalıyordum. Doğru tonu bulmaya çalışıyorduk. Billy'nin yazdığı birkaç dize... onları aynen hatırlıyorum. "Geçmişe dönüp seni beklemek için/Yapamayacağım hiçbir şey yok." Bunu hemen yanıbaşımda otururken söyledi.

Billy: Daisy beni durdurmak için elini elimin üzerine koydu. Ona baktım ve bana, "Seninle birlikte yazmayı seviyorum," dedi.

Ben de ona, "Ben de seninle birlikte yazmayı seviyorum," dedim.

Ve sonra söylememem gereken bir şey söyledim.

Daisy: "Seninle ilgili bir sürü şeyi seviyorum," dedi.

Billy: Ben o şeyi söyleyince Daisy gülümsedi, ışıldıyordu. O kocaman gülümseme, o kız çocuklarını andıran kahkaha... Gözlerinin de hafiften sulanmaya başladığını görebiliyordum. Ya da belki de ben uyduruyorum. Bilmiyorum. Sadece... Daisy'yi gülümsetmek bana kendimi iyi hissettirmişti. O... *[duraksıyor]* Bilmiyorum. Ne dediğimi bilmiyorum.

Daisy: *Seninle ilgili bir sürü şeyi seviyorum.*

Billy: O tehlikeliydi. Ve ben bunu biliyordum. Ama sanırım kendimi güvende hissettikçe daha da tehlikeli bir hâl aldığını anlamaktan acizdim.

Daisy: Daha ne yaptığımı bile anlayamadan onu öpmek için eğildim. O kadar yakınındaydım ki soluğunu hissedebiliyordum. Gözlerimi açtığımda onunkilerin kapalı olduğunu gördüm. *Bu mantıklı,* diye düşündüm. Derin bir tatmin duyma biçimi için mantıklıydı.

Billy: Kendimi kaybettim sanırım. En azından bir anlığına.

Daisy: Dudaklarım onunkileri ancak sıyırdı. Onları ancak, onları *neredeyse* hissediyormuşum gibi hissedebildim. Ama sonra geri çekildi.

Billy bana baktı. Konuşurken bakışları o kadar nazikti ki.

"Yapamam," dedi.

Kalbim göğsümün içine çakıldı. Mecazi olarak demiyorum. Gerçekten göğsümün içinde batışını hissedebiliyordum.

Billy: Bunu düşününce ürperiyorum. O anları. Bütün hayatımı çöpe atabilecek küçücük bir hata yapabileceğim o ânı.

Daisy: Beni reddettikten sonra tekrar tuşlara bakmaya başladı

sanki. Az önce olan şeyler olmamış gibi davranmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Muhtemelen benim iyiliğim için. Ama birçok açıdan onun için de olduğunu düşünüyorum. Dayanılmazdı. İkimize de söylemeye kalktığı bu yalan. Öylece gerilip hareketsiz kalan birindense bana bağıran birini bin kez tercih ederdim.

Billy: Graham'la ben çocukken annem bizi yazın halk havuzuna götürürdü. Bir keresinde Graham havuzun kenarında oturuyordu. Derin tarafta. Daha yüzme öğrenmemişti.

Orada, yanında dikilirken aklıma birden, *Onu itebilirim,* düşüncesi geldi. Ve ödümü kopardı. Onu itmek istememiştim. Onu asla itmezdim ama... o sakin anla hayatımın en büyük trajedisi arasındaki tek şey, itmemeyi seçmemdi. Bu beni gerçekten sarstı, herkesin hayatının bıçak sırtında olması. *Olmaması gereken* şeylerin olmasını engelleyen, her şeye hâkim bir mekanizma olmaması.

Bu beni hep korkutan bir şey olmuştur.

Daisy Jones'un etrafında olmak da böyle bir şeydi.

Daisy: "Ben gideyim," dedim.

O da, "Daisy, sorun değil," dedi.

Billy: İkimiz de sadece bu olmamış gibi davranmak istedik. İkimizden birinin kalkıp gitmesini çaresizce umuyordum.

Daisy: Montumu ve anahtarlarımı alıp, "Gerçekten üzgünüm," dedim. Sonra da çıkıp gittim.

Billy: Sonunda gitmesi gereken ben oldum. Daisy'ye o hafta bir ara tekrar toparlayacağımızı söyledim ve arabama binip eve, Camila'ya gittim.

"Erkencisin," dedi.

Ben de, "Seninle birlikte olmak istedim," dedim.

Daisy: Sahile sürdüm. Neden bilmiyorum. Sadece bir yerlere sürmem gerekiyordu, ben de yol bitene kadar sürdüm. Kuma saplanana kadar.

Arabamı park ettim. O kadar utanç içinde, o kadar mahcup, o kadar aptal, o kadar yalnız ve ıssız ve acınası ve kirli ve korkunç hissediyordum ki. Sonra gerçekten öfkelendim.

Onunla ilgili her şeye öfkelendim. Geri çekilmesine, beni utandırmasına, hissetmesini istediğim gibi hissetmemesine. Ya da belki ben onun o şekilde hissettiğinden ama itiraf etmediğinden şüpheleniyordum. Neresinden almak istersen al işte, öfkeliydim. Bu hiç mantıklı değildi. Yani, gerçekten mantıklı olan ne var ki? Ama ne kadar mantıksız olursa olsun çok öfkeliydim. Kızgındım. Göğsümün içinde hiddet vardı.

Hayatımdaki muhtemelen beni gerçekten görmüş, beni gerçekten anlamış, benimle onca ortak noktası olan ilk adamdan bahsediyoruz... ama yine de beni sevmiyordu.

Senin gerçekten kim olduğunu bilen ender insanlardan birini bulduğunda ve o yine de seni sevmediğinde...

İçim yanıyordu.

Billy: Sabahın epey erken saatleriydi. Camila'ya baktım ve "Arabaya binip bir yerlere gitsek nasıl olur?" dedim.

Camila, "Nereye?" diye sordu.

Julia'ya dönüp, "Şu an istediğini yapabilecek olsan ne yapardın?" dedim.

Bir an bile tereddüt etmedi. "Disneyland!" diye haykırdı. Biz de arabaya doluştuk ve çocukları Disneyland'e götürdük.

Daisy: Arabam Pasifik Sahili Otoyolu'nun kenarında park hâlindeydi ve kafamın içinde o söz yankılandı. *Pişman ol benden.*

Arabamda kâğıt olarak kullanılabilecek tek şey ruhsatımın arkası ve bir benzin istasyonu peçetesiydi. Yazmak için bir şeyler aradım. Kapı bölmesinde hiçbir şey yoktu. Torpido gözünden de

hiçbir şey çıkmadı. Arabadan inip koltukların altını aradım ve yolcu koltuğunun altında bir göz kalemi buldum.

Yazmaya başladım. Işık hızıyla, belki on dakikada. Elimde baştan sona bir şarkı vardı.

Billy: Camila'yla birlikte çay fincanlarının içinde duran Julia'yı izliyordum. Onların tekrar tekrar dönüşünü izledim. İkizler bebek arabasında uyuyakalmıştı. Bense bu sabahı aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Ama aklımı kaybetmek üzereydim çünkü... eh, yani durum biraz karmaşıktı.

Sonra ne fark ettim, biliyor musun? O kadar da önemli değildi. Daisy için hissettiklerim. Tarihi yaptıkların oluşturur, neredeyse yapmak üzere oldukların, yapmayı düşündüklerin değil. Ve ben, yaptığımla gurur duyuyordum.

Daisy: Billy'nin yaptıkları gerçekten şarkıyı desteklemiş miydi? Muhtemelen desteklememişti. Yani hayır. Desteklememişti. Ama mesele de bu zaten. Sanat hiç kimseye hiçbir şey borçlu değildir.

Şarkılar hislerle ilgilidir, gerçeklerle ilgili değil. Kendini ifade etmek, yaşamanın nasıl bir his olduğuyla ilgilidir, belirli bir zamanda belirli bir duygu üzerinde hak iddia edip etmediğinle değil. Ona kızmaya hakkım var mıydı? O yanlış bir şey yapmış mıydı? Kimin umurunda! Kimin umurunda? Kırılmıştım. Ben de bunu yazdım.

Billy: Disneyland'den epey geç ayrıldık. Hatta parkı biz kapadık.

Julia dönüş yolunda uyuyakaldı. İkizler zaten bir süredir uyuyordu. 405'ten yukarı doğru sürerken kısık sesle KRLA açtım ve Camila ayaklarını ön panele, başını omuzuma yasladı. Başını omuzunda hissetmek o kadar iyi geldi ki... Sırtımı dikleştirdim ve o başını orada tutmaya devam etsin diye milim kıpırdamadım.

O zamanlar Camila'yla aramda şu konuşulmamış şey vardı.

Yani o da biliyordu ki Daisy... Biliyordu ki işler... *[duraksıyor]* Sanırım demek istediğim şu; bazı evliliklerde hissettiğin her şeyi söylemen gerekmez.

Bence düşündüğün ve hissettiğin her şeyi söylemek... yani, bazı insanlar bundan hoşlanır. Ama Camila'yla ben hoşlanmıyorduk. Camila ve ben sanki daha çok... İkimiz de detaylarla baş etme konusunda birbirimize güveniyorduk.

Nasıl açıklayabilirim, onu düşünüyorum. Çünkü şimdi böyle söylediğimde çılgınca görünüyor, yani Camila'yla bu gerçeği hiç tartışmamış olmamız... Yani Camila'yla Daisy konusunda açık açık konuşmamış olmamız çılgınca geliyor. Çünkü onun hayatlarımızda önemli bir etkisi olduğu aşikâr.

Belki de bir güven eksikliği gibi görünebileceğinin farkındayım. Ya ben onun Daisy'yle olanları bilmesine güvenemiyormuşum ya da o bana bununla baş edebilecek kadar güvenmiyormuş gibi. Ama aslında tam tersi.

Hemen hemen aynı dönemde –net hatırlamıyorum, bir iki yıl oynayabilir– Camila lisede beraber okuduğu şu heriften bir telefon almıştı. Beyzbol takımında oynayan, onu baloya falan götüren bir herif. Galiba adı Greg Egan mı Gary Egan mı, öyle bir şeydi.

Bana, "Gary Egan'la öğle yemeğine gideceğim," dedi. Ben de, "Tamam," dedim. Onunla yemeğe gitti ve dört saat boyunca yoktu. Kimse dört saat öğle yemeği yemez.

Geri döndüğünde bana bir öpücük verdi ve çamaşır ya da öyle bir işe girişti. "Greg Egan'la yemeğin nasıl geçti?" diye sordum. "İyiydi," dedi. O kadar.

O an anladım ki onunla Gary Egan arasında olanlar –ona karşı hâlâ bir şey hissediyor muydu, adamın ona karşı hisleri neydi, neler olmuş olabilirdi– bunların hiçbiri beni ilgilendirmezdi. Camila'nın paylaşmak istediği bir şey değildi. Onun için müstesna bir andı ve benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Umursamadığımı söylemiyorum. Acayip umursuyordum. Ben diyorum ki birini gerçekten sevdiğinde, onların ihtiyaç duyduğu

şeyler bazen seni yaralayabilir ve bazı insanlar, uğruna yaralanmaya değerdir.

Ben Camila'yı kırmıştım. Tanrı biliyor ya, kırdım. Ama birini sevmek mükemmellik ya da güzel zamanlar, kahkahalar ve sevişmeler demek değil ki. Aşk bağışlayıcılık, sabır, inanç ve ara sıra da mideye atılan bir yumruk. Yanlış insanı sevmek tam da bu yüzden tehlikeli. Bunu hak etmeyen birini sevmek. Senin inancını hak eden biriyle birlikte olmalı ve sen de bir başkasının güvenini hak etmelisin. Bu kutsaldır.

Başka insanların onlara duydukları inancı heba eden insanlara zerre toleransım yok. Asla.

Camila ve ben, evliliğimizi her şeyin önünde tutmaya söz vermiştik. Ailemizi. Ve birbirimize elimizden gelen en iyi şekilde güveneceğimize söz vermiştik. O seviyede bir güvenle ne yaparsın biliyor musun? Biri sana, "Sana o kadar çok güveniyorum ki sır saklamanı tolere edebilirim," dediğinde?

Bunun kıymetini bilirsin. Kendine durmadan sana her gün böyle bir güven sunulduğu için ne kadar şanlı olduğunu hatırlatırsın. Ve kimi zaman, *O güveni yıkacak bir şeyler yapmak istiyorum*, diye düşündüğün zamanlarda, o şey her neyse –sevmemen gereken bir kadını sevmek, içmemen gereken bir birayı içmek– ne yaparsın, biliyor musun?

Kıçını kaldırırsın ve çocuklarını anneleriyle birlikte Disneyland'e götürürsün.

Camila: Güvenmek kolaymış gibi bir izlenim verirsem –eşine, çocuklarına ya da önemsediğin herhangi birine güvenmek– eğer bunu yapmak kolaymış gibi anlatırsam... yanlış konuşmuş olurum. Yapmak zorunda kaldığım en zor şey bu.

Ama o olmadan hiçbir şeyin olmaz. En azından anlamlı herhangi bir şey. Ben de bu yüzden güvenmeyi seçtim. Tekrar tekrar ve tekrar tekrar. Canımı fena hâlde yaktığında bile. Ve öleceğim güne kadar da bunu yapmaya devam edeceğim.

Daisy: O gece eve dönünce Simone'u aradım. New York'taydı. Onu bir aydır falan görmemiştim, belki de daha fazla.

Ve gerçekten çok uzun bir zaman sonra tek başıma geçirdiğim, kimseyle takılmadığım, bir yerlerde birileriyle partilemediğim ilk gecelerden biriydi. Kulübemde sadece ben vardım. O kadar sessizdi ki kulaklarım acıyordu.

Onu aradım ve "Yapayalnızım," dedim.

Simone: Sesindeki derin kederi duyabiliyordum. Ki Daisy'yi o şekilde nadiren görebilirsiniz çünkü çoğu zaman uyarıcı bir şeyler alır. Kokain ve dexieye rağmen üzgün olmanın ne kadar üzücü olduğunu anlayabiliyor musun? Eğer onu ne kadar sık düşündüğümü bilse kendini yalnız hissetmezdi, biliyorum.

Daisy: "Bana bir iyilik yap. Bir dünya haritası çiz," dedi Simone.

Hiç havamda değildim. Ama o, "Sadece çiz," dedi. Ben de dediğini yaptım.

Sonra dedi ki, "Sen şimdi L.A.'desin. Titrek bir ışıksın, benden bu kadar uzaktayken."

"Elbette," dedim.

"Ve herkesten daha parlak olduğunu biliyorsun. Bunun farkındasın, değil mi?"

Yine, "Elbette," dedim. Sadece onun suyuna gidiyordum.

Sonra, "Ve bugün New York'ta olan, perşembe günü Londra'da ve sonraki hafta da Barcelona'da olacak bir titrek ışık daha var," dedi.

"O da sen misin?" dedim.

"Benim," dedi. "Ve nerede olursak olalım, günün hangi saati olursa olsun, dünya karanlık ve biz parıldayan iki ışığız. Aynı anda parlıyoruz. İkimiz de tek başımıza ışıldamıyoruz."

Graham: Bir gece saat üç falandı, Billy beni aradı. Karen yanımdaydı. Telefonu açtım çünkü sabahın üçünde bir telefon alıyor-

sam kesin biri falan öldü diye düşündüm. Billy selam bile vermedi, doğrudan, "Bunun yürüyeceğini sanmıyorum," dedi.

"Neden bahsediyorsun sen?" dedim.

"Daisy'nin gitmesi gerek," dedi.

Ben de, "Hayır. Daisy'nin gitmesi falan gerekmiyor," dedim.

Ama Billy, "Rica ediyorum, lütfen," dedi.

"Hayır, Billy. Yapma, dostum. Albüm neredeyse bitti," dedim.

Sonra telefonu kapadı ve konu da kapandı.

Camila: Bir gece epey geç saatlerde Billy'nin kalkıp telefonu aldığını duydum. Teddy'yle konuştuğunu tahmin ediyordum ama emin değildim.

"Daisy'nin gitmesi gerek," dediğini duydum.

Ve anladım. Yani, tabii ki anladım.

Graham: Sırf artık albümün yıldızı o değil diye kafayı yediğini düşündüm. Yani, Billy ve Daisy arasında tehlikeli bir şeyler olduğunun farkındaydım. Ama o zamanlar yalnızca ve yalnızca müziği düşünüyordum.

Ama müzik hiçbir zaman yalnızca müzik hakkında değildir. Eğer öyle olsaydı gitarlar hakkında falan şarkılar yazardık. Ama yazmıyoruz. Kadınlarla ilgili şarkılar yapıyoruz.

Kadınlar seni paramparça eder, biliyor musun? Herhalde herkes herkesi kırar ama kadınlar hep ayağa kalkar, hiç fark ettin mi? Kadınlar hep sağlam durur.

Rod: Programa göre o gün Daisy'nin işi yoktu.

Karen: "Genç Yıldızlar"ı daha çekici hâle getirmeye uğraşıyorduk. Daisy'nin içeri girdiğini gördüğümde dinlenme odasındaydım. Uçmuş olduğu hemen anlaşılıyordu.

Daisy: Sarhoştum. Ama kendimi savunmam gerekirse saat beşti. Ya da beşe geliyordu. Evrensel olarak içki saati değil midir? Değildir, biliyorum. Tuhaf olduğunun farkındayım. Beni mazur gör. Ne kadar çılgın olduğumu biliyorum.

Billy: Kontrol odasında Eddie'nin kaydını dinliyor, onu biraz yavaşlatmaya çalışıyordum ki Daisy kapıyı hızla açıp benimle konuşması gerektiğini söyledi.

Daisy: Onunla neden konuşmak istediğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi davranmaya çalıştı.

Billy: Tamam dedim ve onunla birlikte mutfağa gittim. Ama bir peçeteyle fatura gibi bir şeyin arka kısmını uzattı. Her tarafına kara lekeler hâlinde bir şeyler karalamıştı.

Daisy: Göz kalemleri çabuk dağılıyor.

Billy: "Bu ne?" dedim.

"Yeni şarkımız," dedi.

Tekrar baktım ve neye baktığımı anlayamadım.

"Kâğıtta başlıyor, peçetede devam ediyor," dedi.

Daisy: Bir kez okuduktan sonra, "Bunu kaydetmiyoruz," dedi.

"Nedenmiş?" diye sordum.

Bir pencerenin kenarında oturuyorduk. Cam açıktı. Billy uzanıp pencereyi kapadı. Öylece çarptı. Sonra da, "Öyle," dedi.

Billy: Biriyle ilgili olma ihtimali bulunan bir şarkı yazdığında onların bunu sana sormayacağından emin olabilirsin. Çünkü kimse her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu düşünen bir pislik gibi görünmek istemez.

Daisy: "Bu şarkıyı kaydetmememiz için tek bir geçerli neden söyle," dedim.

Konuşmaya başladı ama sözünü kestim.

"Ben sana neden çalmamız gerektiğine dair beş neden söyleyeyim," dedim.

Billy: Yumruğunu kaldırdı ve parmaklarını tek tek açarak saymaya başladı.

"Bir, iyi olduğunu sen de biliyorsun. İki, daha geçen gün daha sert, daha az romantik bir şeye ihtiyacımız olduğunu söylüyordun. İşte bu o. Üç, en az bir şarkıya daha ihtiyacımız var. Birlikte bir şarkı daha yazmak ister miydin? Ben söyleyeyim, kesinlikle birlikte yazacak havada değilim. Dört, zaten üzerinde çalıştığın hüzünlü melodi üzerine yazıldı, yani bitmiş bir şarkı olmaya çok yakın. Ve son olarak, beş, şarkı listesine tekrar baktım. Bu albüm gerilim üzerine. Eğer tematik olarak hareketlenmesini istiyorsan, bunu kıracak bir şeye ihtiyacın var. Al işte. Şimdi hepsi paramparça."

Daisy: Yolda gelirken konuşmamın provasını yapmıştım.

Billy: Buna karşı bir sav sunmak zordu ama yine de denedim.

Daisy: "Bu şarkıyı kaydetmememiz için hiçbir neden yok. Tabii senin canını sıkan başka bir şey yoksa," dedim.

Billy: "Benim canımı sıkan bir şey yok, sadece hayır diyorum," dedim.

Daisy: "Sen grubun patronu değilsin, Billy."

Billy: "Biz birlikte yazıyoruz ve ben bu şarkıyı seninle birlikte yazmayacağım," dedim. Daisy kâğıtları elimden aldı ve odadan apar topar çıktı. Meselenin böylece kapandığını sandım.

Daisy: Herkesi dinlenme odasına topladım. Orada bulunan herkesi.

Karen: Daisy beni kelimenin tam anlamıyla kolumdan tutup çekiştirdi.

Warren: Elimde bir esrarla arka kapıda duruyordum ve omzumda Daisy'nin elini hissettim. Beni stüdyonun içine doğru çekiyordu.

Eddie: Pete, Teddy'yle birlikte bölmedeydi. Ben heladaydım. Dışarı çıktığımda Pete de dışarıdaydı. Neler olduğuna bakmaya gelmişti.

Graham: Herkes birden önümüze dikildiğinde Pete'le dinlenme odasında oturmuş, bir şey üzerine çalışıyorduk.

Daisy: "Size bir şarkı söyleyeceğim," dedim.

Billy: Hepsini dinlenme odasında buldum. *Ne haltlar dönüyor?* diye düşündüm.

Daisy: "Sonra da bu şarkıyı kaydedip albüme koymalı mıyız diye oylama yapacağız," dedim.

Billy: O kadar öfkeliydim ki sıcağı pas geçip dondum. Öyle olduğum yerde donup kaldım. İçimdeki kanın, sanki biri küvetin tıpasını çekmiş gibi çekildiğini hissedebiliyordum.

Daisy: Öylece söyledim. Bana eşlik eden hiçbir şey yoktu. Sadece kafamda duyduğum şekliyle şarkıyı söyledim. "Aynaya baktığında/ ruhunun envanterini çıkar/ve sesimi duyduğunda/hatırla, beni mahveden sensin."

Karen: Sesi gırtlaktan geliyordu. Kısmen açıkça sarhoş ya da kafası güzel falan olduğundandı. Ayrıca sesi cızırtılıydı. Ama ikisinin birleşimi... Öfkeli bir şarkıydı ve o da öfkeyle söylüyordu.

Eddie: Rock'n'roll'du işte! Saf öfkeydi, dostum. Olayı koparmıştı. İnsanlara rock albümü yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlatırken, o günden bahsediyorum. Onlara hayatta görüp görebileceğin en seksi piliç kendini paralayarak şarkı söylerken herkesin karşısına dikilişinden ve onun lanet aklını kaçıracakmış gibi hissettiğinden bahsediyorum. Mümkün olan en müthiş şekilde.

Warren: Beni ne zaman kazandı, biliyor musun? O şarkının müthiş olduğunu ne zaman anladım? "Beni düşündüğünde, dilerim yerle yeksan olur rock'n'roll" dediğinde.

Billy: Şarkıyı bitirdiğinde kimseden çıt çıkmadı. *Tamam, güzel. Beğenmediler,* diye düşündüm.

Daisy: "Bu şarkının albümde olması gerektiğini düşünenler el kaldırsın," dedim. Ve Karen'ın eli ânında havaya kalktı.

Karen: O şarkıyı çalmak istiyordum. Öyle bir şarkıyla sahnede coşmak istiyordum.

Eddie: Küçümsenmiş kadın şarkısıydı ama harika bir şarkıydı. Elimi kaldırdım. Pete de kaldırdı. Sanırım cidden tehlikeli bir şey gibi hissettirmesi hoşuna gitmişti, bilirsin. Sonuçta o albümde yaptığımız şeylerin çoğu fazla yumuşaktı.

Warren: "Beni evet olarak yazın," dedim, sonra esrarımı tekrar dudaklarıma yerleştirip otoparka döndüm.

Graham: Eğer Billy şarkıyı sevmiş olsaydı oylama yapıyor olmazdık, değil mi? İçgüdülerim ona arka çıkmaktan yanaydı. Ama bir yandan da şarkı müthişti.

Daisy: Graham ve Billy dışında herkesin elleri havadaydı. Sonra Graham da elini kaldırdı.

Arkada dikilen Billy'ye baktım. "Altıya karşı bir," dedim. Beni, sonra herkesi başıyla onayladı ve çekip gitti.

Eddie: Şarkıyı onsuz kaydettik.

Rod: Bu albümü nasıl pazarlayacağımızı düşünmenin vakti gelmişti. Ben de grubu fotoğrafçı arkadaşım Freddie Mendoza'yla buluşturdum. Gerçekten yetenekli bir herifti. Ona albümün ilk parçalarından ikisini çaldım ki nasıl bir şey aradığımıza dair bir fikir versin. "Kum tepeleri görüyorum," dedi.

Karen: Neden bilmiyorum ama Billy'nin kapağı bir teknede çekmek istediğini söylemiş olduğu gibi bir şey hatırlıyorum.

Billy: Gün doğumunda bir çekim yaparız diye düşünmüştüm. Albümün adının *Seher* olmasına zaten karar vermiştik sanırım.

Daisy: Billy albümün adının *Seher* olmasına karar vermişti ve kimse onunla cidden tartışamadı bile. Ama bende etki uyandırmıyordu. Kıçımdan ter akarak çalıştığım bu albümün Camila için yapılan şarkının adını alması.

Warren: Kapağı benim teknede çekeceğimizi düşünmüştüm. Havalı olur gibi gelmişti.

Freddie Mendoza (*fotoğrafçı*): Bana Billy ve Daisy'yi odağa alarak bütün grubun fotoğrafını çekmem söylenmişti. Herhangi bir grup fotoğrafından pek bir farkı yok, değil mi? Kimi ön plana çıkardığının son derece farkında olmalı ve onları nasıl doğal göstereceğini bilmelisin.

Rod: Freddie bir çöl havası istiyordu. Billy sorun olmadığını söyledi. Böylece halloldu.

Graham: Hepimiz şafak sökerken Santa Monica Dağları'ndaki şu yerde olacaktık.

Warren: Pete bir saat falan geç kaldı.

Billy: Etrafta takılıp fotoğrafçının çekip alanını hazırlamasını beklerken herkese şöyle bir baktım ve bir an için sanki kendimden uzaklaştım. Bizi, başkalarının göreceği şekilde görmeye çalıştım.

Yani Graham her zaman iyi görünümlü bir adam olmuştu. Benden daha iri, daha güçlüydü. Kafamız kıyak, sisler içinde geçirdiğimiz yıllarda biraz serkeş bir görünümü olmuştu ama ona yakışmıştı. Eddie ve Pete de uzun bacaklı, ince adamlardı ama iyi giyinirlerdi. Warren'ın o zamanlar moda olan kaba bir bıyığı vardı. Karen'ın da abartısız bir güzelliği vardı. Ve bir de Daisy vardı.

Karen: Hepimiz orada toplanıyorduk ve hemen hemen hepimizin üzerinde bir kot bir tişört vardı. Rod, "Her zaman ne giyiyorsanız onları giyin," demişti. Sonra Daisy geldi ve üzerinde kesik pantolon ve sutyensiz, beyaz bir kolsuz üst vardı. Kulağında büyük halka küpeler, kollarında bilezikleri vardı. Tişörtü inceydi ve beyazdı. Yani meme uçları gün gibi ortadaydı. O da bunun farkındaydı. O an birden her şey berraklaştı: *Bu kapak Daisy'nin göğsüyle ilgili olacak.*

Daisy: O albüm kapağıyla ilgili bokluklar için özür dilemiyorum. Nasıl giyinmek istiyorsam öyle giyindim. Neyle rahat ediyorsam onu giydim. Başka insanların ne hissettiği benim problemim değil. Rod'a böyle söyledim. Daha önce Billy'ye de söylemiştim. Bu konuda Karen'la çok konuşmuştuk. *[Gülüyor]* Sonunda uzlaşmamakta uzlaştık.

Karen: Eğer müzisyen olarak ciddiye alınmak istiyorsak, neden bedenlerimizi kullanıyoruz?

Daisy: Etrafta üstsüz dolaşmak istiyorsam, bu yalnızca beni ilgilendirir. Sana bir şey söyleyeyim, benim yaşıma geldiğinde onların bir fotoğrafını çektiğin için sen de memnun olacaksın.

Graham: Billy ve Daisy, "Pişman Ol Benden" olayından beri falan gerçek mânâda konuşmamıştı.

Billy: Söylenecek bir şey yoktu.

Daisy: Bana bir özür borçluydu.

Freddie Mendoza: Billy'nin üzerinde kot-üstü-kot vardı, tamam mı? Daisy'nin de pek de kıyafete benzemeyen bir üstü vardı. Fotoğrafın orada olduğunu anladım. Billy'nin kotu ve Daisy'nin kolsuz üstü.

Grubu yola, kaldırımla kanyonun sarp yamacı arasındaki korkuluğa yerleştirdim. Otuz metre kadar arkalarında büyük, yükselen bir dağ vardı. Ve güneş doğuyordu.

Hepsi farklı pozlarda duran yedisinin arasında harika bir şey elde ettiğimizi söyleyebilirdim. Yani tek bir fotoğraf için çok fazla Amerikan kültürü vardı, değil mi? Yol ve toz ve kir. Bir yamaçta bir grup duruyor – yarısı pejmürde yarısı güzel. Çöl ve Santa Monica Dağları'nın solgun, bronz zeminde biten birkaç ağaçtan oluşan ormanı var. Ve hepsinin üzerine parlayan güneş.

Sonra bir de Billy ve Daisy var, öyle değil mi?

İkisi de grubun zıt taraflarına dönmüştü. Ama ben herkesi birbirine yaklaştırmaya çalışıyordum. Bir noktada Daisy'nin öne doğru eğilişini izledim. Billy'ye bakıyordu. Çekmeye devam ettim. Her zaman herhangi bir şeye dikkat çekmemeye çalışırım. Geride durup insanların her ne yapıyorlarsa onu yapmasına izin veririm. Daisy, Billy'ye bakarken de çekmeye devam ettim. Geri kalan herkes de bana, kameraya bakıyordu. Derken, kısacık bir an için, Billy döndü ve Daisy'ye baktı. Göz göze geldiler ve o anı yakaladım.

Bu bir albüm kapağı olacak kadar iyi, diye düşündüm. Elimde iyi bir şeyler olduğuna karar verir vermez kendimi daha özgür hissederim, tamam mı? Artık bir şeyler denemeye ve insanları oradan oraya dolaştırmaya hazır hissederim. İnsanları biraz daha zorlayabilirim çünkü delirip gitseler de sorun olmaz, değil mi? Ben de o yüzden, "Harika, çocuklar. Hadi şimdi de dağın zirvesine gidelim," dedim.

Billy: O an zaten bir ya da iki saattir sıcak güneşin altında fotoğraf çektiriyorduk. Çekip gitmeye hazırdım.

Graham: "Arabayla gideceğiz, yürümeyeceğiz," dedim. Fotoğrafçı ve ben birkaç kez gidip geldik ve sonunda benim haklı olduğuma karar verildi.

Freddie Mendoza: Mükemmel bir noktaya çıktık.

Billy ve Daisy arabadan indiler ve orada, dağın zirvesinde durdular. Arkalarında yalnızca berrak, mavi bir gökyüzü uzanıyordu, tamam mı? Grubun geri kalanı da sıra olmuştu ve Billy'yle Daisy'nin arasına girmeye başladılar. Ben de dedim ki, "Şöyle yapalım, Billy, Daisy, Graham..." Sonunda Billy ve Daisy'yi yan yana getirdim ve vücut dillerine bakılırsa ikisi de vücutlarının tek bir zerresinin bile diğeriyle temas hâlinde olmasını istemiyordu. Onları gevşetmek için sohbet etmeye çalıştım. "Daisy gruba nasıl katıldı?" dedim. Çünkü hikâyeyi bilmiyordum ve rahatça konuşulabilecek bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Billy de Daisy de aynı anda konuşmaya başladılar ve sonra tekrar birbirlerine baktılar. Birkaç kare çektim, sonra ikisi birbiriyle konuşurken Billy'yle Daisy'nin gövdelerine, göğüslerine zum yaptım. Açıları içeri dönüktü ve aralarında... o kadar çok negatif boşluk vardı ki... bir şekilde canlı gibiydi. Elektrik. Dokunmamanın ardında çok fazla *amaç* vardı, tamam mı?

Vizörden bakarken bile anlayabiliyordum. Müthiş bir poz olacağını biliyordum.

Daisy: Dağın zirvesine çıktığımızda o adam Billy'yle beni yan yana getirdi ve saçma sapan bir soru sordu. Tabii Billy'nin ağzından çıkan ilk söz –bu arada Billy'yle günlerdir birbirimize toplasan beş kelime bile etmemiştik– beni iğneleyen bir şeyler oldu.

Billy: Yani grubumun içine girmesi, albümümü ele geçirmesi ve albüm kapağımın merkezinden yer alması, sonra da adamın sorusunu cevaplamaya çalışırken araya girmesi sinir bozucuydu.

Karen: Geri kalanlarımız orada durmuş poz veriyorduk ama kameranın bizi hiç sallamadığını anlayabilirdin. Herif bizim fotoğrafımızı çekiyormuş gibi bile yapmıyordu. Kimsenin çekmediği bir fotoğraf için poz vermek ne kadar aptalca hissettirir, biliyor musun?

Warren: Yanlışlıkla gevşek bir kayanın üzerine oturdum ve aşağı doğru yuvarlanmaya başladım. Neredeyse Eddie'yi de kendimle birlikte deviriyordum. Yoldan atlayarak çekilmek zorunda kaldı.

Eddie: Uzun bir gündü. O siktiğimin insanlarından çok sıkılmıştım.

Graham: Dağın zirvesinde sevdiğim kadınla durmuş, hepimizin müthiş bir hit olacağını bildiğimiz bir albümün kapağı için fotoğraf çekimi yapıyordum. Yemin ederim ki bazen kendimi kötü hissettiğimde o günü düşünüyorum. Köşeden nasıl çılgınca bir güzelliğin döneceğini asla bilemeyeceğimi kendime hatırlatmak için düşünüyorum. Ama o günü hatırladığımda, köşeden bir sürü çılgınca kötülüğün dönebileceğini hatırlamak da zor değil.

Freddie Mendoza: Fotoğrafları yıkamaya başladığımda hani şu grubun korkuluklara yaslandığı, Billy ve Daisy'nin birbirlerine baktıkları o fotoğrafın... onun harika olduğunu biliyordum, ta-

mam mı? Ama sonra Billy ve Daisy'nin gövdelerini aldığım çekimlerden en iyisini çektim ve "Hasiktir! Budur!" dedim. Öyle müthiş bir fotoğraftı ki –onu gördüğün an– duygusal bir tepki vermekten kendini alamazdın.

Billy kot giymişti, Daisy'nin göğsünü görebiliyordun. Yüzlerini görmeden bile kim olduklarını anlardın. Boşlukları kendin doldurabilirdin. Aralarında uzanan berrak, mavi gökyüzü, Billy'nin tarafında hemen hemen düz bir çizgi şeklinde ilerlerken Daisy'nin tarafında daha kıvrımlı bir hâl alıyordu çünkü onun bedeniyle birlikte çekilip akıyordu... Aynı anda hem maskülen hem de feminendi.

Sonra gerçekten baktığında, cebinde bir şey olduğunu görebilirdin. Ne olduğunu tam bilmiyorum. Ufak bir ilaç şişesine benziyordu – sanırım haplar ya da toz içindi. Hepsi bir aradaydı. Amerika'nın ta kendisiydi. Memelerdi. Seksti. Uyuşturucuydu. Yazdı. Kaygıydı. Rock'n'roll'du.

Oradaydı işte, Billy ve Daisy, ön cepheden gövdeleri. Sonra da arkada, Billy ve Daisy birbirlerine bakarken bütün grup. Muazzam bir albüm kapağı. Bence.

Daisy: Cebimdeki kokaindi. Başka ne olacaktı ki? Elbette uyuşturucuydu.

Billy: Hani birinin nerede olduğuna bakınıp durmadan edemediğin anlar vardır, bilir misin? Kendi kendine umurunda bile olmadığını söylesen de? Ben yalnızca... Sanki sürekli ona bakmamaya çalışıyormuşum gibi geliyordu. *[Gülüyor]* Yemin ederim ki o gün ona yalnızca iki kez baktım ve o herif de o anları yakalamış. Ön kapakta da arka kapakta da beni yakalamış.

Graham: Teddy bize albüm kapağının, önde Billy ve Daisy'nin olduğu ve arkada da ikisinin birbirlerine baktıkları tam modelini gösterdiğinde... Hiçbirimiz şaşırmamalıydık aslında. Ama odak

noktasında olmadığını bilmek insanın canını biraz yakıyor tabii. Yani neredeyse doğduğum günden beri abimin gölgesinde yaşıyordum. Buna daha ne kadar katlanmak zorunda olduğumu merak etmeye başlamıştım.

Eddie: Billy ve Daisy, dünyadaki en ilginç insanlar olduklarına inanıyorlardı. O albümün kapağı da onlar adına bunu onaylıyordu.

Billy: Harika bir kapak.

Daisy: İkonik.

Karen: Kayıtlar cidden yavaşlamaya başlamıştı. Tekrar stüdyoya dönmüş, son dokunuşları yapıyorduk.

Eddie: Galiba "İşler Çirkinleşebilir" için üst kayıtları bitirmemizden kısa bir süre sonraydı. Stüdyodaydım ve herkesle birlikte birkaç parçayı dinliyordum. Warren, Pete ya da Billy hariç. Onlar orada değildi. Sonra bir ara Teddy de gitti. Ardından da Rod. Hatta galiba Artie bile gitmişti. Ben de geceyi sonlandırdım ve eve dönmek üzere arabama gittim ama anahtarlarımı unuttuğumu fark edince hızla geri döndüm. İki kişinin birbirini becerdiğini duydum! *Tuvalette boşalan da kim?* diye düşündüm.

Sonra Graham'ın sesini duydum ve kapının aralığından Karen'ın saçını gördüm. Oradan koşarak çıktım. Arabama bindim. Eve gittim. Ama eve vardığımda yüzümde hâlâ bir tebessüm olduğunu fark ettim. Onlar adına mutluydum. Çok yakışıyorlardı. *Bahse girerim evlenirler,* diye düşündüm ki ben bunu kimse için düşünmemişimdir.

Warren: Sanırım son parçalarımı aralık gibi falan bitirdim. Bu albümü bitirip tekrar yollara düşmeye hazır olduğumu düşünüyordum. Kalabalıkları, alkışları, hayranları, uyuşturucuları istiyordum. Tabii ev olarak kullanacağın bir tekne alırken sana söylemedikleri bir şey de vardır... Çabuk sıkılırsın. O iş cidden ancak *hafta sonu* eğlencesi olacak bir şey.

Karen: Albümde hepimiz kendi bölümlerimizi bitirince ara vermeye başladık. Çok ihtiyaç duyduğumuz bir molaydı bu. Graham ve ben yapmamız gereken her şeyi yaptık, sonra Carmel'da birkaç

haftalığına bir yer kiraladık. Sadece ikimiz, bir kulübe, sahil, ağaçlar. Eh, bir de sihirli mantarlar.

Graham: Galiba Eddie ve Pete, annelerinin doğum günü için mi ne Doğu Yakası'na dönmüşlerdi.

Eddie: Biraz gevşemeye ihtiyacım vardı. Annemle babamın yıldönümü partisinden sonra Pete ve Jenny annemlerle kaldı, ben de iki hafta kadar New York'ta takıldım.

Daisy: Benim yapacağım bir şey kalmamıştı. Vokallerimi kaydetmiştim. Albüm kapağı halledilmişti. Turne tarihleri henüz belirlenmemişti. Ben de dedim ki, "Siktir et, Phuket'e gidiyorum ben." Kafamı boşaltmak için bir seyahate ihtiyacım vardı.

Billy: Ben de kısa bir izin kullandım ama daha sonra Teddy'yle birlikte tekrar stüdyoya girdim ve albümün üzerinden saniye saniye, parça parça geçtim. Habire remixler yapıp durduk, ta ki mükemmel hâle gelene kadar. Teddy, Artie ve ben üç hafta kadar falan, neredeyse yirmi dört saat kontrol odasındaydık.

Ara sıra, bir bağın tam doğru olmadığını hissettiğimizde ya da piyano, Dobro ya da birkaç davul vuruşu eklemek istediğimizde girip tekrar kayıt aldım. Ufak tefek işler.

Artie Snyder: Herkes gittiğinde başka ve herkes döndüğünde... bambaşka olan bir albümdü. Çok daha nüanslı, katmanlı, yenilikçi bir hâl almıştı. Teddy ve Billy olaya el atmış ve bütün boşlukları doldurmuşlardı. Çıngıraklar, *shaker*lar, *clave*ler ve *scrape*ler eklediler. Galiba bir noktada Billy'nin yumruğunun kanepenin koluna vuruşunu bile kaydettik çünkü çıkardığı o boş ses hoşumuza gitmişti.

Teddy ve Billy'nin gerçek bir vizyonu vardı. Şarkıların nasıl inşa edilmesi gerektiğine dair keskin bir içgüdüleri vardı ve Teddy tam anlamıyla ivme odaklıydı.

Başlangıçta yalnızca tek bir vokal ve oldukça basit bir ritimden oluşan "Pişman Ol Benden" şarkısını al mesela. Teddy, Billy'yi oraya girip ikinci bir vokal katmanı yapmaya ikna etti. Billy ilk başta istemedi ama sonunda o şarkıya sağlam bir damga vurdu. Ana nakaratı yeniden yazıp kaydetti ve Teddy'yle birlikte Warren'ın davullarını nakarat öncesine kadar kestiler. Yani onu tamamen yeni bir şarkıya dönüştürdüler.

Ya da "Seher". Billy şarkıyı yavaşlattı, Karen'ın klavyelerini seyreltti ve Graham'ı öne çıkardı. Çok daha net oldu.

Teddy ve Billy –ve tabii ben de– birbirimizi anlıyorduk. Eğleniyorduk. Bunun gerçekten yansıdığını düşünüyorum. Albümün nihai hâline yansıdı bence. O albümün final miksi bomba gibiydi.

Billy: Şarkıları istediğimiz hâle getirince Teddy'yle birlikte şarkıların sırasına epey bir kafa yorduk. İnsanlar onları üzmenden hoşlanıyor bence. Ama onları üzgün *bırakmandan* nefret ediyorlar. Harika albümler, en tepede son bulan bir hız treni gibi olmalı. İnsanlara en sonunda biraz umut bırakmalısın. Biz de şarkı listesi konusunda hakikaten epey zaman düşündük. Kesinlikle doğru yapmalıydık. Tematik ve enstrümanlara göre sıraladık.

"Gecenin Peşinde" ile büyük ve cesur başlarsın.

"İşler Çirkinleşebilir"le birlikte işler daha şiddetli bir hâl alır.

Sonra vahşi ve karanlık "İmkânsız Kadın," gelir. Rahatsız edici bir kalitesi vardır.

"Bırak Şunu"da koşmaya başlar. Âdeta bir marştır.

"Lütfen" çaresizdir, ısrar ve yalvarma vardır.

Sonra B yüzüne geçersin.

"Genç Yıldızlar" yoğun bir ıstırap içerir ama temposu yüksektir. Biraz tehlikeli olsa da onunla dans edebilirsin.

Sonra doğruca "Pişman Ol Benden"e girersin. Sert, hızlı ve soğuktur.

Hemen arkasından "Gece Yarıları" gelir, ortam biraz daha tatlılaşır.

Oradan da "Sana Benzer Bir Umut"a geçersin. Yavaş, şefkatli, arzulu ve sadedir.

Ondan sonra da, bilirsin, nihayet güneş doğar. En yüksek perdede bırakırsın. Muhteşem bir şekilde sonlandırırsın. "Seher." Yayılan, lezzetli, vuruşlu.

Bütün albüm... müthiş bir yolculuktur. Başından sonuna kadar.

Simone: Daisy'nin Tayland'dan gönderdiği kartı aldığımda Manhattan'daydım.

Daisy: İlk birkaç gün Tayland'daydım, sadece biraz baskıyı azaltmak istemiştim. Tek başıma bir yerlere gitmek ve belki kendim hakkında düşünme fikri zaten vardı. Tabii ki böyle bir şey olmadı. İki gün içinde delirecek gibi oldum. Neredeyse kendime beş gün önceden bir dönüş bileti ayıracaktım.

Simone: Gönderdiği kartta yalnızca, "Phuket'e gel. Kokain ve ruj getir," yazıyordu.

Daisy: Ama sonra Nicky'yle tanıştım.

Havuzun kenarında uzanmış suya bakıyordum. Kafam uçmuştu. Sonra inanılmaz yakışıklı, uzun boylu, zarif görünümlü bir adam çıkageldi ve sigara içiyordu. "Lütfen onu söndürebilir misiniz?" dedim. Çünkü ben içmiyorsam sigara kokusundan nefret ederdim.

"Sırf muhteşemsin diye ne istersen alabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi. Süper bir İtalyan aksanı vardı.

"Evet," dedim.

"Tamam o zaman. Haklısın," dedi ve sigarayı söndürdü. "Ben Niccolo Argento," dedi. Müthiş bir isim olduğunu düşündüm. Arka arkaya söyleyip durdum. *Niccolo Argento. Niccolo Argento.* Bana bir içki ısmarladı. Sonra ben de ona bir içki ısmarladım. Sonra havuzun kenarında bir iki sıra kokain çektik, *ne olmuş yani.* Sonra birden onun benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ettim. O noktada bu benim için yeni bir şeydi. Çün-

kü pek çok insan en azından "Balpeteği"ni bilirdi. Ben ona grubu anlattım ve o da bana kendinden bahsetti. Oradan oraya gezdiğini, hiçbir yerde çok uzun süre kalmadığını söyledi. Kendine "maceracı" diyordu. "Tecrübelerle dolu bir hayat" peşinde olduğunu söyledi. Sonra da bir prens olduğu ortaya çıktı. O bir İtalyan prensiydi.

Sonrasında hatırladığım ilk şey, sabahın dördünde benim odamdaydık, yüksek sesle plak dinliyorduk ve otel çalışanları bizi sesi kısmamız için uyarıyordu. Niccolo'da LSD vardı, bana beni sevdiğini söylüyordu ve ben de ona kulağa çılgınca geldiğinin farkında olduğumu ama galiba benim de onu sevdiğimi söylüyordum.

Simone: Onu görmek istedim ve konserlerim arasında birkaç hafta boşluğum vardı. Onun için biraz endişeliydim ki o noktada artık sıradan bir duruma dönüşmüştü bu. Ben de bir uçak bileti aldım.

Daisy: Sonraki birkaç gün içinde Nicky'ye her şeyi anlattım. Ruhumu onun karşısında çırılçıplak bıraktım. Sevdiğim müziği seviyordu. Ve sevdiğim sanatı. Ve sevdiğim hapları. Bana sanki beni anlayabilecek tek kişi kendisiymiş gibi hissettirdi. Ona kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi ve o albümde çalışmanın ne kadar zor olduğunu anlattım. Ve Billy'ye duyduğum hisleri. Ondan hiçbir şey saklamadım. Kapağı açtım ve bıraktım dökülsün. O da hepsini dinledi.

Bir ara, "Delirdiğimi düşünüyor olmalısın," dedim.

"Daisy'm, seninle ilgili her şey bana son derece mantıklı geliyor," dedi.

Sanki benimle ilgili hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu, ona hangi gerçeği söylersem söyleyeyim kabul etmeyecekmiş gibi. Kabul edilmek kuvvetli bir uyuşturucudur. Bunu bilmem gerekirdi çünkü hepsini denemiştim.

Simone: Tayland'a uçtum ve otele gitmek için külüstür bir oto-

büse bindiğimde yorgunluktan tükenmiş, jet-lag olmuştum. Otele giriş yaptım. Görevliye Lola La Cava'nın hangi odada kaldığını sordum ve... çıkış yapmıştı. Gitmişti.

Daisy: Nicky'yle birlikte Patong'daki şu diskodaydık. Aklına birden toparlanıp İtalya'ya gitme fikri geldi. "Sana ülkemi göstereceğim," dedi. Herhalde bir noktada birilerini arayıp Floransa'ya iki bilet ayırtmış olmalıyım çünkü sabah biletler kapımda belirdi.

Böylece Nicky'yle birlikte İtalya'ya uçtuk. Ve yemin ederim ki Simone'un beni görmek için yola çıktığı yarı yolda aklıma geldi.

Simone: Kredi kartı şirketiyle oymuş gibi konuşarak izini sürdüm.

Daisy: Floransa'daki Boboli Bahçeleri'ndeyken Nicky, "Hadi evlenelim," dedi. Biz de Roma'ya uçtuk ve Nicky'nin papaz olan bir aile dostu bizi evlendirdi. Benim Katolik olduğumu söyledik. Bir Katolik papazına yalan söyledim. Ama üzerimde fildişi rengi, omuzdan düşen pamuk dantelli ve kabarık, çan şeklinde kolları olan muhteşem bir elbise vardı.

O evlilikten pişmanım ama o elbiseden hiç pişman olmadım.

Simone: Sonunda Daisy'yi Roma'da, Vatikan'ı gören kocaman bir otel odasında buldum. Roma'da! Onu bulmak için dünyanın yarısını gezmem gerekti. Bulduğumda da iç çamaşırları dışında tamamen çıplaktı ve kafayı bulmuştu. Ve saçlarını kabarık bob stili kestirmişti.

Daisy: Harika bir modeldi.

Simone: Gerçekten çok iyi bir kesimdi.

Daisy: Her zaman demişimdir, "İtalyanlar bu saç işinden anlıyor."

Simone: Daisy beni gördüğünde şaşırmadı bile. Bu da bana onun ne kadar dağıttığını söylüyordu. Oturur oturmaz fark ettiğim ilk şey, parmağında kocaman, elmas bir yüzük olduğuydu. Sonra şu herif geldi –ince bedenli, gür kıvırcık saçlı– ve üzerinde gömleği yoktu. Daisy, "Simone, bu benim kocam Niccolo," dedi.

Daisy: Niccolo'yla evlenmek beni resmî olarak bir prenses yapmıştı. Bunu da denklemin dışında bırakmayalım. Büyük, soylu bir aileden olma fikrini sevmiştim. Elbette Nicky'yle hayatım bundan ibaret değildi. Nicky'nin bana kendini gösterdiği gibi biri çıkmayacağını bilmeliydim. Herkesin benden alması gereken bir ders var: Sana duymak istediklerini söyleyen yakışıklı erkeklerin neredeyse hepsi yalancıdır.

Simone: Onu eve dönmesi için ikna etmeye çalıştım ama kımıldamadı bile. Çünkü ona yapması gereken şeyler olduğunu söylediğimde –albümünün turnesi için hazırlanmalısın ya da bir seferde bu kadar çok uyuşturucu almayı bırakmalısın ya da biraz da ayık kalmaya çalışmalısın– Nicky ortaya çıkıp ona istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını söylüyordu. Orada durmuş, Daisy'nin bütün kötücül içgüdülerini alevlendiriyordu. Sürekli. Sanki Daisy'nin kulağına cıvıldayan, bütün dürtülerini onaylayan bir kuş gibiydi.

Karen: Ocakta hepimiz tekrar bir araya geldiğimizde Daisy ortalarda yoktu.

Graham: Teddy'nin Runner'daki odasında Rich Palentino'yla birlikte oturuyorduk ve hepimiz final miksini dinleyecektik. Ve hepimizin beklentisi... Eh, hepimiz aşağı yukarı ne kaydettiysek onu dinleyeceğimizi düşünmüştük.

Warren: Akşamdan kalmaydım ve Runner ofislerindeki iki kahve demliğinde de kahve yoktu. Ön masadaki sekretere, "Ne demek kahve yok?" dedim.

"Makine bozuldu," dedi.

"Eh, o zaman bu toplantıdan bir bok çıkmaz," dedim.

"Fazla ileri gidiyorsun," dedi. Sonra biraz öfkelenmiş gibi göründü, sanki onu tanıyamıyormuşum gibi.

"Bir dakika, seninle yatmadım, değil mi?" dedim.

Yatmamışım.

Karen: Albüm çalmaya başladı, hepimiz masanın etrafında oturuyorduk...

Eddie: Çalan ilk şarkı "Gecenin Peşinde"ydi, siktiğimin hızımı değiştirmişti. Anasını siktiğimin hızını değiştirmişti.

Billy: Galiba albümü hep birlikte dinleyene kadar fark etmemiştim... Teddy'yle birlikte ne kadar çok şeyi değiştirdiğimizi fark etmemişim.

Eddie: Sonra daha da beter bir hâl aldı. "Lütfen"in akordunu değiştirmişti. Tamamen değiştirmiş ve yeniden kaydetmişti. Sanki Nashville akorduna geçtiğini fark edemeyecekmişim gibi. Sanki o şarkının lanet olası başka bir gitarla çalındığını fark etmeyecekmişim gibi. Ve diğerleri de, hepsi gördüler! Onun ne yaptığını görebildiler. Ama kimse konuşmayacaktı, ne demek istediğimi anlıyor musun? Çünkü Teddy ve Runner kayıtlardan o kadar memnundu ki stadyumları ayarlamayı ve yüzden fazla master bastırmayı falan konuşuyorlardı. "Bırak Şunu"yu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde piyasaya sürmek istediklerini söylüyorlardı. Bir numaraya çıkabileceğini düşünüyorlardı. O yüzden herkesin gözleri dolar dolar bakıyordu ve kimse Billy'ye pek bir şey söylemedi. Ya da Teddy'ye.

Karen: İki şarkıda klavyemi çıkarmıştı. Delirdim, elbette delirdim. Ama ne yapacaktık ki? Bir kere Rich Palentino albüm için o kadar heyecanlıydı ki konuşurken ağzından tükürükler saçıyordu.

Warren: Eğer Billy, albümü Teddy'yle birlikte yapmıyormuş gibi davranmaya yeltenmese daha çok saygı duyardım. El altından yapılan bokları sevmem. Söylediğinle yaptığının farklı olmasını sevmem.

Ama bir yandan da herkesin listelerin zirvesine doğru ilerlediğini söylediği başarılı bir rock grubunda davulcuydum. Her zaman iyi bir bakış açım olmuştur. O yüzden beni mazur gör.

Rod: Fısıldaşmalar o zaman başladı. Herkes birbiriyle konuşmayı bıraktı ve hepsi bana fısıldamaya başladı.

Karen, "Benim klavyelerimi çıkarmış ve benim haberim bile yok," diyordu.

"Bunu onunla konuşman gerek," dedim.

Konuşmadı.

Pete kaydın bu hâliyle çok yumuşak olduğunu, ondan utandığını söyledi. "Billy'yle konuş," dedim.

Billy'ye de, "Grup arkadaşlarınla konuşman gerek," dedim.

"Eğer benimle konuşmak isterlerse konuşurlar," dedi.

Ayrıca herkes Daisy'nin ne zaman geri döneceğini merak ediyordu ama onun peşine düşmeye çalışan yalnızca ben oldum.

Graham: Her şeyin değiştiğine dair ilginç bir hatırlatma oldu. Birkaç yıl öncekiyle aynı grup olmadığımıza dair. Birkaç yıl önce eğer Billy, Eddie'nin parçalarını yeniden kayıt alacak olsaydı, bu konuda benimle konuşurdu. Bu fikri benden sektirerek öne sürerdi. Ama şimdi Teddy'yle konuşuyordu. Billy'yle aramdaki pek çok şeyde aynısı geçerliydi. Benim Karen'ım vardı, onun Camila'sı ve kızları. Ve kimi fikirlerle ilgili konuşmak istediğinde... eh, en azından *Seher*'in kayıtları süresince... Daisy vardı. Billy'nin artık bana ihtiyacı yokmuş gibi hissettiğimi söylemeyeceğim. Bu fazla dramatik olur. Ama belki artık bir ekipmişiz gibi hissetmediğimi söyleyebilirim. Bunlar için büyümüştük.

Bilirsin, kendimi çoğu zaman onunla ilişkili olarak tanımladığımı düşünüyorum. Her zaman –o döneme kadar bütün hayatım boyunca– kendimi hep Billy Dunne'ın küçük kardeşi olarak görmüştüm. İşte tam o sıralar onun muhtemelen kendini hiçbir zaman Grahan Dunne'ın abisi olarak tanımlamadığı kafama dank etti. Aklına bile getirmediği.

Billy: Sonradan dönüp baktığımda neden delirdiklerini anlayabiliyorum. Ama o albümle ilgili hiçbir çalışmamdan pişman değilim. Zaten iş de ortada.

Karen: Çok karmaşıktı. Albüm, Billy en başta bizim düzenleme ve beste yapmamıza izin vermeye zorlandığı için mi en iyi albümümüzdü? Bence evet. Billy sonunda dizginleri tekrar ele aldığı için mi en iyisiydi? Teddy, Billy'ye ne zaman başkalarının fikirlerini dinletip ne zaman şovu ona bırakacağını iyi bildiği için mi?

Yoksa yalnızca Daisy yüzünden mi en iyisiydi? Hiçbir fikrim yok. Bu konuya epey kafa yordum ama hiçbir fikrim yok.

Ama o albümün sonunda dönüştüğü şey kadar büyük bir şeyin parçası olduğunda... ayrılmaz bir parça olup olmadığını bilmek istiyorsun. Sensiz bunu başaramayacaklarına inanmak istiyorsun. Billy, herhangi birini ayrılmaz bir parça olduğuna ikna etmek için pek çaba sarf etmedi.

Billy: Tüm gruplar bu tür konularda sıkıntı yaşarlar. Bu kadar çok insanın, böylesine öznel bir konuda aynı fikirde olmasını sağlamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?

Artie Snyder: Sonradan küçük üzüntü imaları duydum. Grubun bir kısmı değişikliklerden memnun değildi. Ya da belki de değişikliklerin vücut bulma *şeklinden*. Ama ben bu durumu biraz tuhaf buluyordum. Herkesin sanki sorumlu oymuş gibi Billy'ye kızmasını. Sorumlu olan Teddy'ydi. Eğer Billy, Eddie'nin parçalarını tekrar çaldıysa, Teddy, Billy'nin onları tekrar yapabileceğini düşündüğü içindi. Billy'nin bir kez bile Teddy'nin desteklemediği bir şey yaptığını görmedim.

Hatta bir keresinde, Teddy odada değilken bir şaka bile yapmıştım. Billy bir şarkıdaki Dobro'yu çıkarmak istemişti ama Teddy onların kalmasını istiyordu. Teddy gidince ona, "Var mısın dediğini yapıp onları çıkaralım, bakalım fark edecek mi?" dedim.

Billy büyük bir ciddiyetle başını iki yana salladı. "En büyük hitimiz, nefret ettiğimi sandığım bir şarkıydı. Onu koruyan yalnızca Teddy'ydi," dedi. "Onun fikri mi benim fikrim mi noktasına gelirsek, onun fikrini seçeceğiz," dedi.

Simone: Sonunda Daisy'yi L.A.'e dönüp provalara başlamak için uçak bileti almaya ikna ettim.

Daisy: Nicky'ye L.A.'e dönmemin zamanının geldiğini söylediğimde pek destekleyici değildi. Grubun baskı ve çıkış öncesi hazırlıkları yapması gerekmişti. Turneye çıkmak için hazırlanmamız gerekiyordu. O da bunu biliyordu. Daha tanıştığımız zaman ona hepsini anlatmıştım. Ama o, "Gitme. Burada kal. Grubun hiçbir anlamı yok," dedi. Ve bu canımı yaktı. Çünkü grup benim için her şeydi. Bana sanki tüm değerimi verirmiş gibi hissettiren bu şeye... o bir hiçmiş gibi davranıyordu. Söylemekten utanıyorum ama beni neredeyse kandıracaktı. Neredeyse havaalanına gitmeyecektim.

Simone kapıyı çaldı ve Nicky, "Cevap verme," dedi.

"O Simone. Cevap vermek zorundayım," dedim. Simone orada dikiliyordu ve yüzünde o öfkeli ifade vardı. Hiç unutmam, "Şu. Siktiğimin. Valizini. Al. Ve. Taksiye. Bin. Hemen," dedi. Onu hiç öyle görmemiştim. İçimde bir şeyler yerine oturur gibi oldu.

Hayatında seni yanlışa yönlendirecek hiçbir şey yapmayacak bir insan olmalı. Seninle aynı fikirde olmayabilirler. Hatta zaman zaman kalbini de kırabilirler. Ama sana her zaman doğruyu söyleyeceğinden emin olacağın en az bir insan olmalı.

Her şey boka sardığında eşyalarını tutup bir valize fırlatacak ve seni İtalyan prensinden uzaklaştıracak bir insan olmalı.

Simone: Onu resmen eve sürükledim.

Karen: Daisy bir ay süren tatilinden döndü ve her nasılsa gittiği zamankinden neredeyse beş kilo daha zayıftı ki biliyorsun, Da-

isy'nin verebileceği bir beş kilo yoktu. Saçlarını kısacık kestirmişti, parmağında elmas bir yüzük vardı ve bir prensesti.

Billy: Evli olarak geri döndüğünde ağzım açık kaldı – yani resmen çenem yere düşecek kadar açık kaldı.

Daisy: Ona neydi ki? Cidden, ona neydi? Böyle düşünüyordum. O evliydi. Ben neden evlenmeyecektim?

Warren: Şimdi, aklımızı kaçırmayalım. Bir prensin *oğluyla* evlenmişti. Geri döndüğünde ona bu herifin kral olması için kaç insanın ölmesi gerektiğini sordum ve o da bana, "Şey, teknik olarak İtalyanlar artık monarşiyle yönetilmiyor," dedi. Yani... adam bana pek de prensmiş gibi gelmemişti.

Rod: Albümü o yaza çıkarmayı planlıyorduk. Zaman yaklaştıkça, bitmiş kayıtları eleştirmenlere ve dergilere göndermeye başladık. Bir sürü röportaj talebi aldık.

Albüm çıkarken raflarda olacak büyük, iddialı bir dergi kapağı istiyorduk. Açıkçası *Rolling Stone*'u istiyorduk. Ve Daisy de özellikle tekrar Jonah Berg'i istiyordu. Telefon ettim, o da yapmayı kabul etti.

Jonah Berg: Plana göre provalar sırasında onlarla takılacaktım.

Bu grupla aramda bir bağlantı olduğuna inanıyordum çünkü onları birlikte bir albüm yapmaya sevk eden şeyin benim makalem olduğunu biliyordum. Yani eğer bu albüm batarsa biraz utanç verici olurdu. Ama albümü dinleyince çok etkilenmiştim. Billy ve Daisy eşit olarak itibar görmüştü. En ilgi çekici şarkıların bir kısmı da birlikte yaptıkları şarkılardı. Yani Billy'yle Daisy'nin yoğun bir işbirliği kimyası olduğunu ilk gören kişi konumundaydım.

Karen: Provaların ilk birkaç günü gerçekten çok hassastı ama

dikkatini verirsen Billy'yle Daisy'nin birbirleriyle hiç konuşmadıklarını fark edebilirdin.

Graham: Konserin setine dair konuşurken hepimiz sahnenin etrafına oturmuştuk ama Billy ve Daisy birbirlerine doğrudan hitap etmiyorlardı. Billy'nin bizim için büyük bir hit olsa da artık "Balpeteği"ni çalmamayı önerdiğini hatırlıyorum. *Seher*'e yüklenmemizi önerdi. Belki bir iki şarkıya daha.

Daisy bana bakarak, "Sen ne düşünüyorsun, Graham? Bence insanlar bunu bekleyecektir. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz," dedi. Neden soruyu bana yönelttiğini anlamamıştım.

Ben daha cevap veremeden Billy bana baktı ve "Ama ağır bir şarkı. Daha büyük alanlarda çalacağımızı aklımızdan çıkarmamalıyız. Kalabalıklara hitap edecek şeylere ihtiyacımız var," dedi. Tam Billy'ye bunun aynı zamanda "Sana Benzer Bir Umut"u da çalmak istemediği anlamına mı geldiğini soracaktım, o da ağır bir şarkıydı çünkü. Ama ben ağzımı açamadan Billy, "O hâlde anlaştık," dedi.

Daisy, "Diğer herkes ne düşünüyor?" diye sordu.

Bütün konuşma boyunca göz teması bile kurmadılar. Hepimiz etrafta dikilmiş, birbirlerinin çevresinden konuşmalarını izliyorduk.

Billy: İlk prova günü olumlu bir tutumla gelmiştim. Kendi kendime, *Birlikte çalışmak zorunda olduğum biri. Ortada ne tür bir kaos varsa unut gitsin. Bu, profesyonel bir ilişki,* dedim. Onunla kişisel meselelerimi bir kenara bırakmayı denedim. Ama ne vardı, biliyor musun? Onun "Pişman Ol Benden" için oylama talep etmesine hâlâ öfkeliydim. Evet, öfkeliydim. Ama üzerinden çok zaman geçmişti. Öyle olmalıydı. O yüzden ses tonumun nazik olmasına özen gösterdim ve harıl harıl çalışmaya devam ettim.

Daisy: Billy'yle aramda geçmişte yaşanmış bütün o saçmalıkları bir kenara bırakmaya hazırdım. Artık evliydim. Dikkatimi

Nicky'ye vermeye çalışıyordum. Gerçekten yürümesi için çaba sarf ediyordum.

Nicky nihayet provalara giderken bana katılmaya razı oldu. Roma'dan uçağa bindi ve Marmont'taki yerime yerleşti.

Benimkilerle yemek bile yedi. Ben bile anne babamla yemek yemiş değildim. Ama onlara Nicky'yle tanışmak isterler mi diye sordum ve onlar da bizi Chez Jay'e davet ettiler. Nicky inanılmaz nazik ve tatlıydı, onları gerçekten etkiledi. Bütün o "Evet, Bayan Jones. Hayır, Bay Jones," meselesini halletti ve onlar da bundan hoşlandılar. Sonra arabama bindiğimiz an, "Sen bu insanlara nasıl katlanıyorsun?" dedi. Birden yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Evli olmayı sevmiştim. Bir takım olma, bir insana bağlanma fikri hoşuma gitmişti. Her gün günümün nasıl geçtiğini soran biri vardı.

Simone: Teoride evlilik Daisy için çok şey ifade ediyordu. O zamanlar istikrara ihtiyacı vardı. Yani, o hep benim en iyi arkadaşım oldu. Hep de öyle olacak. Ama o hayatını paylaşabileceği birini istiyordu. Onu seven, onu önemseyen, ona tapan birini. Bir süre eve dönmediğinde nerede olduğunu merak edecek birini istiyordu. Yani... ne için çabaladığını anlıyordum. Onun adına ben de bunu istiyordum.

Sadece yanlış sebeplerle yanlış insanı seçti.

Daisy: Yanlış yöne döndüğüme dair bir sürü işaret olduğu açıktı. Niccolo uyuşturucuya benden beter müptelaydı. Ona yavaşlamasını söyleyen bendim. Eroini geri çeviren bendim. Kredi kartlarıma ne kadar yüklendiğimizi fark eden bendim. Üstelik Billy'nin onun için bir tehdit olduğunu düşünüyordu. Geçmişte çıktığım ya da bir şeyler hissettiğim, hatta *muhtemelen* yatmış olabileceğimi düşündüğü herkesi kıskanıyordu. O zamanlar bunu yeni evli sorunlarından sanmıştım.

Evliliğin ilk yılının en zoru olduğunu söylerler ve ben de o zamanlar buna yürekten inanıyordum. Keşke birileri bana aşkın eziyet olmadığını söylemiş olsaydı. Çünkü ben aşkın seni ikiye bölecek, kalbini kıracak ve onu en kötü biçimde bırakacak bir şey olması gerektiğini düşünüyordum. Aşkım bombalardan, gözyaşlarından ve kandan oluştuğunu sanıyordum. Seni ağırlaştırması değil hafifletmesi gerektiğini bilmiyordum. Aşkı bir savaş sanıyordum. Onun... onun barış olması gerektiğini bilmiyordum. Hem ne var, biliyor musun? Bunları bilsem bile ona kucak açar ya da değerini bilir miydim, bilmiyorum.

Ben uyuşturucu, seks ve endişe istiyordum. İstediğim buydu. O zamanlar diğer türlü aşkın... başka türlü insanlar için olduğunu düşünüyordum. Dürüst olayım, o tür bir aşkın benim gibi kadınlar için var olduğuna inanmıyordum. Aşk, Camila gibi kadınlar içindi. Böyle düşündüğümü net olarak hatırlıyorum.

Simone: Niccolo'nun bir sürü iyi özelliği vardı. Gerçekten vardı. Bir kere Daisy'yi önemsiyordu. Kendince ona kendini güvende hissettiriyordu. Onu güldürürdü. Kendi aralarında benim asla anlayamadığım şakaları vardı. Monopoly oyunu hakkında bir şeylerdi galiba. Bilmiyorum. Ama ona içten kahkahalar attırırdı. Daisy'nin muhteşem bir gülümsemesi vardı ve bir süredir mutsuzdu.

Ama Niccolo sahipleniciydi. Daisy gibi biri bir yana, herhangi bir insana sahip olamazsın.

Warren: Niccolo'yla tanıştım ve *Ah, tamam, anladım. Bu herif düzenbazın teki,* dedim.

Eddie: Niccolo'dan hoşlanmıştım. Bana ve Pete'e karşı hep iyiydi.

Billy: Niccolo provalarımızı dinlemek için çok kez stüdyoya geldi. Bir gün Daisy'yle ben... İkimiz vokal armonilerini prova ediyorduk ve pek iyi gitmiyordu. Birkaç aksaklık molası verdik ve Da-

isy'ye, "Belki de farklı bir ton kullanmalıyız," dedim. Kim bilir ne zamandır kaçıncı kez söylüyordum ona bunu. Ama Daisy olduğu şekliyle iyi olduğunu söylüyordu. "Eğer tam yerine yükselemezsen bir şeyleri değiştirmemiz gerekir," dedim. Bana gözlerini devirdi ve ben de özür diledim. Çünkü olay çıkarmak istememiştim. "Tamam, pardon," dedim. Kendi kendine yoluna girer diye düşündüm.

Ama o, "Senin özrüne ihtiyacım yok, tamam mı?" dedi.

"Sadece nazik olmaya çalışıyorum," dedim.

"Senin *nezaketinle* ilgilenmiyorum," dedi. Sonra ürperdi. Stüdyo soğuktu ve üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Bana üşümüş gibi geldi.

"Daisy, özür dilerim. Aramızı düzeltelim, tamam mı? Al, gömleğimi giy," dedim. Üzerimde bir tişört vardı ve onun üzerine de gömlek giymiştim. Ya da belki de ceket falandı. Neyse, onu çıkardım ve kollarının üzerine attım.

Ama o omuz silkerek üzerinden attı ve "Senin sikik ceketine ihtiyacım yok," dedi.

Daisy: Billy her zaman en iyisini bilir. Şarkıyı ne zaman doğru söylemediğini bilir. Nasıl düzeltmen gerektiğini bilir. Ne giymen gerektiğini bilir. Billy'nin bana her şeyin nasıl olacağını söyleyip durmasından bıkmıştım.

Billy: Onun sorunu *benmişim* gibi muamele görmekten bıkmış usanmıştım. Asıl o *benim* sorunumdu. Benim tek yaptığımsa ona ceketimi vermeye çalışmaktı.

Daisy: Onun montunu istemedim. Onun montunu neden isteyecektim ki?

Graham: Daisy sesini biraz yükseltti. Tam o an Niccolo koşarak içeri girdi.

Karen: Köşedeki kanepelerde, bira dolabının yanındaydı. Tişörtlerinin üzerine sürekli spor ceketler giyerdi.

Warren: O adi herif bütün iyi biraları içiyordu.

Billy: Bana doğru koşarak içeri girdi ve beni gömleğimden yakaladı. "Sorun ne?" dedi. Elini vurarak uzaklaştırdım ve bunu yaparken yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla adam sıkıntı çıkaracaktı.

Graham: Olayın gerçekleşmesini –kavganın oluşumunu– izliyordum ve aklımdan, *Acaba hangi noktada müdahale etmem gerek?* sorusu geçiyordu.

Billy'nin herifin suratına bir tane geçirmesinden korkuyordum.

Karen: İlk başta Niccolo'nun kaba biri olduğunu düşünmezdin. Çünkü çok şırnaşıktı. Ayrıca öyle kaslı falan da değildi. Sözüm ona bir prens gibi bir şeydi. Ama göğsünü şişirişini izledim ve bak, Billy ürkütücü bir adamdır. Ama bu Niccolo'dan biraz dengesizmiş gibi bir hava yayılıyordu.

Warren: İki erkeğin kavga etmesinin bir yasası vardır. Taşakları yumruklamazsın. Gerçekten tekme atmazsın. Kesinlikle ısırmazsın. Niccolo ısıracaktı. Bunu açıkça görebilirdin.

Billy: Onu haklayabilir miydim? Belki. Ama onun da kavga etmeyi benden daha fazla istediğini sanmıyordum.

Daisy: Ne yapacağımdan hiç emin değildim. Galiba öylece durup olanları izledim.

Billy: "Ondan uzak duracaksın, tamam mı? Birlikte çalışıyorsunuz, o kadar. Onunla konuşma, ona dokunma, hatta ona bakma

bile," dedi. Bunun acayip saçma olduğunu düşünüyordum. Yani, elbette bu herif bana ne yapacağımı söylemeye çalışabilirdi. Ama Daisy'ye ne yapacağını söylememeliydi. Dönüp Daisy'ye baktım ve "Senin istediğin bu mu?" dedim.

Bir an için bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar bana baktı ve "Evet, istediğim bu," dedi.

Daisy: Ah, hayatımda yarattığım şu kargaşalar.

Billy: İnanamamıştım. Onun... Bütün işaretler aksini söylediği hâlde ona güvenmiştim. Ve artık buna bir son verecektim. Tamamen bir son verecektim. Aslında tam da düşündüğüm kişiydi. Ve ben, aksini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyordum. Ellerimi kaldırıp, "Tamam, dostum. Bir kez bile baktığımı duymayacaksın," dedim.

Eddie: İnanamamıştım. Birileri hakikaten Billy Dunne'a haddini bildirmişti.

Karen: Ya o öğleden sonraydı ya da ertesi gündü, Jonah Berg ilk kez geldi. Diken üstündeydim. Sanırım hepimiz öyleydik. Çünkü Billy ve Daisy birbirlerine bakmıyorlardı bile. Bütün öğleden sonra "Genç Yıldızlar"ı prova ettik ve birlikte uyum içinde söylerlerken bile birbirlerine bakmıyorlardı.

Jonah Berg: Oraya gittiğimde sıcak bir atmosfer bekliyordum. Yani sonuçta harika bir albümü bitirmiş olan bir gruplardı. Açıkça hepsinin aynı fikirde olduğu, birlikte sorunsuzca çalıştıkları albüm. Ya da ben öyle sanıyordum. Ama içeri girdiğimde bir şarkının ortasındalardı ve Daisy'yle Billy birbirlerinden iki insanın aynı sahnedeyken durabileceği kadar uzak duruyorlardı. Görsel olarak son derece sarsıcıydı. İki insanın arasında en az dört beş metre bırakarak önlerine baktıklarını, birbirleriyle asla göz göze gelmediklerini görene kadar şarkıcıların birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark edemiyorsun.

Graham: *Bu herif buradayken toparlanın bari,* diye düşünüp duruyordum.

Karen: Bu olayda olan biteni düzeltmenin Daisy'ye düştüğünü söyleyebilirdim. Ve o da böyle bir şey yapmayacaktı.

Jonah Berg: Ama odadaki gerilime rağmen grup harikaydı. Ve çaldıkları şarkılar da harikaydı. Bu, The Six'in her zaman başardığı bir şeydi ve Daisy'yi de aralarına aldıklarından beri daha da iyi yapıyorlardı. Öyle bir müzik yapıyorlardı ki –belki de o şarkıyı ilk kez duyuyordun ama– ayaklarınla onlara tempo tutmadan ede-

miyordun. Bu, Warren Rhodes ve Pete Loving'in işlerine dair bir amentüdür. Daisy Jones ve The Six, sözlerinin ilgi çekiciliğiyle çok takdir toplamıştır –ve tabii ki herkes, haklı olarak Billy ve Daisy'ye odaklanıyordu– ama grubun müthiş bir ritim bölümü vardı.

Billy: Bir noktada Rod'a Jonah'yı başka bir güne atıp atamayacağımızı sordum.

Rod: Jonah'nın gününü değiştirmek için çok geçti. Çoktan provalarını izlemeye başlamıştı.

Daisy: Billy'nin bunu neden bu kadar büyük bir sorun hâline getirdiğini anlamamıştım. Jonah Berg'in karşısında kolaylıkla iyiymiş gibi yapabilirdik.

Jonah Berg: Birkaç şarkıdan sonra ara verdiler ve hepsi farklı yerlerden bana selam vermeye geldiler. Dışarıda Warren'la bir sigara içtim ve onun, gerçeği öğrenmek için en iyi şansım olduğunu düşündüm. "Benimle açık konuş. Burada bir şeyler dönüyor," dedim.

"Bir şeyler döndüğü yok," dedi. Neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkti. Ben de ona güvendim. Sıradışı hiçbir şey olmadığına, sadece birlikte çalışma tarzlarının bu olduğuna inandım. Billy ve Daisy pek anlaşamıyordu demek. Muhtemelen hiçbir zaman gerçekten iyi anlaşmamışlardı.

Billy: Galiba o geceydi, Jonah bizi bira içmeye götürmek istedi. Ama ben Camila'ya çocukları yıkaması için ona yardım edeceğimi söylemiştim. O yüzden Jonah'ya ertesi gün yapsak olur mu diye sordum. Onun için sorun olmayacakmış gibi görünüyordu.

Eddie: Hepimiz bu grubu birinci sıraya koymalıydık ama Billy, kapak için *Rolling Stone*'la takılmamız gereken ilk gece kaytarmıştı.

Daisy: Billy'nin eve gidiyor olmasının iyi haber olduğunu düşündüm. Böylece röportajın ilk turunu onun etraftaki varlığı nedeniyle kaygı duymadan geçirebilirdim.

Jonah Berg: Daisy'nin bana zaman ayırmasına memnundum. Bazı grup üyeleriyle bir araya gelirsin ama aslında seninle gerçekten konuşmak istemezler ve bu sandığınızdan daha sık olur. Daisy, bir hikâye çıkarmayı kolaylaştırdı.

Rod: Daisy eve gitmek istemedi. Etrafındaki birileri sırf eve gidip evde onları bekleyen şeyle yüzleşmek istemediği için takılmaya devam etmek, bütün gece partilemek, bütün gece çalışmak ya da işte bütün gece her ne yapılacaksa onu yapmak için can atıyorsa bunu anlarsın, değil mi?

Niccolo'yla evliyken Daisy o insandı işte.

Jonah Berg: O gece Billy hariç hepimiz dışarı çıktık. Önce Bulvar üzerindeki şu Bas Breakers şovuna gittik. O ara Karen ve Graham'ın yattığını tüm açıklığıyla anladım. Onlara da söyledim bunu, "Siz ikinizin arasında bir şey mi var?" dedim. Graham evet derken Karen hayır dedi.

Graham: Anlamıyordum. Karen'ı hiç anlamıyordum.

Karen: Graham'la benim bir geleceğimiz olamazdı, hiçbir zaman... Sadece bir boşluğun içinde, gerçek hayatın hiçbir önem arz etmediği, geleceğin önemli olmadığı, mühim olan tek şeyin, ne bileyim, o gün nasıl hissettiğimiz olduğu bir yerde var olmak istiyordum.

Jonah Berg: Warren bulabildiği her kadına yazmakla meşguldü. Eddie Loving de kulağımın dibinde konuşup duruyor, ayar falan gibi bir şeylerden bahsediyordu. Pete görüştüğü bir kızla birliktey-

di. Ben de Daisy'ye odaklanmaya karar verdim. Ne de olsa en çok bilgi almayı umduğum kişi oydu.

Şimdi, şunu söyleyeyim: O zamanlar bir sürü insan ellerine ne geçirirlerse onlarla kafayı bulmaya çalışırdı. Bu yeni bir şey değildi. Hatta bir gazeteci olarak bile bir derginin, özellikle de *Rolling Stone* gibi bir derginin sayfalarında ima edemeyeceğin pek bir şey yoktu. Herkesin ulaşabildiği her tür malzemeden üstü kapalı bahsedebilirdin. Ama sırf eğlencesine burundan bir şeyler çekermiş gibi görünmeyen bazı insanlar da vardı. Dışarıda bir yerlerde başka türlü aklına mukayyet olamadığı için kafayı bulan insanlar da vardı. Ve benim şahsi kanaatim, bu insanların uyuşturucu alışkanlıkları biraz... yasak bölgeydi. Benim konumumdaki pek çok insan farklı hissederdi. Çoğu farklı davranır, farklı yazardı.

Yıllar içinde hikâyelerini dergilere satmakla ilgilenen bu tür insanları ortaya çıkarma konusunda üzerimde baskı hissettiğim –ya da baskı gördüğüm demeliyim– birkaç duruma maruz kaldım. O yüzden görüştüğüm birinin ciddi bir uyuşturucu problemi olduğunu düşünüyorsam, gözlemlediğim şeylerin hepsini ya da görüştüğüm tek insanın anlattıklarını yazmama gibi bir eğilimim vardı. Bir anlamda "üç maymunu oynamak" gibi bir şeydi. Benim için.

O gece Daisy'yle birlikteyken kalabalığın arkasında takılıyorduk. Dönüp baktığımda Daisy dişetlerini ovalıyordu. İlk başta kokain olduğunu düşündüm ama sonra amfetamin çektiğini fark ettim. Eğlencesine kullananlara benzemiyordu, kendi tahminimi söylüyorum. Bir de bir sene önce turnede tanıştığım Daisy'yle o gün karşımda duran Daisy arasında büyük bir fark vardı. Daha çılgın, eskisine göre daha az dilbazdı. Daha hüzünlü belki. Hayır, hüzünlü değil. Daha az neşeli.

Bana, "Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu. Başımla onayladım ve otoparka çıkıp arabamın kaportasına oturduk. Daisy, "Pekâlâ, Jonah. Yapalım şunu. Sorularını sor," dedi.

"Eğer kayda girmek istemezsen... yani ruh hâlin müsait değilse söylemen yeter," dedim.

Ama o, "Hayır, hadi konuşalım," dedi.

Ona açıkça bir teklif sunmuştum ama geri çevirdi. Bu, kendimi yapmaya mecbur hissettiğim bir şeydi. Ben de, "Billy'yle aranda neler oluyor?" diye sordum.

Birden her şeyi tek tek dökülmeye başladı.

Daisy: Söylediklerimi söylememeliydim. Billy de gidip yaptığı o şeyi yapmamalıydı.

Billy: Ertesi gün prova alanına geldiğimde herkes oradaydı ve konuşup takılıyordu. Jonah, "Ne ara biraz konuşmak için zaman bulabiliriz?" dedi.

Ben de, "Bir bakayım, Daisy ne zaman müsaitmiş," dedim.

Jonah, "Şey, aslında senin için sorun değilse ikimiz baş başa zaman geçirelim istiyorum," dedi. İşte o zaman endişelenmeye başladım. Bunu söyleyişi... İçimden bir an, *Daisy ne yaptı acaba?* diye bir hissin geçmesine neden oldu. Dönüp ona baktım. Mikrofonun başında biriyle konuşuyordu. O soğuk stüdyoda yine kısacık şortunu giymişti. *Hay sikeyim, bir pantolon giy be,* diye düşündüm. Aklımdan geçen buydu. *Üşüyorsun. İçerisi sıcak olacakmış gibi giyinmeyi bırak. Buranın her gün soğuk olduğunu biliyorsun.* Ama elbette o sıcaklıyordu, vücudundaki bütün uyuşturucuyu ter olarak atıyordu. Bunu biliyordum.

Daisy: Gece onunla konuştuktan sonra eğer o gün Jonah'nın yanına gider ve hepsini geri almayı denersem belki bana izin verebilirdi. Bunu düşündüm. Gerçekten düşündüm.

Jonah Berg: Daisy'nin yaptığı yorumları geri almasına kesinlikle onay vermezdim. Daha önce de isteyen insanlar oldu. Her zaman reddederim. Tam da bu yüzden en başta, kayda girerken o kadar net konuşurum. İnsanların benimle konuşurken ne yaptıklarını bildiğinden emin olurum.

Daisy'ye bir sürü çıkış şansı verdim. Ama o ilerledi. O noktada dürüstlük artık benim problemim olmaktan çıkıp onun problemine dönüşür.

Billy: Neyse, sabah Daisy'yle prova yaptık ve şarkının son dizesinde uyumu yakalayamadık ama Jonah'nın önünde onunla kavgaya girişmek istemedim. Gerçi onun önünde böyle kötü bir performans sergilemek de istemezdim. Bir yazıda isteyeceğim son şey, canlı performans için gerekenlere sahip olmadığımızın yazılmasıydı. O yüzden ara verdiğimizde Graham'dan onunla konuşmasını istedim, o da kabul etti. Daisy'yle, en azından o çalışmanın kalanı boyunca sadece Graham üzerinden iletişim kurduk.

Graham: Yani, onların saçmalıklarını nasıl takip edeyim ki? Kim kiminle, ne zaman ve hangi kahrolası sebeple konuşmuyor? Benim de kendi problemlerim vardı. Kendi kalbim çatırdıyordu, dostum. Beni sevmediğini düşünmeye başladığım bir kadına âşıktım ve bu konuda tek bir kelime bile edemiyordum ve sen beni kendi bok çukurumdan çıkarmak için aracılar istediğimi görmüyorsun bile, öyle değil mi?

Billy: O gün çalışmayı bitirdikten sonra Jonah'yla dışarı çıktım ve bir ketçap şişesindeki 57'yi söküyordum. Tam o sırada, "Daisy ilk turnenizi karını aldatarak ve alkol ve uyuşturucu bağımlılığıyla, muhtemelen eroin bağımlılığıyla da uğraşarak geçirdiğini söylüyor. Şu an iyileşme sürecindeymişsin ama rehabilitasyonda olduğun için ilk kızının doğumunu kaçırmışsın, öyle diyor," dedi.

Warren: İyi insanlar listesinde en üst sıralarda falan olduğumu düşünmüyorum. Ama başka insanların hikâyelerini de anlatamazsın.

Daisy: O zamanlar bir sürü aptalca şey yaptım. Neredeyse bütün yetmişler boyunca. İnsanları ya da kendimi yaralayacak bir sürü şey yaptım. Ama o olay, özellikle pişmanlık duyduğum bir olay olarak bana yapışıp kaldı. Sadece Billy yüzünden değil. Evet, benimle sır olarak paylaştığı bir şeyi başkasına anlattığım için kötü

hissediyordum. Ama daha çok ailesine zarar verebilecek bir şey olduğu için pişmanlık duyuyorum.

Ve ben... *[duraksıyor]* bunu yapmayı asla istemezdim. Gerçekten.

Billy: Bilirsin, iyileşme sürecinde öğrendiğin şeylerden biri de otokontrolün, sahip olduğumuz tek kontrol olduğudur. Kendi eylemlerinin sağlam olduğundan emin olmak dışında bir şey yapamayacağın çünkü başkalarının hareketlerini kontrol edemeyeceğin. Tam da bu yüzden yapmak istediğim şeyi yapmadım, o ketçap şişesini tutup camdan fırlatmadım. Masanın diğer tarafına uzanıp Jonah Berg'in boynunu da kırmadım. Ve arabaya binip Daisy'yi bularak ona bağırmaya da başlamadım. Bunların hiçbirini yapmadım.

Doğruca Jonah'ya baktım ve nefesimin cidden ateş gibi çıktığını hissedebiliyordum. Göğsümün yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. Kendimi bir aslanmışım gibi, onu yok edebilecek kudretteymişim gibi hissediyordum. Ama gözlerimi kapadım ve kendi gözkapaklarımın arkasına bakarak, "Lütfen bunu yayınlama," dedim.

Jonah Berg: Bu da olayın doğruluğunu onayladı benim için. Ama dedim ki, "Eğer bana yazabileceğim başka bir şey verirsen, yayınlamam." Yani, sana söylemiştim. Üzücü sırları yayınlamaktan hoşlanmam. Ben gazeteciliğe rock'n'roll hikâyeleri anlatmak için girdim. Acıklı hikâyeler anlatmak için değil. Bana hayranlarıyla yatan rock yıldızları ver, PCP etkisindeyken yaptığın çılgınca şeyleri ver. Harika. Ama böyle acıklı şeyleri yayınlamaktan hiç hoşlanmam. İnsanların dağılması falan. "Bana rock'n'roll bir şey ver," dedim. İki taraf için de kazançlı görünüyordu.

Billy dedi ki, "Peki şuna ne dersin? Siktiğimin Daisy Jones'una tahammül edemiyorum."

Billy: Ne dediğimi sana tam olarak söyleyeyim. Makalede de yazıyor. Dedim ki, "Hayatı boyunca istediği her şeyi almış olan ve bunun hak ettiği için gerçekleştiğini düşünen bencil, şımarık çocuğun teki."

Jonah Berg: "Daisy'ninki gibi bir yetenek, Daisy gibi insanlarda heba oluyor," dediğinde, *Of, vay be. Harika. İşte burada harika bir yazı yatıyor,* falan diye düşündüm. Bana göre anlatılması çok daha ilginç bir hikâyeydi. Hangisi daha çok satar? Billy Dunne'ın bir zamanlar alkolik olması ve şimdi iyileşmesi mi? Yoksa bu modaya uygun yeni grubun iki baş solistinin birbirinden nefret etmesi mi?

Bu bir yarışma değildi. Dünya Billy Dunne'larla doluydu. Dünya kızlarının doğumunu kaçıran ya da karılarını aldatan ya da işte o her ne halt yaptıysa onu yapan bir sürü erkekle doluydu. Ama çok az insan nefret ettiği biriyle yaratıcı anlamda bu kadar uyumlu olabilir. Büyüleyici olan buydu.

Editörüm bu fikri sevdi. Daha çok heyecanlanamazdı.

Fotoğrafçıya kapak için nasıl bir şey istediğimi söyledim ve o da çektiği fotoğraflardan kolayca bir araya getirilebileceğini söyledi. Ben de New York'a döndüm ve kırk sekiz saat içinde her şeyi yazdım. Aslında yazılarımı o kadar hızlı yazmam. Ama onu yazmak o kadar kolaydı ki. Hem en iyiler genelde hep öylelerinden çıkardı – hani kendi kendini yazan türden yazılardan.

Graham: Jonah Berg'i aramıza almamızın tek esprisi, Daisy'nin gruba katılışının ne kadar zekice bir hamle olduğuna dair bir yazı yazmasıydı. Ama onun yerine Billy ve Daisy'nin birbirinden nefret ettiğini yazdı.

Eddie: Sanki o iki pislik kendi kişisel zırvalarının grubu, müziği ve ortaya koyduğumuz onca sıkı çalışmayı lekelemesine izin vermiş gibiydi.

Rod: Her şey *öyle mükemmel* yerine oturdu ki. Ama grup bunu göremedi. Bunun ne kadar harika olduğunu göremediler.

İlk tekli olarak "Bırak Şunu"yu piyasaya sürdük. *Midnight Special*'da gruba yer ayarladık. Albümün yayınlanmasını takiben ülkenin her yerindeki radyo kanallarını ayarladık. Ve sonra, *Seher*'in raflara çıktığı hafta, *Rolling Stone* kapağı da yayınlandı.

Bir tarafta Billy'nin profilden fotoğrafı, diğer tarafta Daisy'ninki. Burunları neredeyse birbirine değiyor.

Ve şöyle yazıyor: "Daisy Jones ve The Six: Billy Dunne ve Daisy Jones Rock'n'Roll Âleminin En Büyük Düşmanları mı?"

Warren: Kapağı gördüm ve direkt gülmeye başladım. Jonah Berg hep bir adım önde olduğunu düşünür ama aslında genelde iki adım arkadadır.

Karen: Billy ve Daisy'nin aralarındaki ufak meseleyi arkalarında bırakıp birlikte çalışmak, yani turne boyunca gerçekten birlikte çalışmak gibi bir şansları varsa da bence o dergi röportajı bunu bitirdi. Buradan bir geri dönüş olduğunu sanmıyordum.

Rod: Daisy Jones ve The Six'in canlı performansını görme arzusu uyandıracak başka bir manşet olabilir mi?

Billy: Daisy'nin bana kızgın olup olmaması umurumda değildi. Zerre umurumda değildi.

Daisy: İkimiz de yapmamamız gereken şeyler yaptık. Tabii birisi çıkıp yeteneğinin sende heba olduğunu söyleyince ve bunu basacağından son derece emin olduğu bir muhabire söyleyince, pek de ilişkini düzeltme eğiliminde olmuyorsun.

Billy: Başka insanları ve ailelerini otobüsün altına iterken üste çıkmaya çalışamazsın.

Rod: O *Rolling Stone* kapağı olmadan elmas plak* olmazdı. O yazı, grubun müziğinin, müzik sınırlarının ötesine geçişinin ilk adımıydı. *Seher*'in yalnızca bir albüm olmaktan çıkıp bir *olay*a dönüşmesinin ilk adımıydı. Roket gibi fırlaması için gereken son tekmeydi.

Karen: "Bırak Şunu" *Billboard* listelerine 8 numaradan giriş yaptı.

Rod: *Seher* 13 Haziran 1978'de çıktı. Ve bir sıçrama falan yapmadık. Resmen bir top atışıydı.

Nick Harris *(rock eleştirmeni)*: Bu, insanların beklediği bir albümdü. Billy Dunne ve Daisy Jones'u bütün bir albüm için bir araya getirdiğinizde neler olacağını görmek istiyorlardı.

Ve sonra *Seher*'i çıkardılar.

---

* Recording Industry Association of America tarafından satış rakamı 10 milyonu geçen kayıtlara verilen ödül. *–çn*

Camila: Plak raflardaki yerini aldığı gün kızları Tower Records'a götürdük. Julia'nın kendi kopyasını almasına izin verdik. Dürüst olmak gerekirse biraz temkinliydim. Albüm pek de çocuk dostu sayılmazdı. Ama sonuçta babasının albümüydü. Kendi kopyasının olmasına izin verilmeliydi. Dükkândan çıktığımızda Billy, "Grubun en sevdiğin üyesi kim?" diye sordu.

"Ah, Billy..." dedim.

Ama Julia birden atılıp, "Daisy Jones!" dedi.

Jim Blades *(Mi Vida'nın solisti)*: *Seher* çıktığında galiba Cow Palace'ta çalıyordum. Malzemecilerden birini plakçıya gönderip albümü aldırdım ki dinleyebileyim. Sahneye çıkmamızdan hemen önce orada oturup "İşler Çirkinleşebilir"i dinlediğimi ve *Ben neden bu kızı grubuma almayı akıl edemedim ki?* diye düşünerek sigara içtiğimi hatırlıyorum.

Tehlike işareti karşımızdaydı. Hepimizi gölgede bırakacaklardı.

Tabii bir de o kapak vardı. O kapak mükemmel bir Kaliforniya yaz rock'n'roll'uydu işte.

Elaine Chang *(biyografi yazarı,* Daisy Jones: Yaban Çiçeği *kitabının yazarı)*: Yetmişlerin sonunda bir ergensen, o kapak her şey demekti.

Daisy Jones'un o duruşu, kendi seksiliğinin tam kontrolünü elinde tutuşu, tişörtünün üzerinden göğsünü gösterişi ama bu tamamen kendi tercihiymiş gibi görünüşü... Birçok ergen kızın yaşamlarında belirleyici bir andı. Anladığım kadarıyla erkeklerin de. Ama kızlar için ne anlam ifade ettiğiyle daha çok ilgileniyorum.

Bir kadının çıplak olduğu görüntülerden bahsediyorsan, alt metin her şeydir. O fotoğrafın alt metni –göğsünün ne Billy'ye ne de izleyenlere dönük oluşu, özgüvenli ama müstehcen olmayan duruşu– bu alt metin, Daisy'nin seni ya da birlikte olduğu adamı memnun etmeye çalıştığını söylemiyordu. Alt metin, "Bedenim si-

zindir," *demiyordu*. Ki birçok çıplak fotoğraf, birçok çıplak kadın görseli bu amaçla kullanılır. Alt metin –o fotoğrafta onun bedeni için– *irade gücü*ydü. Alt metin, "Ne istersem onu yaparım"dı.

İşte bu yüzden genç bir kız olarak o albüm kapağıyla birlikte Daisy Jones'a tutuldum. Çok korkusuz görünüyordu.

Freddie Mendoza: Çok komik. O albüm kapağını çektiğimde sadece bir iş olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, onca yıl sonra herkesin tek sorduğu o. Efsanevi bir şeyler yaptığında olan budur, öyle değil mi? Ah, tabii.

Greg McGuinness *(eski otel görevlisi, Continental Hyatt House)*: "Bırak Şunu" çıktığında şehirdeki herkes o kaydı konuşuyordu.

Artie Snyder: Çıktığı hafta –tam da ilk çıktığı hafta– üç iş teklifi aldım. İnsanlar albümü alıyor, dinliyor, beğeniyor ve miksini kimin yaptığını öğrenmek istiyordu.

Simone: Daisy uçtu. Çok tanınmış biriyken birden mutlak bir sansasyona dönüştü. Tam onluktu.

Jonah Berg: *Seher* mükemmel bir albümdü. Olmasını istediğimiz her şeydi ama beklediğimizden daha iyisiydi. Bir grubun baştan sonra özgüvenli, cesur, *dinlenebilir* bir albüm yapması heyecan vericiydi.

Nick Harris: *Seher* aynı anda hem romantik, hem insanı derin düşüncelere sevkeden, hem yürek sızlatan hem de patlamaya her an hazır bir albümdü. Arena rock çağında Daisy Jones ve The Six, bir stadyumda çalınsa bile mahrem hissettiren bir şey yaratmayı başarmışlardı. Akıl almaz davulları ve yürek dağlayan soloları vardı – mümkün olan en iyi şekilde merhametsiz hissettiren şarkıları vardı. Ama albüm aynı zamanda kapalı ve kişisel hissettiriyordu.

Billy ve Daisy sanki hemen yanı başında durmuş ama yalnızca birbirlerine söylüyorlarmış gibi.

Ve son derece katmanlıydı. *Seher* için geçerli olan en önemli şey buydu. İlk dinlediğinde bir iyi-zaman albümü gibi gelir. Bir partide falan çalabilirsin. Dinleyerek kafayı bulabileceğin bir albümdür. Otoyolda hız yaparken çalabilirsin.

Ama sonra sözleri dinlersin ve bunun ağlayabileceğin bir albüm olduğunu fark edersin. Hastası olabileceğin bir albümdür.

1978'de hayatının her ânında arka planda *Seher* çalabilirdi.

Ve yayınlandığı andan itibaren ezici bir güçtü.

Daisy: Birine ihtiyaç duymak ve onun bir başkasını sevmesiyle ilgili bir albüm.

Billy: İstikrar ve istikrarsızlığın itme-çekmesiyle ilgili bir albüm. Nerdeyse her gün aptalca bir şey yapmamak için verdiğim mücadeleyle ilgili. Aşkla ilgili mi? Evet, tabii ki. Ama sırf neredeyse her şeyi bir aşk şarkısı kılığında anlatabilmenin kolaylığı yüzünden öyle.

Jonah Berg: Billy ve Daisy yetmişlerdeki en büyük satış rakamlarımızdı.

Rod: *Rolling Stone* insanların plağı alması için çok şey yaptı. Ama asıl para, o yazı yüzünden konserlere bilet alan bir sürü insandan geldi.

Nick Harris: Albümü dinlerdin, *Rolling Stone*'da Billy ve Daisy'yle ilgili yazıyı okurdun ve kendi gözlerinle görmek isterdin.

Kendi gözlerinle görmek *zorundaydın*.

SEHER DÜNYA TURNESİ

1978–1979

"Bırak Şunu"nun listelere girmesi ve dört hafta boyunca birinciliğini korumasıyla ve Seher*'in her hafta 200,000 adet satmasıyla birlikte Daisy Jones ve The Six '78 yazını görmek için harekete geçti.* Seher *Turnesi için stadyum biletleri tükeniyor ve ülkenin önemli şehirlerinde sonrası için konser biletleri rezerve ediliyordu.*

Rod: Gösteriyi yollara taşımanın vakti gelmişti. Yani kelimenin tam anlamıyla.

Karen: Otobüslerde tuhaf bir his vardı. Otobüsler derken kastettiğim de mavi otobüs ve beyaz otobüs. İkisinin üzerinde de "Daisy Jones ve The Six" yazıyordu ama birinin arka planında Billy'nin kot gömleği, diğerinde Daisy'nin kolsuz üstü vardı. İki otobüsümüz vardı çünkü çok kalabalıktık. Ama bir yandan da Billy'yle Daisy birbirlerine bakmak bile istemediklerindendi.

Rod: Mavi otobüs Billy'nin otobüsüydü, gayriresmî olarak. Billy, Graham, Karen, ben ve ekipten birkaç kişi daha normalde oradaydık.

Warren: Ben; Daisy, Niccolo, Eddie ve Pete'le beraber beyaz otobüse bindim. Jenny de bazen Pete'e katılıyordu. Beyaz otobüste çok daha iyi zaman geçiriliyordu. Ayrıca, evet, tabii ki penceresinde meme çizimleri olan otobüse binecektim, teşekkürler.

Billy: Daha önce tamamen ayık geçirdiğim bir turnem olmuştu. Tekrar yollara düşme konusunda endişem yoktu.

Camila: Billy'yi turneye gönderirken, o zamanlar neredeyse her şeyi yaparken olduğum gibiydim... Umutlu. Yapabildiğim sadece buydu. Umut etmek.

Opal Cunningham *(turne muhasebecisi)*: Her gün ofise giderken üç şey aklımda olurdu. Bir, grup bir gün önce harcadığından daha fazlasını harcayacaktı. İki, kimse harcamaların nasıl kısılabileceği konusundaki tavsiyemi dinlemeyecekti. Üç, alınacak her şey için –ister süit oda için kısa kuyruklu piyano gibi büyük bir şey olsun, isterse de imza için kalem gibi küçük bir şey– Billy'de de Daisy'de de aynı şeyden olduğundan emin olmalıydım. Teklifler olması gerekenden iki kat uzun sürüyordu çünkü birinden biri, diğerinde olan şeyin onda olmadığını görürse delirirdi.

Rod'u aradım ve "İki pinpon masasına ihtiyaçları olmasının imkânı yok," dedim.

Rod: Her zaman, "Sen hallet işte, Runner ödeyecek," diyordum. Bunu söylerken bir ses kaydı almalıydım. Ama anlıyordum. Opal'in işi parayı çarçur etmediğimizden emin olmaktı. Ve biz epey para çarçur ediyorduk. Ama o sıralar ülkenin en büyük albümünü yapmıştık. Her şeyi isteyebilirdik ve istediklerimizi bize vermesi Runner'ın yararına olurdu.

Eddie: Yola çıktığımız ilk gün bir benzin istasyonunda durduk. Pete'le ikimiz otobüsten inip kola falan almak için içeri girdik. Radyoda "Bırak Şunu" çalıyordu. Alışılmadık bir şey değildi. Son birkaç yıldır bu tür şeyler başımıza çok gelmişti. Ama Pete bir şaka yaptı. Adama, "Radyoyu değiştirebilir misin? Bu şarkıdan nefret ediyorum," dedi. Adam değiştirdi ve bir sonraki istasyonda

da "Bırak Şunu" çalıyordu. Ben de, "Hey, dostum, *bırak şunu* en iyisi," dedim. Adam bunu komik buldu.

Graham: Ben ilk kez insanların gruba nasıl –tam olarak nasıl denir, bilemiyorum– *yatırım* yaptıklarını, gördüm sanırım. Bir mola yerinde Billy'yle birlikte hamburger almaya gittik. Çölün ortasında bir yerlerdeydik. Arizona ya da New Mexico ya da öyle bir yer işte ve bir çift yanımıza yaklaştı. Billy'ye bakıp, "Sen Billy Dunne musun?" dedi.

Billy, "Evet, benim," diye yanıtladı.

"Albümüne bayılıyoruz," dediler. Billy çok iyi idare ediyordu, gerçekten nazikti. Her zaman öyleydi. Hayranlarla arası müthişti. Ona iltifat eden herkese, sanki bunu ilk kez o söylemiş gibi hissettirirdi. Billy adamla birebir sohbete girdi ve kadın da beni kenara çekip, "Öğrenmem gerek. Billy ve Daisy? Onlar birlikte mi?" diye sordu.

Başımı geriye çekip, "Hayır," dedim.

Kadın ne demek istediğimi anlamış gibi kafasını salladı. Hani sanki ikisinin yattığını biliyormuş ama benim ona bunu söyleyemeyeceğimi kabullenmiş gibi.

Warren: Turnenin daha başlarında, San Francisco'da, konserden bir gece önce otele giriş yaptık ve ben doğruca beyaz otobüsten indim. Pete ve Eddie de arkamdan çıktı. Mavi otobüsten de Graham ve Karen indi. Sokaktan öylece geçip otele girdik, sorun falan yoktu.

Sonra mavi otobüsten Billy indi ve herhalde bir otuz saniye içinde falan kızların çığlık atmaya başladığını duyduk. Sonra beyaz otobüsten Daisy indi ve daha da yükselmesinin zaten imkânsız olduğunu düşündüğümüz o ses, kulak zarımı patlatmak üzere olan o cırtlak gürültü her nasılsa daha da yükseldi, daha da tizleşti. Arkamı döndüğümde Rod ve Niccolo'nun hayranları iterek Billy'yle Daisy'yi otele ulaştırmaya çalıştıklarını gördüm.

Eddie: Bir keresinde Billy'nin bir grup hayranın imzalı fotoğraf isteğini geri çevirirken, "Ben sadece müzik yapıyorum, dostum. Herhangi birinden daha önemli değilim," dediğini duymuştum. O kibirli orospu çocuğunun böyle alçakgönüllüymüş gibi davrandığını görmek bende çığlık atma arzusu doğurmuştu. Pete bana sürekli, "Bunların hiçbiri mühim değil. Mühim olduklarını düşünerek kafanı karıştırma," derdi. Her şey için çok geç olana kadar ne demek istediğini anlamadım sanırım.

Daisy: İnsanlar benden imza istediklerinde genellikle, "Sağlam dur, Daisy J." yazardım. Ama eğer karşımdaki genç bir kızsa –öyle çok sık olmazdı bu ama zaman zaman gelirlerdi– "Büyük düşün, küçük kuş. Sevgiler, Daisy," yazardım.

Rod: İnsanlar bu grup için heyecanlıydı. Albümü canlı dinlemek istiyorlardı. Billy ve Daisy gerçekten de onlardan bekleneni yapabilirdi. Yalnızca bir dinamit değillerdi, ayrıca... anlaşılmaları zordu. Muammalı. Birlikte çok güzel şarkı söylüyorlardı ama nadiren aynı mikrofonu kullanıyorlardı. Bazen birbirlerine bakarlardı ve bunu yaptıklarında ne düşündüklerini asla bilemezdin.

Bir keresinde Tennessee'de Daisy, "Pişman Ol Benden"i söylüyordu ve Billy de eşlik ediyordu. Şarkının sonlarında, en sonunda Daisy ona döndü ve şarkıyı doğruca ona söyledi. Ona bakıyor, ciğeri parçalanırcasına söylüyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Billy de Daisy'ye bakarak söyledi. Onun bakışlarından kaçmadı. Sonra şarkı bitti ve devam ettiler. Ben bile orada tam olarak ne olduğunu söyleyemem.

Karen: Genel olarak eğer dikkat edersen, birbirlerine bir sürü pis bakış attıklarını görebilirdin. Özellikle de "Pişman Ol Benden"de. Özellikle o şarkıda.

Rod: Eğer bir Daisy Jones ve The Six konserine, onların birbi-

rinden nefret ettiklerini düşünerek gidersen, buna dair lanet olası kanıtlar bulabilirdin. Eğer aralarında bir şeyler olduğunu, nefretin belki de başka bir şeyi maskelediğini düşünerek gidersen, ona dair kanıtlar da bulurdun.

Billy: Biriyle birlikte şarkı yazıp, biriyle *ilgili* şarkı yazıp, söylediğin şarkılardan bazılarının seninle ilgili yazılmış şarkılar olduğunu bilip de... bir şeyler hissetmemek... onlara çekilmemek mümkün değil.

Sahnede Daisy'ye bakıp da gözlerimi ondan alamadığımı fark ettiğim zamanlar oldu mu? Yani... evet. O turneyle ilgili basın fotoğraflarına, konser fotoğraflarına falan bakarken... Daisy'yle birbirimizin gözünün içine baktığımız bir sürü fotoğraf görürsün. Kendi kendime rol yaptığımızı söylüyordum ama çözümlemesi zordu, gerçekten. Ne kadarı performanstı, ne kadarı değildi? Neyi albümü sattırmak için yapıyorduk, ne kadarı gerçekti? Dürüst olmak gerekirse, belki bir zamanlar biliyordum ama artık bilmiyorum.

Daisy: Nicky sahnede olanlar yüzünden sık sık kıskançlığa kapılıyordu.

"Genç Yıldızlar" birbirine doğru çekilen ama bunu inkâr etmek zorunda olan iki insanla ilgiliydi. "Bırak Şunu" elinde olmadan sevdiğin birini sevmemeye çalışmakla ilgiliydi. "İşler Çirkinleşebilir", birini partnerinden bile daha iyi tanıdığına emin olmakla ilgiliydi. Bu şarkılar biriyle birlikte söylemesi riskli olan şarkılardı. Bu şarkılar, sana bir şeyler hissettiren şarkılardı – bana onları yazarken duyduğum hisleri yaşatıyorlardı. Nicky de bunu biliyordu. Bu, ilişkimizin önemli bir kısmını oluşturuyordu. Nicky'nin iyi olduğundan emin olmak. Mutlu olduğundan, iyi zaman geçirdiğinden emin olmak.

Warren: Her gece konserler çığlıklar atan kalabalıklarla tıklım tıklım doluyordu. İnsanlar her sözcüğe eşlik ediyordu. Ve her kon-

ser Billy'nin otel odasına dönmesi ve bizim becerecek birilerini bulana kadar partilememizle sona eriyordu.

Daisy ve Niccolo hariç. Onlar herkesten daha geç saatlere kalıyordu. Herkes, Daisy ve Niccolo için gecenin daha yeni başladığı saatlerde yatağa gidiyordu.

Daisy: Burnunun altında kurumuş kanla uyanmaya başladığında ve onu temizlemek tıpkı dişlerini fırçalamak gibi sabah rutininin bir parçasına dönüştüğünde uyuşturucular artık o kadar da tatlı gelmiyordu. Vücudunda sürekli nasıl olduğunu bilmediğin morluklar belirdiğinde. Saçlarının arkasında da haftalardır taramayı unuttuğun için düğümler oluştuğunda.

Eddie: Elleri maviydi. Tulsa'da sahneye çıkmak üzere kuliste bekliyorduk. Ona baktım ve "Ellerin mavi gibi," dedim.

O da ellerine bakıp, "Aa, evet," dedi. O kadar. Sadece, *Aa, evet.*

Karen: Daisy yavaş yavaş hiçbirimizin pek bulaşmak istemediği bir insana dönüştü. Zaten çoğu zaman gerek de olmuyordu. Öyle yoksunluk falan çektiği yoktu. Tek sorun, işler bu kadar kontrolünden çıktığında, herkesin problemine dönüşmesiydi. Chelsea'de neredeyse herkesi yakacağı o gün gibi.

Daisy: Nicky elinde sigarayla uyuyakalmış ve Boston'daki Omni Oarker House'un yastığı alev almış. Yüzüme vuran sıcaklıkla uyandım. Saçlarım tutuşmuştu. Dolapta bulduğum yangın tüpüyle alevleri söndürmem gerekti. Nicky bütün o olaydan zerre etkilenmedi.

Simone: Yangını duyunca onu aradım. Boston'dan aradım, Portland'dan aradım. Aramaya devam ettim. Hiçbirine dönmedi.

Billy: Rod'a onun için bir yardım ayarlamasını söyledim.

Rod: Ona ve Nicky'ye rehabilitasyon önerdim ama Daisy bana aptallık ettiğimi söyledi.

Graham: Ara sıra bir sözcüğü ağzında geveliyordu. Bir ara sahne merdivenlerinden düştü. Sanırım Oklahoma'daydı. Ama Daisy her şeyi eğlenceli ve bir oyunmuş gibi göstermeyi bilirdi.

Daisy: Atlanta'daydık. Nicky'yle bütün gece partilemiştik ve birilerinde meskalin vardı. Nicky, meskalin kullanmanın harika bir fikir olduğunu düşündü. Herkes yatmaya gitmişti, yalnızca Nicky'yle ikimiz ayaktaydık ve aynı anda bir sürü maddeyle kafamız güzeldi. Meskalin de son nokta oldu.

Kaldığımız otelin çatıya açılan kapısını kırdık. Otelin kapısında dikilen hayranların hepsi evlerine gitmişti. O derece geç bir saatti. Nicky'yle orada öylece durup gün içinde hayranların durduğu boş alana öylece baktık. İkimizin orada, yukarıda oluşu romantik geldi. Her şey sessizdi. Nicky elimi tuttu ve beni çatının kenarına götürdü.

Şaka yaptım. "Neyin peşindesin? Atlayalım mı istiyorsun?" dedim.

Nicky de, "Eğlenceli olabilir," dedi.

Ben... Şöyle anlatayım: Kendini bir otelin çatısında, net bir şekilde *atlamamanız* gerektiğini söylemeyen bir kocayla kafan güzel hâlde bulduğunda, bir sürü problem olduğunu anlamaya başlıyorsun. En dip noktam o değildi. Ama ilk kez o zaman etrafıma baktım ve *Hey, vay canına, düşüyorum*, dedim.

Opal Cunningham: Giderek artan harcamaların önemli bir kısmı, arkalarında bıraktıkları hasardan oluşuyordu. En çok para götüren hep Daisy'nin odası oluyordu. Çok miktarda kırık lamba, kırık ayna, yanmış çarşaf parası ödüyorduk. Bir dünya kırılmış kilit. Oteller, özellikle de bir grup geldiğinde belirli bir miktarda yıpranma beklerler zaten. Ama bu, teminat depozitosunu geri vermemekten fazlasını isteyecekleri kadar büyüktü.

Warren: Galiba turnenin güney ayağındayken Daisy'nin... ne bileyim... kafayı yemeye başladığını açıkça fark edebilirdin. Bazı şarkıların sözlerini unutuyordu.

Rod: Memphis'teki konserden önce herkes sahneye çıkmaya hazırlanıyordu ve kimse Daisy'nin nerede olduğunu bilmiyordu. Her yerde onu aradım. Herkese onu sordum. Sonunda onu lobideki tuvaletlerden birinde buldum. Bölmelerden birinde kendinden geçmişti. Kızı yerdeydi, kollarından biri başının üzerindeydi. Bir an için –kısacık bir an için– öldüğünü sandım. Onu sarstım ve uyandı.

"Sahnede olman gerekiyor," dedim.

"Tamam," dedi.

"Ayılman gerek," dedim.

"Ah, Rod," dedi. Sonra doğruldu, aynaya doğru ilerledi, makyajını kontrol etti ve sanki her şey acayip yolundaymış gibi grubun geri kalanıyla buluşmak için kulise gitti. O an, *Artık bu kadından sorumlu olmak istemiyorum,* diye düşündüm.

Eddie: New Orleans. Yetmiş sekizin sonbaharı. Pete ses kontrolü sırasında beni buldu ve "Jenny evlenmek istiyor," dedi.

"Tamam, o zaman evlen," dedim.

Pete de, "Evet, sanırım evleneceğim," dedi.

Daisy: Eğer sürekli sıçmış durumdaysan, parçaları olması gerekenden daha yavaş birleştiriyorsun. Ama Nicky'nin hiçbir şey için ödeme yapmadığını, kendine ait bir kuruş parası olmadığını fark etmiştim. Ve bize durmadan yeni uyuşturucular alıp duruyordu. "Ben iyiyim, yeterince aldım," diyordum. Ama o hep daha fazlasını istiyordu. Benim de daha fazlasını kullanmamı istiyordu.

Bir sabah otobüsteydik, aralık civarı falan olmalı. Arka taraftа uzanmıştık, geri kalan herkesse ön taraftaydı. Galiba Kansas taraflarında bir yerde durduk çünkü pencereden baktığımda tek gördüğüm ovalardı. Ne tepeler, ne bir parça medeniyet vardı.

Uyandım ve Nicky bir parça kokainle orada, tepemdeydi. Aklımdan kısacık bir an, *Ya kullanmazsam?* düşüncesi geçti. O yüzden, "Hayır, teşekkürler," dedim.

Nicky güldü ve "Yapma, hadi," dedi. Sonra da suratıma doğru tuttu ve ben de burnuma çektim.

Başımı çevirip koridora baktığımda Billy'nin bir şey için otobüse binmiş olduğunu, Warren'la ya da başka biriyle konuştuğunu gördüm. Ama... her şeyi görmüştü. Bir an için göz göze geldik ve üzüldüm.

Billy: Beyaz otobüsten uzak durmam için bir sebepti. Beyaz otobüste bana göre hiçbir şey yoktu.

Graham: Noel ve Yeni Yıl için hepimiz evlerimize döndük.

Billy: Eve, kızlarıma döndüğüm için çok mutluydum.

Camila: Hayatım, evliliğim, kocamın bir grubun üyesi olmasından çok daha fazla anlam içeriyordu. The Six'in önemli bir faktör olmadığını söylemiyorum, elbette önemliydi. Ama biz bir aileydik ve Billy eve döndüğünde işini kapının dışında bırakması bekleniyordu. O da öyle yapıyordu.

Yetmişlerin sonlarını düşündüğümde grup, şarkılar ve... o konuda yaşadığımız şeylerle ilgili çok şey geliyor aklıma. Ama en çok Julia'nın yüzmeyi öğrenişini düşünüyorum. Ve Susana'nın ilk sözcüğünün "Annia" gibi bir şey oluşunu. "Anne" mi diyor yoksa "Julia" mı ya da "Maria" mı diyor anlayamayışımızı. Ya da Maria'nın sürekli Billy'nin saçını çekmeye çalışmasını. Sonra Billy'nin kızlarla Son Pankeki Kim Yiyecek? adında bir oyun oynayışını. Billy pankek yapar ve kızlar da yerdi, sonra Billy birden, "Son pankeki kim yiyecek?" diye haykırırdı. İlk hangisi elini kaldırırsa pankeki o alırdı. Ama bir şekilde, her ne olursa olsun, Billy onların pankeki bölüşmesini sağlardı.

Her şeyden çok bu tür anıları hatırlıyorum.

Billy: Camila ve ben Malibu'da, tepelerde yer alan yeni evimizin alım işlemlerini tamamlamıştık. Sanırım yaşadığım bütün evlerden daha büyüktü. Uzun bir araba yolu vardı ve ağaçlar veranda dışında her yeri gölgeliyordu. Veranda tamamen açıktı. Okyanusa kadar her yeri görebiliyordun. Camila oraya "'Balpeteği'nin inşa ettiği ev" derdi.

Tatil için iki haftalığına evdeydim ve bu sürenin çoğunu taşınma ve yerleşme işleriyle geçirdik. Kızları oraya götürdüğümüz ilk gece Julia'ya, "Hangi odayı istersin?" diye sordum. En büyükleri o olduğuna göre ilk seçim yapacak olan da oydu. Gözleri kocaman açıldı ve koridor boyunca koşarak bütün odalara baktı. Sonra koridorun ortasında yere oturdu ve *düşünüp taşındı*. Sonunda da, "Ortadakini istiyorum," dedi.

"Emin misin?" diye sordum.

"Eminim," dedi. Tıpkı annesi gibiydi. Ne istediğini bir kez anladı mı tamamdı.

Rod: O Noel, uzun zamandır –çok, çok uzun zamandır– ilk kez çalışmak zorunda kalmamıştım. Sadece keyif yapabilecektim. Bir rock yıldızını bir krizden kurtarmak ya da sözleşmelerinin yerine getirildiğinden emin olmak ya da işte her ne yapıyorsam onu yapmak zorunda değildim.

Chris denen bir adamla bir kulübe kiraladım. Birbirimize yakın oturuyorduk ve şehirde olduğumda onunla görüşürdüm. Tatillerimizi birlikte Big Bear'da geçirirdik. Beraber yemeklere çıkar, jakuziye girer ve iskambil oynardık. Noel için ona bir kazak hediye etmiştim, o da bana bir ajanda vermişti. *Normal olmak istiyorum,* diye düşünmüştüm.

Daisy: Nicky ve ben Noel için Roma'ya uçtuk.

Eddie: Tatil sırasında Pete, Jenny'ye evlenme teklif etti ve Jenny de kabul etti. Onun için cidden mutluydum, anlıyor musun? Ona sımsıkı sarıldım. "Herkese ne zaman söyleyeceğime karar vermeliyim. Nasıl karşılayacaklarını bilmiyorum," dedi.

"Neden bahsediyorsun? Kimse senin evlenip evlenmemeni umursamıyor," dedim.

"Hayır, ben ayrılıyorum," dedi.

"Ayrılmak mı?" dedim.

"Turnenin sonunda gruptan ayrılıyorum," dedi.

Ailemizin evindeki sığınaktaydık. "Sen neden bahsediyorsun? Gruptan ayrılmak mı?" dedim.

"Sana bu işi sonsuza dek yapmak istemediğimi söylemiştim," dedi.

"Hiç böyle bir şey demedin," dedim.

"En az bin kere söylemişimdir. Bu işlerin önemli olmadığını söyledim sana," dedi.

"Jenny uğruna tüm bunlardan vazgeçmekten mi bahsediyorsun? Gerçekten mi?" dedim.

"Aslında Jenny *uğruna* değil. Kendim için. Böylece hayatıma devam edebilirim," dedi.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Hiçbir zaman bir soft rock grubunda yer almak istemedim. Yapma ama. Bunu biliyorsun. Trene bindim, bir süre seyahat ettim. Ama durağım yaklaşıyor," dedi.

Daisy: Nicky'yle İtalya'daki otel odasında kavga ettik. Beni Kansas'ta Billy'yle yatmış olmakla suçluyordu. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Kansas'ta Billy'yle konuşmamıştım bile. Ama bunu haftalardır bildiğini ve benim gizlemeye çalışmamı izlemekten bıktığını söyledi. İşler acayip hızla karıştı. Ona birkaç şişe fırlattım. O elini cama vurdu. Aşağı baktığımda yüzümden gri yaşların süzüldüğünü gördüğümü hatırlıyorum. Rimel ve göz kalemiyle lekelenmişlerdi. Tam olarak nasıl olduğunu

hatırlamıyorum ama halka küpelerimden biri kulağımı yırtmıştı. Tamamen kesmişti. Kanım akıyordu, ağlıyordum ve oda perişan hâldeydi. Hemen sonra bir baktım ki Nicky bana sımsıkı sarılmış ve birbirimize hiç ayrılmayacağımıza ve bir daha asla böyle kavga etmeyeceğimize dair söz veriyoruz. *Eğer aşk böyle bir şeyse belki de pek istediğim bir şey değildir,* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Rod: Daisy'nin uçuşunu Seattle'daki konserden bir gün önceye almıştık. Erken geleceği şekilde ayarlamıştım çünkü uçağını kaçıracağından endişeleniyordum ve bir hata payımız olsun istiyordum.

Daisy: Seattle'a uçmamız gereken sabah uyandım ve Nicky'yi üzerimde otururken buldum. Sırılsıklam olduğumu, duşun altında yattığımı fark ettim. Uyku sersemiydim ve aklım karışıktı ama o sıralar zaten hep sersemlemiş ve kafam karışık hâlde uyanıyordum. "Ne oldu?" dedim.

"Aşırı doz almış olabileceğini düşündüm. Seconal falan. Başka ne aldık, hatırlamıyorum," dedi. İnsanlar aşırı doz seconal aldığında ne olur, biliyor musun? Ölürler.

"Sen de beni duşa mı soktun?" dedim.

"Seni uyandırmaya çalıştım. Başka ne yapacağımı bilemedim. Uyanmıyordun. Çok korktum," dedi.

Ona baktım ve kalbim sızladı. Çünkü aşırı doz alıp almadığıma ya da o gece neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama gerçekten dehşete düştüğünü görebiliyordum.

Ve tek yaptığı beni duşa sokmaktı.

Kocam ölmüş olabileceğimi düşünmüştü ve resepsiyonu aramak bile aklına gelmemişti.

İçimde bir şalter attı. Hani şu elektrik şalterleri gibi bir şey... Gerilim panolarında olur ya. Onların atmadan önce ne kadar çok baskı kaldırdığını biliyor musun? Ama bir kere sınırı aştı mı pat diye atıverirler. Benim şalterim de öyle atmıştı. O an, oracıkta bu

insandan uzaklaşmam gerektiğini anladım. Kendime göz kulak olmam gerektiğini. Çünkü eğer olmazsam...

Beni öldürmeyecekti ama ölmeme izin verecekti.

"Peki, beni izlediğin için teşekkürler," dedim. "Yorulmuş olmalısın. Neden biraz kestirmiyorsun?" dedim. Sonra da, o uyuyakalınca, bütün eşyalarımı topladım. İki uçak biletini de yanıma alıp havaalanına gittim. Oraya varınca ankesörlü bir telefon buldum. Oteli aradım. "907 numaralı odada kalan Niccolo Argento'ya bir mesaj bırakmam gerek," dedim.

Telefondaki kadın tamam dedi. Aslında muhtemelen, "Bene," demiştir.

Dedim ki, "Yazın, 'Lola La Cava boşanmak istiyor.'"

Warren: Aradan sonra tekrar bir araya toplandığımızda, Seattle'daki o konserde... Daisy biraz, ne bileyim, berrak görünüyordu.

"Niccolo nerede?" diye sordum.

Daisy, "Hayatımın o dönemi sona erdi," dedi. O kadar. Tartışmanın sonu. Bunun çok havalı olduğunu düşünmüştüm.

Simone: Beni aradı ve Niccolo'yu İtalya'da bıraktığını söyledi. Alkışlamaya başladım.

Karen: Onunla konuştuğunda daha anlamlı şeyler söylemeye başladı. Ses kontrollerine daha açık bir zihinle katılmaya başladı.

Daisy: Ne yazık ki *ayık* kelimesini kullanamam. Ama ne var, biliyor musun? Her yere zamanında gitmeye başladım. En azından onu yapmaya başladım.

Billy: Geri gelene kadar onun ne kadar büyük bir parçasının yok olduğunu anlamamıştım sanırım.

Daisy: Nicky'den uzak olduğum o ilk aylarda sahnede kendimin yeniden farkına varmaya başladım. Seyirciyle ilişkimin farkına vardım. Belirli bir saatte yatağa girmeye ve belirli bir saatte uyanmaya başladım. Ne zaman uyuşturucu kullanacağıma dair kurallarım vardı. Geceleri yalnızca kokain, bir seferde yalnızca altı ya da baş edebileceğim sayıda dexie. Yalnızca şampanya ve kanyak.

Sahnedeyken istekle şarkı söylüyordum ki uzun zamandır yapmadığım bir şeydi bu. Konseri önemsiyordum. İyi iş çıkarmayı önemsiyordum. Bir de...

Birlikte şarkı söylediğim kişiyi önemsiyordum.

Rod: Daisy uçuşu eğlenceli, endişesiz, iyi zaman geçirilen bir şeydi. Eğer o eğleniyorsa sen de eğlenirdin. Ama eğer insanların kalplerini göğüslerinin içinde paramparça etmek istiyorsan Daisy'yi tekrar yere indirip ona kendi şarkılarını söyletmeliydin. Böylesi hiç görülmemiştir.

Daisy: Grammy'de sarhoştum. Ama pek önemi yoktu.

Billy: Yılın Kaydı ödülü duyurulmadan önce, o gece bir ara Rod bana Teddy'nin konuşmak istemediğini söylemişti. Bu aslında bir tür yapımcı ödülüydü ama Teddy arka plandaki adam olmayı tercih ediyordu, Rod da o yüzden bana konuşma yapmak ister miyim diye sordu. Ben de, "Önemi yok. Zaten kazanmayacağız," dedim.

"Peki, o zaman Daisy'den istesem sorun olur mu?" dedi.

"Ona kocaman ama bomboş bir kâse veriyorsun," dedim.

Yani, her zaman haklı olacaksın diye bir şey yok tabii.

Karen: "Bırak Şunu" ile Yılın Kaydı ödülünü kazandığımızda hepimiz orada dikiliyorduk. Altımız ve Teddy. Pete'in üzerinde lanet olası bir kokart vardı. İğrenç. Onun adına çok utanmıştım. Ödülü kabul ederken konuşma yapacak olanın muhakkak Billy olacağını

düşünüyordum. Ama onun yerine mikrofona giden Daisy oldu. *Umarım mantıklı bir şeyler söyler,* diye düşündüm. Ve söyledi.

Billy: "Bu şarkıyı dinleyen, anlayan ve bizimle birlikte söyleyen herkese teşekkürler. Bu şarkıyı sizler için yaptık. Birine ya da bir şeylere abayı yakmış olan herkes için," dedi.

Camila: "Birine ya da bir şeylere abayı yakmış herkes için."

Daisy: Aslında çaresiz hisseden insanların sesi olmak dışında herhangi bir şey ima etmek istememiştim. Ben de pek çok konuda çaresiz hissediyordum. Çaresizdim ama aynı zamanda, her nasılsa, daha çok kendimdim.

Çok komik. Başlarda duygularını uyuşturmak, onlardan kaçmak için kafayı bulursun diye düşünüyordum. Ama bir süre sonra uyuşturucunun yaşamını tahammül edilmez kılan şey olduğunu fark ediyorsun, aslında içinde yer alan ne kadar duygu varsa hepsine tavan yaptırıyor. Kalp kırıklığını daha da derinleştiriyor, iyi zamanlarını daha da güzelleştiriyor. Yani uyuşturucunun etkisinden çıkmak bir noktadan sonra akıl sağlığını yeniden keşfetmeye benzemeye başlıyor.

Ve akıl sağlığını yeniden keşfettiğinde, en başta neden kaçmak istediğinin kokusunu alman an meselesidir.

Billy: Ödülle birlikte sahneden indiğimizde gözlerine baktım. Ve bana gülümsedi. *İyileşiyor,* diye düşündüm.

Elaine Chang: Daisy, saçları darmadağınık hâlde, dirseklerine kadar uzanan bilezikleri ve üzerinde ince, astarlı, krem rengi ipek elbiseyle Yılın Kaydı alanında Grammy Ödülü'nü kabul etmeye çıktığında o grubun kontrolü tamamen ondaymış gibi ve yeteneğinden son derece emin görünüyordu... Yalnızca o gece bile onun

tüm zamanların en seksi rock şarkıcılarından biri olarak görülmesine sebep olarak sunulabilir.

Ondan kısa bir süre sonra grubun Madison Square Garden'da "İmkânsız Kadın"ı çaldığı o meşhur videoyu kaydettiler – Daisy o videoda ciğeri sökülür gibi şarkı söylüyor ve en tiz notalara çıkmaktan bile korkmuyordu, Billy Dunne da gözlerini ondan alamıyor gibiydi.

Tüm bunlar, Daisy'nin Niccolo Argento'yu terk etmesinden hemen sonraki o aylardaydı. Tam mânâsıyla kendini gerçekleştirdiği, kendine tamamen hükmettiği dönem. Bütün dergiler ondan bahsediyor, herkes onun kim olduğunu biliyordu. Tüm rock'n'roll âlemi, o olmak istiyordu.

Daisy Jones'tan bahsederken asıl bahsettiğimiz, yetmiş dokuzun ilkbaharındaki Daisy Jones'tur. Dünyanın zirvesinde olduğunu düşünürdün.

Karen: Bahsetmediğim bir şey var.

Graham: Karen sana o konudan bahsetti mi? Eğer o bir şey demediyse bu konuyu açmak bana düşmez. Ama... yani eğer bahsettiyse, o zaman sorun yok.

Karen: Neler olduğunu anladığımda sanırım Seattle'daydık.

Eddie: Graham'la Karen'a yattıklarını bildiğimi hiç söylemedim. Ama bana kalırsa bu kadar gizli tutmaları tuhaftı. İnsanlar onlar adına mutlu olurdu. Belki de aralarındaki tek seferlik bir şeydi. Bazen hafızam o kadar puslu bir hâl alıyor ki acaba ben mi hayal ettim diye düşünüyorum. Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Öyle bir şey uyduracağımı sanmıyorum.

Karen: Otelde duş alıyordum, Graham da bitişik odadaydı ve içeri geldi. Sonra benimle birlikte duşa girdi. Onu kendime doğru çekip sardım. Graham'da en sevdiğim şey buydu, bu kadar iri, bu kadar güçlü olması. Kıllı ve cüsseliydi, hepsi çok hoşuma gidiyordu. O denli nazik oluşunu da seviyordum. Ama bu sefer göğsünü benimkilere bastırdığında memelerim şişmişti. Acıdılar. Ve anladım. Anladım işte.

Kadınların hamile olduklarını hissedebildiklerine dair konuştuklarını duymuştum. Ama Çiçek Gücü gibi bir saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Doğruymuş. En azından benim için. Yirmi dokuz yaşındaydım. Bedenimi tanıyordum. Ve hamile olduğumu anlamıştım. İçimi birden korku kapladı. Sanki kafamda başlayıp

tüm bedenimi doldurmuştu. Graham, Warren'ın kapısını tıklattığını duyup da duştan hızla çıkınca şükretmiştim.

Yalnız kaldığım için öyle rahatlamıştım ki. O an insanca davranmak zorunda kalmadığım için. Çünkü ben... mahvolduğumu hissediyorum. Sanki ruhum bedenimi terk etmişti de bir kabuktan ibaret kalmıştım. Duşta ne kadar kaldım bilmiyorum. Orada, duş başlığının altında öylece durup oradan çıkacak enerjiyi toplayana kadar boşluğa baktım.

Graham: Hani vardır ya, bazen birileriyle ilgili bir şeylerin yolunda olmadığını anlarsın ama tam olarak adlandıramazsın. Sorunun ne olduğunu sorduğunda karşındaki neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi davranır. Delirdiğini hissedersin. Delirecekmiş gibi hissedersin. Midende, sevdiğin insanın iyi olmadığına dair bir his düğümlenir. Ama iyi görünüyordur. Gayet iyi görünüyordur.

Karen: Portland'da hamilelik testi yaptım. Herkesten sakladım. Ama sonra... otel odamda yalnız kaldım. O çizginin pembeye ya da işte her ne renkse ona döndüğünü gördüm. Uzun süre bakakaldım. Sonra Camila'yı aradım. "Hamileyim," dedim. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim.

Camila: "Bir aile istiyor musun?" diye sordum.

O da bana, "Hayır," dedi. "Hayır..." derken hafif bir çatlama vardı sesinde. Gırtlağında.

Karen: Telefonda bir sessizlik oldu. Sonra Camila, "Ah, tatlım, çok üzgünüm," dedi.

Graham: Vegas'a gittiğimizde nihayet, "Hadi ama, benimle konuşmak zorundasın," dedim.

KAREN: Pat diye söyleyiverdim. Ona söyledim. "Hamileyim," dedim.

GRAHAM: Ne diyeceğimi bilemedim.

KAREN: Uzun süre konuşmadı. Odada aşağı yukarı dolaşıp durdu. "Bunu yapmak istemiyorum. Bunu yaşayamam," dedim.

GRAHAM: Durumla baş etmeye çalıştığı bir evre yaşadığını düşündüm. Ona, "Biraz zaman verelim. Daha zamanımız var, değil mi?" dedim.

KAREN: Ona fikrimi değiştirmeyeceğimi söyledim.

GRAHAM: Yanlış bir şey söyledim. Yanlış şeyi söylediğimi biliyordum. Dedim ki, "Eğer endişelendiğin buysa başka bir klavyeci alabiliriz."

KAREN: Graham'ı suçlamıyorum, gerçekten. O da çoğu insan gibi düşünüyordu sadece. "Buraya gelmek için ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun? Bundan vazgeçecek değilim," dedim.

GRAHAM: Bunu söylemek istemedim ama biraz bencilce göründüğünü düşündüm. Herhangi bir şeyi bebeğimize tercih etmenin.

KAREN: Ona "bebeğimiz" deyip duruyordu. *Bebeğimiz bebeğimiz bebeğimiz.*

GRAHAM: Biraz zaman vermesini söyledim. Tek söylediğim buydu.

KAREN: *Bizim bebeğimiz*di ama *benim sorumluluğum*du.

Graham: İnsanlar bu tür konularda sürekli fikir değiştirir. Bir şeyi yapmak istemediğini düşünürsün, sonra yapmak istediğini fark edersin.

Karen: Bana ne dediğimi bilmediğimi ve eğer bu hamileliği sürdürmezsem hayatım boyunca pişman olacağımı söyledi. Anlamıyordu işte.

Çocuğum olmamasından pişman olmak beni korkutmuyordu. Ama çocuğum *olduğu için* pişmanlık duymaktan çok korkuyordum.

Bu dünyaya istenmeyen bir can getirmekten korkuyordum. Hayatımı boşa harcamaktan, kendimi yanlış limana demirlenmiş gibi hissetmekten korkuyordum. İstemediğimi bildiğim bir şeyi yapmaya zorlanmaktan korkuyordum. Graham bunları dinlemek istemedi.

Graham: Mevzu alevlendi ve ben patladım. Sakinleştiğimiz zaman konuşmamız gerekirdi. Böyle bir konuda bağıramazsın.

Karen: Fikrim değişmeyecekti. Bunu ne zaman söylesem yargılayıcı bakışlarla karşılaşırım ama usanmadan söylemeye devam edeceğim: Hiçbir zaman anne olmak istemedim. Hiçbir zaman çocuk istemedim.

Graham: Sürekli, *Fikrini değiştirecek,* diye düşünüyordum. *Evleneceğiz, bebek doğacak ve her şeyin üstesinden geleceğiz,* diyordum. Anne olmayı ne kadar istediğini, ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu fark edecekti.

Daisy: Grammy töreninden sonra Billy'yle tekrar konuşmaya başladık. Yani, bir anlamda. Birlikte yazdığımız bir şarkıyla, birlikte söylediğimiz bir şarkıyla ödül kazanmıştık ve bu bende yankı uyandırmıştı.

Billy: Düzelmişti. Gevşemişti. Niccolo gidince... onunla diyalog kurmak daha kolay hâle gelmişti.

Daisy: *Saturday Night Live* için bir geceliğine New York'a uçuyorduk. Rich bize Runner'ın jetini vermişti. Herkesin uykuya daldığını düşünüyordum. Billy uçağın bana göre diğer ucundaydı. Ama koltuklarımız birbirine bakıyordu. Üzerimde kısa bir elbise vardı ve üşümüştüm. Bir battaniye alıp ona sarındım. Billy beni gördü ve güldü.

Billy: Bazı insanlar kendileri olmaktan hiç vazgeçmezler. Bazen bunun seni çıldırttığını düşünürsün ama onlar gittiklerinde sürekli düşünüp durduğun da bu olur. Onlar artık hayatında olmadığında.

Daisy: Ona baktım ve ben de güldüm. En azından bir an için sanki tekrar arkadaş olabilirmişiz gibi geldi.

Rod: *Saturday Night Live*'a çıktıkları sırada "Genç Yıldızlar" da hit olmuştu. Listelerde yedi numarada falandı sanırım. İlk onun içinde bir yerlerdeydi. O kadar çok albüm satıyorduk ki basmaya yetişemiyorlardı. Runner, "İşler Çirkinleşebilir"i sıradaki hit olarak belirlemişti.

Daisy: *SNL* için verilen karar ilk şarkı olarak "Bırak Şunu"yu söylemekti. İkinci şarkı olarak da "İşler Çirkinleşebilir"i söyleyecektik.

Karen: Warren'la Daisy'nin sutyen takmayacağı üzerine bahse girdim ve iki yüz kâğıt kazandım.

Warren: Hepimiz ne giyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk ve Karen'la Billy'nin kot gömlek giyeceğine ve Daisy'nin sutyen takmayacağına dair elli papeline iddiaya girdim. Kazandım.

Karen: Provada Daisy ve Billy birbirleriyle gerçekten konuşuyorlardı. Bir yerlerde bir şeylerin değiştiğini görebilirdin.

Graham: "Bırak Şunu" için prova yaptık ve gayet iyi geçti. "İşler Çirkinleşebilir" de öyle.

Billy: Program başladığında tıpkı provalarda yaptığımız gibi ilerlemeyi planlıyordum.

Daisy: Lisa Crowne bizi duyurdu, bilirsin, "Hanımlar ve beyler, Daisy Jones ve The Six," dedi ve kalabalık çıldırdı. Kalabalıkların tezahürat ettiği devasa stadyumlarda bulunmuştum ama bu farklıydı. Hemen önümde duran bu küçük gruptan öyle çok ses çıkması. Tam bir enerji patlamasıydı.

Nick Harris: Daisy Jones ve The Six, *Saturday Night Live*'da "Bırak Şunu"yu seslendirdiler, ülkedeki neredeyse herkesin bildiği bir şarkıyı söylüyorlardı. Yılın Kaydı'ydı.

Daisy soluk siyah bir kot pantolon ve pembe satenden kolsuz bir üst giymişti. Elbette bilezikleri de vardı. Yalınayaktı. Saçları parlak kızıldı. Sahnede dans ediyor, kalbinin derinliklerinden söylüyor ve tefe hafif hafif vuruyordu. Harika zaman geçiriyormuş

gibi görünüyordu. Billy Dunne da her zamanki klasiği olan kot üstüne kot giymişti. Mikrofonun dibinden Daisy'yi izliyor, o da harika zaman geçiriyordu. İkisi birlikte oraya aitmiş gibi görünüyorlardı.

Bu grup her ritmi canlılıkla ve yüzlerce, binlerce kez çaldıklarını bildiğin bir şarkıyı çalarken duymayı beklemeyeceğin bir tazelikle çalıyorlardı.

Warren Rhodes, bütün bir grubu vurmalılarla bir arada tutmanın ne demek olduğunu öğrenmek isteyenler için gösterinin müthiş bir parçasıydı. Tüm o şeylerin ardındaki elektrikti o. Eğer gözlerini Daisy ve Billy'den yeterince ayırabilirsen, bakışların doğruca onun davullarını dövüşüne kayardı.

Şarkı devam ederken sözler biraz daha sivrildiğinde Billy ve Daisy birbirlerine büyülenmişçesine kilitlenmiş gibiydi. Aynı mikrofona eğiliyor ve bir diğerine dönerek söylüyorlardı. Birini aşma, ardında bırakma arzusu üzerine olan bu duygulu, hiddetli şarkıyı... birbirlerine söylüyor gibilerdi.

Billy: O performans sırasında çok fazla şey oluyordu. Zamanlamanın ve sözlerin, ayrıca nereye baktığımın ve kameranın nerede olduğunun farkında olmalıydım. Ama sonra... bilmiyorum... Birden Daisy orada, yanımdaydı ve ben her şeyi unutup sadece ona baktım ve birlikte yazdığımız o şarkıyı söyledim.

Daisy: Şarkı bitti ve bir şekilde kendime geldim. Billy'yle birlikte seyircilere baktık, sonra o elimi tuttu ve selam verdik. Çok uzun zamandır ilk kez bedenim onunkine böyle değiyordu. O bıraktıktan sonra bile elim hâlâ titriyordu sanki, öyle bir şeydi.

Graham: Daisy ve Billy'de başka kimsede olmayan bir şey vardı. Ve bunu açığa çıkardıklarında, birbirleriyle gerçekten bağ kurduklarında... Bizi oluşturan oydu. Yeteneklerinin tüm saçmalıklara kesinlikle değeceğini düşündüğün anlardan biriydi.

Warren: Şarkı arasında Billy bana "Sana Benzer Bir Umut"la ilgili bir fikri olduğunu söyledi. Fikir hoşuma gitti. Herkes tamam diyorsa benim için de sorun olmayacağını söyledim.

Eddie: "İşler Çirkinleşebilir" provada harika olmuştu. Ve son dakikada Billy "Sana Benzer Bir Umut" çalmak istedi. Ağır bir balad. Ayrıca Karen yerine klavyeye o geçmek istedi. Yani sahnede sadece o ve Daisy olacaktı.

Billy: Herkesi tam mânâsıyla şaşırtmak istemiştim. Beklenmedik bir şey yapmak istedim. Bunun... gerçekten hafızalardan çıkmayacak bir şey olabileceğini düşündüm.

Daisy: Bence kulağa gerçekten, gerçekten çok havalı geliyordu.

Graham: Her şey çok hızlı oldu. Bir an hepimiz oraya çıkıp "İşler Çirkinleşebilir"i çalacaktık, sonra bir baktık Billy ve Daisy başka bir şarkı çalmak üzere oraya tek başlarına gidiyor.

Karen: Grubun tuşlularını çalan benim. Eğer Daisy'yle birlikte oraya biri çıkacaksa, o ben olmalıyım, değil mi? Ama Billy'nin oraya çıkarken neyi satmak istediğini anlamıştım. Hem de gayet iyi anladım. Ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor.

Rod: Müthiş bir hamleydi. İkisi orada yalnızdı. TV için harika bir işti.

Warren: Birbirlerine dönüklerdi, Billy piyanonun başındaydı, Daisy onun karşısında mikrofonla dikiliyordu. Geri kalanlarımızsa yan taraftan izliyorduk.

Daisy: Billy çalmaya başladı ve şarkıya girmeden önce sadece bir anlığına onunla göz göze geldim. Ve... *[duraksıyor]* O kadar açıktı

ki, acı verici, utanç verici derecede açıktı. Etrafta kafamı dağıtacak Nicky yokken, kendimi zihnen orada olmayacak kadar uyuşturmamışken, onu sevdiğim o kadar açıktı ki...

Ona âşık olduğum.

Kafayı bulmak, Tayland'a gitmek ya da bir prensle evlenmek beni durdurmayacaktı. Ve onun başka biriyle evli olması... O da beni durdurmayacaktı. Sanırım o an sonunda bu gerçeğe boyun eğdim. Her şey öyle üzücüydü ki.

Ve sonra şarkıyı söylemeye başladım.

Karen: Birinin boğazında bir yumru olduğunu duyabildiğin anları bilir misin? İşte sesi öyle çıkıyordu. Ve bu... bu o mekândaki herkesi öldürdü. Onun Billy'ye öyle bakışı. Ona öyle şarkı söyleyişi... "Ne kadar denersem deneyeyim, olmuyor/Ne olursa olsun bazı şeyler kazanılmıyor," deyişi. Yani, vay be!

Billy: Karımı seviyordum: Kendimi toparladığım andan beri karıma sadıktım. Başka bir kadına karşı hiçbir şey hissetmemek için çaresizce çırpınıyordum. Ama... *[derin bir nefes alıyor]* Daisy'yi yakan her şey beni de yakıyordu. Dünyaya dair sevdiğim ne varsa, Daisy de onları seviyordu. Benim mücadele ettiğim ne varsa Daisy de onlarla mücadele etmişti. Bir bütünün iki yarısıydık. Aynıydık. Çok az insanla aynı olabileceğin bir şekilde hem de. Hani düşüncelerini dile getirmeye bile ihtiyaç duymazsın çünkü karşındaki insanın da aynı şeyleri düşündüğünü bilirsin. Daisy Jones'un etrafında olup da büyüsüne kapılmamam nasıl mümkün olabilirdi ki? Ona âşık olmamam?

Yapamadım.

Yapamadım işte.

Ama Camila daha çok şey ifade ediyordu. En derinde yatan gerçek bu. Ailem benim için daha önemliydi. Camila benim için daha önemliydi. Belki, bir süreliğine, Camila en çok çekildiğim insan değildi. Ya da...

...

...

...

Belki de Camila en çok âşık olduğum insan değildi. O dönem. Bilmiyorum. Yani... Belki de değildi. Ama o her zaman en çok sevdiğim insandı. O her zaman seçeceğim insandı.

Benim için Camila vardı. Her zaman.

Tutku... O bir ateştir. Ve ateş müthiştir, dostum. Ama biz sudan yapılmışız. Suyla yaşıyoruz. Hayatımızı sürdürmemiz için gerekli olan şey su. Ailem benim suyumdu. Ben suyu seçtim. Her zaman suyu seçerim. Ve Daisy'nin de kendi suyunu bulmasını istiyordum. Çünkü o ben olamazdım.

Graham: Billy'nin piyanoyu çalışını ve Daisy'ye bakışını izlerken, *Umarım Camila bunu görmez,* diye düşündüm.

Billy: Öyle bir şarkıyı Daisy gibi bir kadınla, karının da izleyeceğini bilerek çalmaya çalışıyorsun. Bunu yapmaya çalış. Sonra da bana lanet olası aklını kaçırmak üzere olmadığını söyle bakalım.

Rod: Müthiş bir heyecandı, o performans. İkisi, birlikte ve *birbirlerine* söylüyorlar. Sanki ulusal kanalda kalplerini söküp çıkarıyor gibilerdi. O anlar her zaman yaşanmaz. Eğer o cumartesi gecesi geç saatlere kadar oturup onları izlediysen, müthiş bir şeye tanık olmuş gibi hissederdin.

Karen: Şarkı bittiğinde oradaki küçük seyirci kitlesi âdeta patladı ve Billy'yle Daisy final selamlarını verdiler. Diğerlerimiz de gidip onlara katıldık. Ve, biliyor musun, o an içimde çok büyüğüz ve büyümeye de devam edeceğiz türü bir his vardı. İlk kez o zaman, *Dünyanın en büyük grubu mu olacağız?* diye düşündüm.

Warren: Tüm ekiple ve oradakilerle birlikte kapanış partisine

gittik. Program sunucusu Lisa Crowne'du ve ne bileyim, *Sadece ona karşı soğukkanlılığını koru, belki sana düşer,* diye düşündüm. Öyle yaptım. O da düştü.

Graham: Sabahın ilk saatleri falandı, etrafıma bakındığımda Warren'ın kolunu Lisa Crowne'a attığını gördüm ve *Siktir, hakikaten acayip ünlü olmalıyız,* diye düşündüm. Yani, Warren'ın Lisa Crowne gibi biriyle şansı olabilmesi için öyle olmalıydık.

Eddie: Pete'le ben de *SNL* ekibiyle birlikte partiledik. Ta ki ben burnumu hissetmeyecek duruma gelene ve Pete de bir tubanın içine kusana kadar.

Warren: Lisa'yla ayrıldığımda Daisy'yi hiçbir yerde göremedim.

Graham: Bir noktada Daisy'nin izini kaybettik.

Billy: Kibarlık ettim ve herkesle birlikte bara gittim. Ama uzun süre kalamazdım. *SNL* partileri ayıkken bulunmak isteyeceğiniz yerler değildir.

Otele geri döndüğümde [Camila'dan] bir telefon aldım ve bir süre konuştuk ama söylemediğimiz çok şey vardı. Programı izlemişti ve sanırım bu konuda ne hissetmesi gerektiği konusunda kendiyle mücadele ediyordu. Uzunca bir süre konunun etrafında dolaştık. Sonra Camila gidip uyumak istediğini söyledi. "Tamam," dedim. Sonra da, "Seni seviyorum. Sen benim 'Seher'imsin," dedim. O da beni sevdiğini söyledi ve telefonu kapadı.

Camila: Bir yolda kiminle ilerlemeyi seçersen seç, canın yanacak. Bu birini önemsemenin doğasında vardır. Kimi seversen sev, yolda kalbini kıracaklar. Billy Dunne birkaç kez benim kalbimi kırmıştı. Ben de onunkini kırmıştım, biliyorum. Ama evet, o gece onları *SNL*'de izlerken... kalbimin çatırdağı zamanlardan biriydi.

Ama güvenmeyi ve umut etmeyi seçtim. Onun buna değdiğine inanıyordum.

Daisy: *SNL* partisinde bir masada Rod'un yanında oturuyordum. Bir grup kız kokain çekmek için tuvalete girdi ve ben çok sıkılmıştım. Hayatımdan inanılmaz derecede sıkılmıştım. Hızdan, kokainden ve döngüden. Bir filmi yüzüncü kez izlemeye benziyordu. Kötü adamın ne zaman ortaya çıkacağını, kahramanın ne yapacağını adın gibi biliyordun. Düşüncesi bile o kadar sıkıcıydı ki ölmek istedim. Bir kez olsun gerçek yaşamı istedim. Gerçek olan herhangi bir şey. O yüzden kalktım, bir taksiye binip otele döndüm ve Billy'nin odasına gittim.

Billy: Kapım çalındı. Tam dalmak üzereydim. İlk başta bıraktım her kimse çalsın. Graham olduğunu sanmıştım ve sabaha kadar bekleyebilir diye düşündüm.

Daisy: Kapıyı çalmaya devam ettim. Orada olduğunu biliyordum.

Billy: Nihayet yataktan çıktım. Üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım vardı. Kapıyı açtım ve "Ne istiyorsun?" dedim. Sonra bir baktım, Daisy.

Daisy: Sadece söylemeye ihtiyaç duyduğum şeyi söylemeliydim. Söylemek zorundaydım. Ya o an söyleyecektim ya da asla söylemeyecektim ve söylememek bir seçenek olamazdı. O şekilde yaşayamazdım.

Billy: Gerçekten şok olmuştum. İnanamıyorum.

Daisy: "Temizlenmek istiyorum," dedim.

Billy beni hemen odasına çekti. Beni oturtup, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"O zaman hemen seni rehabilitasyona gönderelim," dedi.

Telefonu kaldırıp çevirmeye başladı ama kalktım ve telefonu kapadım. "Sadece... şu an sadece benimle otur. Ve bana yardım et... ne yaptığımı anla," dedim.

Billy: Başka birine nasıl yardım edilir bilmiyordum. Ama yardım etmek istiyordum. Birilerine Teddy'nin bana yardım ettiği gibi yardım etmek istiyordum. Ona öyle çok şey borçluydum, ona o kadar minnettardım ki. Geçmişte beni rehabilitasyona gönderdiği için. Ben de birisi için bunu yapmak istiyordum. Daisy için bunu yapmak istiyordum. Onun güvende ve sağlıklı olmasını istiyordum. Onun için bunu istiyordum... Ben... evet, onun adına delicesine istiyordum bunu.

Daisy: Billy'yle rehabilitasyon hakkında, bunun ne anlama geleceğine dair konuştuk ve bana biraz neye benzediğinden bahsetti. Göz korkutucu görünüyordu. Acaba gerçekten istemiyor muyum diye düşünmeye başladım. Gerçekten bunu yapmaya hazır değil miyim diye. Ama kendime, yapabileceğime inanmaya çalıştım. Bir ara Billy ayık olup olmadığımı sordu. *O sırada ayık mıydım?*

Partide bir iki kadeh içmiştim. Erken saatlerde birkaç dexie almıştım. Ayık tam olarak ne anlama geliyor, bilmiyordum. Her şey yok olmuş muydu? Tamamen temiz olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor muydum?

Billy kola almak için minibarı açtı ve içinde tekilayla votka olan tadımlık şişeler vardı. Onlara baktım. Billy de baktı. Sonra hepsini alıp pencereye doğru ilerledi ve şişeleri pencereden dışarı fırlattı. Birkaçının alt katın çatısında parçalandığını duyabilirdin. "Ne yapıyorsun?" dedim.

Billy sadece, "Rock'n'roll budur," dedi.

Billy: Bir ara albümden konuşmaya başladık.

Daisy: Ona son birkaç aydır beni yiyip bitiren soruyu sordum. "Bir daha asla bunun kadar güzel bir albüm yazamayacağımızdan endişeleniyor musun?"

Billy: "Her siktiğimin günü bu endişeyi duyuyorum," dedim.

Daisy: Hayatım boyunca insanların şarkı yazarı olarak yeteneğimi görmesini istemiştim ve *Seher* bana bu kabulü sağlamıştı. Sonra da ânında kendimi bir düzenbaz gibi hissetmeye başlamıştım.

Billy: Albüm yükseldikçe, nasıl yeni bir albüm yapacağımızı düşünürken daha da gerilmeye başlamıştım. Otobüsteyken defterime şarkılar karalıyordum ve sonunda hepsinin üzerini karalayıp bırakıyordum çünkü hiçbiri... Güzel olup olmadıklarını anlayamıyordum. Kendi sahtekârlığımı gösterip göstermediğimi bilmiyordum.

Daisy: Bu tür bir baskıyı anlayabilecek tek kişi oydu.

Billy: Sabah olurken rehabilitasyon konusunu tekrar açtım.

Daisy: Aklımda dönüp duran düşünce, *Bir ara vermek için bir süre git. Sonsuza dek bırakmak zorunda değilsin*di. Planım buydu. Tamamen bırakmayı planlamadan rehabilitasyona gitmek. Bana aşırı mantıklı gelmişti. Sana söyleyeyim: Eğer bir arkadaşım, benim kendime yalan söylediğim şekilde bana yalan söyleseydi, "Boktan bir arkadaşsın," derdim.

Billy: Resepsiyonu arayıp gittiğim rehabilitasyon merkezinin numarasını almak için telefonu kaldırdım. Ama ahizeyi aldığımda çevir sesi yoktu. Ve hattın diğer ucunda birisi, "Alo?" diyordu.

"Alo?" dedim.

Resepsiyonistti. "Artie Snyder'dan size bir telefon var," dedi.

Bağlamasını söyledim ama bir yandan da, *Neden ses teknisyenim sabahın köründe beni arıyor ki?* diye düşünüyordum. "Artie, neler oluyor?.."

Daisy: Teddy kalp krizi geçirmiş.

Warren: Bir sürü insan kalp krizi geçirir. O yüzden duyduğumda, düşündüm ki... İlk anda onun öldüğünü anlamadım.

Billy: Gitmiş.

Graham: Teddy Price, kalp krizinden öleceğini düşüneceğiniz bir adam değildi. Yani, domuz gibi yemek yerdi ve çok içerdi ve kendine pek de dikkat etmezdi... Ama ne bileyim... güçlü görünüyordu herhalde. Yani bir kalp krizi semtine uğrarsa, ona siktirip gitmesini söylerdi, o da giderdi.

Billy: Nefesim kesildi. Telefonu kapatınca aklımdan geçen ilk düşünce, *O içkileri neden pencereden attım ki?* oldu.

Rod: Cenaze için hepsini L.A.'e getirdim.

Warren: Teddy'yi kaybetmek hepimizi yıkmıştı. Ama dostum, Yasmine'i, kız arkadaşını izlemek, mezarının üzerinde korkunç gözyaşlarına boğuluşu... Hayatta ne kadar az şeyin önemi olduğunu düşünüp duruyordum. Ama Yasmine'in Teddy için hissettikleri... işte o önemliydi.

Graham: Teddy pek çok insan için çok şey ifade ediyordu. Cenaze töreninde Billy'nin Yasmine'in elini tutarak onu teselli etmeye çalışmasını hiç unutmayacağım. Çünkü onun da iyi olmadığını biliyordum.

Herkes, hayranlık duyacağı birine ihtiyaç duyar. Benim için iyi ya da kötü Billy vardı. Billy içinse Teddy. Ve Teddy gitmişti.

Billy: İşler benim için kontrolden çıkmıştı. Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Aklım almıyordu. Teddy'nin gittiğini. Teddy'nin... öldüğünü. Bir süre ben de içten içe öldüğümü düşündüm. Bunun kulağa biraz aşırı geldiğinin farkındayım. Ama öyle hissediyordum. Sanki kalbim taşa dönmüştü. Ya da... hani insanların nasıl dondurulduğunu bilir misin? Böyle, bir gün geri dönebilecekleri umuduyla kendilerini buzun içine koyarlar. Ruhuma olan da buydu. Buzun içindeydi.

Gerçeği kaldıramıyordum. Ayık olarak kaldıramıyordum. Bir içki ya da bir şey... olmadan... Sadece çıktım gittim işte. Kendi hayatımdan çıkıp gittim. İçeriden ölmek dışında baş edebileceğim bir yol yoktu. Eğer canlı kalmaya çalışsaydım, eğer o dönemi *yaşasaydım*, beni gerçekten öldürebilirdi.

Daisy: Teddy öldüğünde benim için tamamdı. Ayık olmanın hiçbir mantığı olmadığına karar verdim. Bunu rasyonalize ettim. Bilirsin, *Eğer evren benim temizlenmemi isteseydi, Teddy'yi öldürmezdi.* Her şeyi meşrulaştırabilirsin. Eğer yeterince narsist olursan, evrenin sana karşı ve senin için komplolar kurduğuna inanabilirsin –ki aslında hepimiz derinlerde bir yerlerde buna inanırız– sonra da kendini her konuda evrenin sana işaretler gönderdiğine ikna edersin.

Warren: Teknemde üç hafta geçirdim. Puro içtim, sarhoş oldum, kıyafetlerimi nadiren değiştirdim. *SNL*'deki programdan beri Lisa'yla ara sıra konuşuyorduk. Beni görmeye geldi. "Teknede mi yaşıyorsun?" dedi.

"Evet," dedim.

"Sen bir yetişkinsin. Kendine bir ev tut," dedi. Haklıydı.

Eddie: Hepimiz için en iyisinin tekrar yollara düşmek olduğunu düşünüyordum. On ya da on bir yıl önce bir kuzenimi trafik kazasında kaybetmiştik ve babam, "Acını çalışarak at," demişti. O zamandan beri öyle yaparım. Bunun Pete'i grupta kalmaya ikna edebileceğini düşünmüştüm. Ama aksine ayrılmaya daha hazır hâle getirdi.

Billy: Bir keresinde Camila benden tuvaleti ovalamamı istemişti. İçeri girip ovmaya başladım ve devam ettim. Sonra Camila gelip, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Tuvaleti temizliyorum," dedim.

"Kırk beş dakikadır tuvaleti temizliyorsun," dedi.

"Yaa..." dedim.

Camila: Ona, "Tekrar yola çıkmalısın, Billy," dedim. "Hepimiz acını paylaşıyoruz ama geri dönmelisin. Evde oturup kara kara düşünmek seni öldürüyor."

Rod: Bir noktada o otobüse tekrar binmek zorundasın.

Graham: Trajedilerde sanki dünyanın sonu gelmiş gibi hissedersin ama sonra dünyanın sonunun asla gelmediğini fark edersin. Hiç durmaz. Hiçbir şey onu bitiremez.

Ben de Karen'la birlikte işte bilirsin, *Hayat daha yeni başlıyor,* gerçeğine odaklandım.

Karen: Rod'a bizi tekrar yola çıkardığı için minnettardım. Alabora olmamıza izin vermediği için.

Billy: Camila'nın dediğini yaptım. Oraya geri döndüm. İlk konserde Indianapolis'teydik. Grupla birlikte uçtum. Camila ve kızlar bir sonraki durakta bana katılacaklardı.

Indianapolis... zordu. Otele gittim, giriş yaptım, Graham'ı gördüm, Karen'ı gördüm ve sonra ses kotnrolünde Daisy de oradaydı. Bir tulum giymişti. Sarhoş görünüyordu. Bakınca anlıyordun. Şişmiş gözleri ve incecik kolları. Ona bakmakta zorlandım.

Onu yüzüstü bırakmıştım. Ayılmak için benden yardım istemişti ve Teddy ölünce onu terk etmiştim.

Daisy: Geri döndüğümüz o ilk gece, galiba Ohio'daydık, Billy beni görünce çok utandım. Çünkü ona gitmiş ve ayılmak istediğimi söylemiştim. Ama yapmadım. Hatta öncekinden de batmıştım.

Karen: Graham'a kürtaj yaptırmaya karar verdiğimi söyledim. Delirdiğimi söyledi. Ben de delirmediğimi söyledim. Ve benden bunu yapmamamı istedi.

"Sen bu bebeği büyütmek için bu gruptan çıkar mıydın?" dedim. Cevap vermedi. O kadardı işte.

Graham: Ben hâlâ konu üzerine tartıştığımızı düşünüyordum.

Karen: Biliyordu. Ne yapacağımı biliyordu. Sadece bilmiyormuş gibi davranmak ona daha rahat geldi. Onun o lüksü vardı.

Billy: Camila ve kızlar Dayton'da bize katıldı. Onları havaalanından aldım ve onları beklerken bardaki taburelerden birinde bir adamın tekila ısmarladığını gördüm. Cama çarpan buzun sesini duydum. Tekilanın bardağa doluşunu gördüm. Uçağın piste indiğine dair duyuru yapıldı ve ben orada oturmuş, kapıya bakıyordum.

Kendi kendime bir içki istemeyeceğimi söylerken bara doğru ilerledim ve bir tabureye oturdum. Tezgâhın arkasındaki adam, "Size ne verebilirim?" dedi. Ona öylece baktım. Cümlesini tekrarladı. Sonra birden, "Baba!" diyen bir ses duydum. Dönüp baktım, ailem oradaydı.

Camila, "Neler oluyor?" dedi.

Kalktım ve ona gülümsedim. O an, durumu kontrol altına aldım. "Hiç," dedim. "İyiyim."

Bana bir bakış attı, "Yemin ederim," dedim. Kızlarımı kocaman kucakladım ve kendimi iyi hissettim. Çok iyi hissettim.

Camila: Dürüst olmak gerekirse kendi inancımı sorguladığım andı bu. Onu bir barda otururken görünce. Çanlar çaldı.

Billy acaba benim bağışlayamayacağım bir şeyler yapabilir mi diye düşünmeye başladım.

Karen: Camila oradan itibaren bizimle birlikteydi. Turne ne kadar sürerse. Ara sıra gidip geliyordu, bazen tüm çocuklarını da yanında getiriyordu. Ama Julia neredeyse hep bizimleydi. Julia'nın o sıralar beş yaşında falan olduğunu da belirtmek isterim.

Daisy: Her gece işkence gibi gelmeye başlamıştı. Ben başka biriyle birlikteyken, nasıl hissettiğimi bilmiyorken, arkasına saklanabileceğim yalanlarım varken Billy'yle şarkı söylemek başka bir şeydi.

İnkâr eski bir battaniye gibidir. O şeyin altına girerek kıvrılıp uyumayı seviyordum. Ama Nicky'den ayrıldıktan, Billy'yle canlı yayında o şarkıyı söyledikten, ona temizlenmek istediğimi açıkladıktan sonra... O battaniyeyi kendim paramparça etmiştim. Ve tekrar onun ardına saklanmamın imkânı yoktu. Bu da beni öldürüyordu. Kırılganlık, çiğlik. O sahneye çıkmak beni öldürüyordu. Onunla şarkı söylemek.

"Genç Yıldızlar"ı çalarken Billy'nin bana bakması ve birbirimize söylediklerimizi kabul etmesi için dua ediyordum. "Lütfen"i söylerken, benimle ilgilenmesi için ona yalvarıyordum. "Benden Pişman Ol"u gerçek bir öfkeyle söylemekte zorlanıyordum çünkü çoğu zaman öfkeli değildim. Artık geçmişti. Sadece üzgündüm. Dibine kadar üzgündüm.

Ve herkes "Sana Benzer Bir Umut"u *SNL*'de söylediğimiz şekliyle görmek istiyordu ve ikimiz onu yapmaya çalışıyorduk. Her gece beni paramparça ediyordu.

Onun yanında oturmak, tıraş losyonunun kokusunu duymak. O şişmiş parmak boğumlarıyla, büyük elleriyle hemen önümde piyano çaldığını görmek ve onun da beni sevmesi arzusuyla ağrıyan kalbimin derinliklerinden kopan bir şarkıyı söylemek.

Günün sahnede olmadığımız saatlerini yaralarımı sarmaya çalışarak geçiriyordum ve her gece o yaraları tekrar tekrar açıyordum.

Simone: Günün her saatinde Daisy'den bir sürü telefon alıyordum. "Bırak da gelip seni alayım," dedim. Reddetti. Onu rehabilitasyona zorla göndermeyi düşündüm. Ama bunu yapamazsın. Başka bir insanı kontrol edemezsin. Onu ne kadar seversen sev. Birini onu sağlığına kavuşturacak kadar sevemezsin ve birinden onu sağlığına kavuşturacak kadar nefret edemezsin; bir konuda ne kadar *haklı* olursan ol, bu, onların fikirlerini değiştireceği anlamına gelmez.

Bazı konuşma ve müdahale provaları yapıyor, her neredeyse oraya uçmayı ve onu o sahneden aşağı sürüklemeyi düşünüyordum – sanki doğru sözcükleri bulursam onu ayılmaya ikna edebi-

lirmişim gibi. Sözcükleri onları aklıselime ulaştıracak büyülü bir düzende sıralamaya çalışırken kafayı yiyorsun. Ve işe yaramadığında da, *Yeterince uğraşmadım. Onunla yeterince net konuşamadım*, diye düşünüyorsun.

Ama bir noktada herhangi biri üzerinde kontrolün olmadığını, geri çekilmen ve düştüklerinde onları tutmaya hazır beklemen gerektiğini, elinden ancak bu kadarının geleceğini kabullenmen gerekiyor. Kendini denize atmak gibi bir şey. Ya da belki öyle değildir. Belki de daha çok sevdiğin birini denize atmak ve sonra boğulabileceklerini ve senin izlemek zorunda kalacağını bilerek kendi kendilerine yüzeye çıkmaları için dua etmek gibidir.

Daisy: Bu hayatı tüm kalbimle kovalamıştım. Kendimi ifade etmeyi, duyulmayı ve sözcüklerimle başka insanlara teselli olmayı çok istemiştim. Ama kendi yarattığım bir cehenneme, kendim inşa edip kendimi içine kilitlediğim bir kafese dönüştü. Kalbimi ve acımı müziğime yansıttığım için kendimden nefret ettim çünkü bu, onu asla arkamda bırakamayacağım anlamına geliyordu. Her gece ama her gece o şarkıyı ona söylemeye devam etmek zorundaydım ve artık nasıl hissettiğimi ya da onun yanında olmanın bana neler yaptığını saklayamıyordum.

Harika bir gösteri oluyordu. Ama benim *hayatımdı* o.

Billy: Her gece konser bittikten ve kızlar uyuduktan sonra Camila ve ben o gece hangi oteldeysek balkonda oturup sadece konuşurduk. Kızların onu ne kadar gerdiğinden bahsederdi. Benim ayık kalmama ne kadar ihtiyacı olduğundan bahsederdi. Ben de ona ne kadar çok çabaladığımı anlatırdım. Geleceğin getireceği her şeyden nasıl korktuğumu anlatırdım. Runner yeni albümü sormaya başlamıştı. Bütün ağırlık benim üzerimdeydi.

Bir ara, "Gerçekten de Teddy olmadan iyi bir albüm yazamayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Daha önce hiç Teddy'siz bir albüm yapmadım, nokta," dedim.

Warren: Şikago'ya giden bir otobüsteydik ve Eddie bir şeylere üzülmüş gibiydi. "Konuşmak istiyorsan konuş," dedim. İnsanların seni neler olduğunu sormaya zorlamasından hiç hoşlanmam.

"Bunu daha kimseye söylemedim ama..." dedi. Pete gruptan ayrılacaktı.

Eddie: Pete mantıklı düşünmüyordu. Warren, Billy'yle konuşmamı, Billy'yi onunla aklını başına getirecek bir konuşma yapmaya yönlendirmemi söyledi. Sanki beni dinlemeyen Pete, Billy'yi dinleyecekmiş gibi. Ben onun kardeşiydim.

Warren: Graham konuşmamızı duymuş.

Eddie: Graham da olaya karıştı ve zaten son zamanlarda herkesin sinirlerini zıplatıyordu çünkü kim bilir hangi nedenden ötürü epey gergindi. Her neyse, Billy'yle konuşmamız gerektiğini söyledi. Ben de bir kez daha Pete'in beni dinlemiyorsa Billy'yi hiç dinlemeyeceğini söyledim, ne demek istediğimi anlıyor musun? Ama Graham beni dinlemedi ve Şikago'nun dışında bir lokantada durduğumuzda Billy gelip beni buldu. "Neler oluyor? Ne hakkında konuşmamız gerekiyormuş?" dedi.

Hela sırası bekliyor, kendi işime bakıyordum. "Bir şey yok, dostum. Endişelenme," dedim.

Billy, "Bu benim grubum. Kendi grubumda neler döndüğünü bilmeyi hak ediyorum," dedi.

Cidden çok öfkelendim. "Grup hepimizin grubu," dedim.

Billy, "Sen ne demek istediğimi anladın," dedim.

Ben de, "Evet," dedim. "Hepimiz anladık."

Karen: Şikago'nun dışındaydık. Geceyi bir otelde geçirecektik. Camila önden şu kliniği aramıştı. Bana doğru yaklaştı, yanıma oturdu. Dizimi sallayıp duruyordum. Elini bacağıma uzatıp sallanışını durdurdu. "Bir hata mı yapıyorum?" dedim.

"Sence yapıyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim.

"Bence biliyorsun," dedi.

Ne demek istediğini düşündüm.

Sonra, "Hata yapmadığımı biliyorum," dedim.

"İşte böyle," dedi.

"Sanırım herkes kendini daha iyi hissetsin diye mücadele ediyormuş gibi yapıyorum," dedim.

"Benim daha iyi hissetmeye ihtiyacım yok. Senin de benim için rol yapmana gerek yok," dedi. Ben de bıraktım.

Adımı söylediklerinde elimi sıktı ve bırakmadı. Ondan benimle birlikte içeri gelmesini istememiştim ve geleceğini düşünmemiştim ama o, benimle birlikte yürüdü – yanımdan hiç ayrılmadı. *Ah, galiba orada da yanımda olacak,* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Masaya çıktım. Doktor neler olacağını açıkladı. Sonra bir dakikalığına dışarı çıktı. Köşede bir hemşire duruyordu. Camila'ya baktım, ağlayacakmış gibi duruyordu. "Üzgün müsün?" dedim.

"Bir yanım senin çocuk istemeni diliyor çünkü benim çocuklarım beni çok mutlu ediyor. Ama... sanırım benim kadar mutlu olabilmek için senin farklı şeylere ihtiyacın var. Ve ben senin o şeyler her neyse onları elde etmeni istiyorum," dedi. İşte o zaman ağlamaya başladım. Çünkü anlayan birisi vardı.

Sonrasında beni tekrar otele götürdü ve herkese kendimi iyi hissetmediğimi, tek başıma yattığımı söyledi. Ve... kötü bir gündü. Korkunç bir gündü. Doğru olanı yaptığını bilmek, ille de bu konuda mutlu olacaksın anlamına gelmiyor. Oda servisini ararken ve orada, otel odamda uzanmışken benim çocuksuz olduğumu ve Camila'nın dışarıda çocuklarıyla birlikte olduğunu biliyordum. Ve bu... doğru olan buymuş gibiydi. Kaosun ortasında bir parçacık düzen.

Camila: O gün neler olduğunu anlatmak bana düşmez. Tek söyleyeceğim, zor günlerinde dostlarının yanında olursun. En zor

kısımlarda ellerini tutarsın. Hayat, senin elini kimin tuttuğuyla ilgilidir ve bence senin kendini kimin elini tutmaya adadığınla.

Graham: Olanları bilmiyordum.

Karen: Hepimiz otelden ayrılıp Şikago'ya doğru yola çıkarken Graham'ın tek başına asansöre bindiğini gördüm ve merdivenlerden inmeyi düşündüm. Ama yapmadım. Onunla birlikte asansöre bindim. Yalnızca ikimizdik. Asansör aşağı doğru inmeye başladığında, "İyi misin? Camila pek iyi hissetmediğini söylemişti," dedi.

Ben de, "Artık hamile değilim," dedim.

Yüzünde, *Bunu yapacağına hiç ihtimal vermemiştim*, ifadesiyle dönüp bana baktı. Asansörün kapısı açıldı ve ikimiz de orada öylece durduk. Tek kelime etmeden. Kapı kapandı. Ve asansörle tekrar yukarı çıktık. Sonra bir kez daha aşağı indik. Tekrar lobiye gelmeden hemen önce Graham ikinci kat düğmesine bastı ve çıkıp gitti.

Graham: Otelin koridorunda bir aşağı bir yukarı yürüyüp durdum. Tekrar tekrar, tekrar tekrar. Koridorun sonunda bir pencere vardı. Başımı ona yasladım. Alnımı. Aşağıda duran bütün o insanlara baktım. Onlardan sadece birkaç kat yüksekteydim. Oradan oraya yürümelerini izledim ve her birini tek tek kıskandım. O an ben olmadıkları için. Oradaki herkesle tek tek yer değiştirmek istedim.

Alnımı camdan çektiğimde, temas ettiğim noktada kocaman, yağlı bir leke vardı. Silmeye çalıştım ama camı daha da bulanıklaştırdı. O bulanık pencereden bakıp düzeltmek için silmeye çalıştığımı ama hiç faydası olmadığını hatırlıyorum. Ovdum, ovdum, ovdum. Ta ki Rod bir şekilde beni bulana kadar.

"Graham, ne yapıyorsun burada? Öğleden sonra Şikago'da olmamız gerek. Otobüs sensiz kalkacak, dostum," dedi.

Her nasılsa bir ayağımı diğerinin önüne atmayı başardım ve onunla birlikte otobüse yürüdüm.

ŞİKAGO STADYUMU

12 Temmuz 1979

Rod: Aslında herhangi bir konser gibi başladı. Mükemmele ulaşmıştık. Işıklar söndü ve grup sahneye çıktı. Graham "İşler Çirkinleşebilir"in açılışını çaldı ve kalabalık çığlık atmaya başladı.

Billy: Camila sahnenin yan tarafındaydı. Julia'nın geç saatlere kalmasına izin vermişti. İkizler bakıcılarıyla birlikte oteldeydi. Yan tarafa, perdelerin arkasına baktığımı ve kucağında Julia'yı tutan Camila'yı gördüğümü hatırlıyorum. Camila'nın saçları o sıralar beline kadar geliyordu. Normalde kahverengiydi ama yaz, rengini biraz açmıştı, o yüzden altın rengi gibi görünüyordu. İkisi –Camila ve Julia– kulaklarına kulak tıkacı takmıştı. Başlarının iki yanından parlak turuncu şeyler çıkıyordu. Onlara gülümsedim ve Camila da bana gülümseyerek karşılık verdi. O kadar muhteşem bir gülümsemeydi ki. Ön kesici dişleri dümdüzdü. Çok komik değil mi? Genelde herkesin ön taraftaki kesici dişleri sivri olur. Ama onunkiler düz gibiydi. Bu da gülümsemesini mükemmelleştiriyordu. Düz bir çizgi oluyordu. Gülüşü beni her zaman rahatlatıyordu.

O gece, Şikago'da, sahnenin yanından bana gülümsediğinde... o kısacık anda, *Her şey yoluna girecek*, diye düşündüm.

Daisy: Beni öldürüyordu. Billy'nin ona bakışını izlemek. İnsanı uyuşturucu bağımlılığı ve kalp kırıklığı kadar bencilleştiren iki şey daha düşünemiyorum. Benim bencil bir kalbim vardı. Kendi acımdan başka kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamıyordum. Kendi ihtiyacım. Kendi sızım. Kendi acımı biraz olsun azaltacağını bilsem, herkesi yaralayabilirdim. O derece hastaydım.

Billy: Her şeyi çaldık. Normalde yaptığımız gibi. "Genç Yıldızlar" çaldık, sonra "Gecenin Peşinde" ve "Bırak Şunu". Ama doğru gelmiyordu. Sanki... sanki tekerlekler yerinden çıkmak üzereymiş gibi hissettiriyordu.

Warren: Karen ve Graham birbirlerine kızmışlar gibi görünüyorlardı. Pete hesabı kapamış gibiydi. Eddie, sürekli Billy'den şikâyet ediyordu – yani yeni olan ne vardı ki?

Daisy: Ön taraflarda biri üzerinde "Balpeteği" yazan bir tabela tutuyordu.

Billy: O turnede insanlar "Balpeteği"ni çok istediler. Ben de genelde görmezden gelirdim. O şarkıyı söylemek istemiyordum. Ama Daisy'nin o şarkıyı sevdiğini biliyordum, o şarkıyla gurur duyduğunu. Ve... bana ne oldu bilmiyorum ama mikrofona eğilip, "Millet, 'Balpeteği' dinlemek ister misiniz?" dedim.

Graham: O konser boyunca ayakta uyuyordum. Oradaydım ama aslında orada değildim.

Karen: Sadece konseri atlatıp otele geri dönmek istiyordum. Sadece biraz sessizlik istiyordum. Ben... Sahnede Graham'ın beni izleyişini görmek, onun yargılayan bakışlarını üzerimde hissetmek istemiyordum.

Warren: Billy "Balpeteği" deyince bütün mekân müthiş bir gürültüyle inledi.

Eddie: Hepimiz Billy bizden ne isterse onu çalmak için oradaydık, değil mi? Neredeyse bir yıldır hiç çalmadığımız bir şarkıyı çalabileceğimizi bize söylemelerine bile gerek yoktu.

Daisy: Kükreyen bir kalabalığa ne dersin? Hayır mı dersin? Tabii ki demezsin.

Billy: Daisy, "Pekâlâ, hadi yapalım," dedi. Onun mikrofonuna gittim ve daha gittiğim an pişman oldum. Beni o kadar yakınında istemediğini anlayabiliyordum. Ama ayrılamadım. Her şey yolundaymış gibi görünmesini sağlamalıydım.

Daisy: Çam ve misk kokuyordu. Saçları o sıralar iki üç santim falan uzamıştı, kulaklarının arkasından sarktığını görebilirdin. Gözleri berraktı ve her zamanki gibi yeşildi.

Sevdiğin insanlardan uzak kalmanın zor olduğunu söylerler ama o an onun hemen yanında olmak o kadar zordu ki...

Billy: Bazen neyi bilip neyi bilmediğimi söylemek zorlaşıyor. Kafamda... kafamda her şey karman çorman. Ayrıştırması güç, galiba. Ne, ne zaman oldu ya da o yaptığım şeyi neden yaptım. Geri dönüş önyargısı. Ama Daisy'nin beyaz bir elbise giydiğini çok net hatırlıyorum. Saçlarını toplamış, atkuyruğu yapmıştı. Kocaman, halka küpeleri vardı. Bilezikleri. Şarkıya başlamadan hemen önce ona baktım ve sanırım –sahiden böyle sanıyorum– onun hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüm. Hani bir şeyleri daha dikkatle takdir etmeye başlarsın ya... yani... insanları gelip geçicilerken daha dikkatle takdir edersin, değil mi? Galiba onun geçici olduğunu biliyordum. Sanırım gideceğini biliyordum. Nereden biliyordum, hiçbir fikrim yok. Ama bildiğimi hissediyordum. Muhtemelen bilmiyordum. Sadece öyle geliyor.

Yani sanırım demek istediğim şu, "Balpeteği"ni söylemeye başladığımızda, onu kaybetmek üzere olduğumu biliyordum ya da bilmiyordum. Onu sevdiğimi biliyordum ya da bilmiyordum. Ve o an orada olduğu hâliyle onu takdir ediyordum... ya da belki etmiyordum.

Daisy: Şarkıyı söylemeye başladım ve ona baktım. O da bana baktı. Sonra ne oldu, biliyor musun? Üç dakika boyunca, sanırım ikimiz de yirmi bin insanın karşısında şarkı söylediğimizi unuttuk. Ailesinin orada durduğunu unuttum. Bir grubun şarkıcıları olduğumuzu unuttum. Sadece var oldum. Üç dakika boyunca. Sevdiğim adama şarkı söylerken.

Billy: Doğru şarkı, doğru zamanda, doğru insanla...

Daisy: Sonra, şarkı bitmeden hemen önce sahnenin yan tarafına baktığımda Camila'nın orada durduğunu gördüm.

Billy: Ben sadece... *[duraksıyor]* Tanrım, birden beceremememeye başladım.

Daisy: Ve onun benim olmadığını anladım.

Camila'nındı.

Ve sonra ben... yaptım işte. Şarkıyı Billy'nin ilk yazdığı hâliyle söyledim. Soru sormadan.

"İstediğimiz yaşam bekleyecek bizi/körfezden gelen ışıkları izleyecek kadar yaşayacağız/ve sen sımsıkı tutacaksın beni, tutacaksın, tutacaksın/o gün gelene kadar." O güne dek söylemek zorunda olduğum en zor dizeydi.

Billy: Onun şarkının sözlerini ilk yazdığım hâliyle söylediğini duyduğumda, Camila'yla benim geleceğimizi söylerken.... Kalbimde öyle çok kuşku vardı ki. Yürüdüğüm yolda ilerlemeye devam edebileceğimden öyle şüphe ediyordum ki... Ve ben... *[derin bir nefes alıyor]* O sözler. O küçük jest. Bir an için, Daisy bana başarısız olabileceğimi hatırlatmadı. Şarkıyı, başaracağımı bilirmiş gibi söyledi. Bunu Daisy yaptı. *Daisy*. O bana bunu verene kadar, ne kadar ihtiyaç duyduğumun farkında değildim. Ve bana kendimi daha iyi hissettirmesi gerekiyordu ama canımı da yaktı.

Çünkü eğer ben olmak istediğim adam olacaksam –Camila'ya ona vadettiğim hayatı vereceksem– yani işte... o hayatta kayıp da vardı.

Daisy: Kesinlikle doğru adam olan yanlış adama âşık olmuştum. Ve tekrar tekrar durumu daha da kötü hâle getiren, asla iyileştirmeyen kararlar vermiştim. Ve nihayet kendimi uçurumun kenarından itmiştim.

Billy: Sahneden indiğimizde Daisy'ye döndüm ama söyleyecek söz bulamadım. Bana gülümsedi ama o hani aslında gülümseme olmayan gülümsemelerdendi. Sonra dönüp gitti. Ve kalbim sızladı.

O an çok net olarak anladım ki *ihtimale* çok sıkı tutunmuşum. Daisy ihtimaline.

Sonra birden bunu bırakma fikri canıma okudu. "Asla" deme düşüncesi.

Daisy: Billy Dunne'ın sahneden indiğini gördüm ve onunla tek kelime olsun konuşmak konusunda kendime güvenemedim. Onun etrafında duramazdım. Ben de el salladım ve gittim.

Karen: Sahneden indikten sonra yanlışlıkla Graham'a çarptım ve "Özür dilerim," dedim. O da bana, "Özür dilemen gereken milyonlarca şey var," dedi.

Graham: Öfkeliydim.

Karen: Önemli olan tek acı onun acısıymış gibi davranıyordu.

Graham: Ona bağırmaya başladım. Ona isimler taktım.

Karen: O benim yaşadıklarımı yaşamak zorunda kalmamıştı.

Canının yandığını biliyordum. Ama ne hakkı vardı? Bana bağırmaya?

Warren: Kulise gittiğimde Karen'la Graham birbirlerine bağırıyorlardı.

Eddie: Graham'a vurmak üzereyken Karen'ın elini tuttum.

Rod: Karen'ı kulisteki odalardan birine götürdüm. Birisi de Graham'ı tutuyordu. Onları ayırdık.

Graham: Billy'yi bulmaya çalıştım. Onunla konuşmak için. Biriyle konuşmam gerekiyordu. Konserden sonra otel lobisinde onu buldum ve "Dostum, yardımına ihtiyacım var," dedim. Ama sözümü kesti. Zamanı olmadığını söyledi.

Billy: Camila ve Julia yukarı çıkmıştı, ben de oyalanıyordum. Otel lobisinde dikiliyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Aklımdan çok fazla şey geçiyordu. Ve sonra ne olduğu anlamadan... *[iç çekiyor]* otelin barına doğru ilerlemeye başladım. Yürüyordum, bir ayağımı diğerinin önüne atıyordum, bara gidip bir tekila almak için. Yaptığım buydu. Yaptığım buydu. Graham gelip beni bulduğunda içki içmek için bara gidiyordum.

Graham: Beni savuşturdu. "Bu önemli. Bir kerecik, lütfen. Seninle konuşmam gerek," dedim.

Billy: Yapmakta olduğum şey dışında bir şeye odaklanamıyordum. İçimdeki ses bana sesleniyor, bir tekila almamı söylüyordu. Ben de bunu yapacaktım. Başka birine yardım edemezdim. Kimse için hiçbir şey yapamazdım.

Graham: Orada, lobide dikilmiştim ve kendimle mücadele edi-

yormuş gibi göründüğümün farkındaydım. Ağlamanın eşiğindeydim. Ben ağlamam. Hayatım boyunca en fazla iki kez ağlamışımdır. Biri doksan dörtte annem öldüğünde ve diğeri de... Mesele şu ki abime ihtiyacım vardı. Abime ihtiyacım vardı.

Billy: Gömleğimden tuttu ve "Hayatımın boyunca senin için yaptığım onca şeyden sonra benimle konuşacak beş sikik dakikan yok mu?" dedi. Elini tutup üzerimden ittim ve çekip gitmesini söyledim. O da gitti.

Graham: İnsan abisiyle o kadar zaman geçirmemeli. Geçirmemeli işte. Grup arkadaşlarıyla yatmamalı ve abisiyle çalışmamalı. Yeniden yapmam gerekse çok farklı yapacağım bir sürü şey var.

Karen: Otele döndüm, kapımı çarparak kapadım ve yatağın üzerine oturup ağladım.

Warren: Eddie, Pete, Rod ve ben konserden sonra ot tüttürdük. Diğerleri hiçbir yerde yoktu.

Karen: Sonra Graham'ın odasına gidip kapıyı çaldım.

Graham: Neden bebeğimiz olamayacağını anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. Ama kendimi çok yalnız hissediyordum. Kaybettiğim şey konusunda. Bir şeyler kaybetmişiz gibi hisseden yalnızca bendim. Yas tutan yalnızca bendim. Ve bu konuda Karen'a çok kızgındım.

Karen: Kapıyı açtı ve öylece durdu. *Buraya niye geldim ki?* diye düşündüm. Ona bir şeyleri yoluna koyacak hiçbir şey söyleyemeyecektim.

Graham: Neden benim gördüğüm geleceği göremiyordu?

Karen: "Sen beni anlamıyorsun. Benden olmadığım birine dönüşmemi bekliyorsun," dedim.

Graham, "Beni hiçbir zaman benim seni sevdiğim gibi sevmedin," dedi.

İkisi de doğruydu.

Graham: Ne yapabilirdik? Böyle bir şeyi nasıl toparlarsın?

Karen: Ona doğru eğildim ve bedenimi onunkine yasladım. Başta beni kucaklamadı. Kollarını bedenime sarmadı. Ama sonra yaptı.

Graham: Kollarımda sıcacıktı. Ama nedense ellerinin soğuk olduğunu hatırlıyorum. O şekilde ne kadar durduk bilmiyorum.

Karen: Bazen Graham'ın yerinde olsam ben de bir bebek ister miydim diye düşünüyorum. Eğer başka birinin onu büyüteceğini, başka birinin kendi hayallerinden vazgeçeceğini, başka birinin fedakârlık yapacağını, ben gidip istediğim şeyi yapar ve hafta sonları eve dönerken başka birinin her şeyi yolunda tutacağını bilseydim... Belki o zaman ben de bir bebek isterdim.

Ama bilmiyorum. Yine de ister miydim emin değilim.

Sanırım demek istediğim şu, Graham'a kızgın değildim. Beni anlamadığı için. Nihai olarak onun da istediğim şey için bana kızgın olduğunu sanmıyorum.

Graham: Birbirimizi çok fena yaraladık. En büyük pişmanlığım bu. En ama en büyük pişmanlığım. Çünkü ben onu tüm ruhumla sevmiştim. Bugün bile içimde hâlâ onu seven bir parça var. Ve onu asla bağışlamayacak olan bir parça.

Karen: Şimdi bile ondan bahsetmek bir yarayı kaşımak gibi.

Graham: O gece yatağa girdiğimde onunla aynı grupta devam edemeyeceğimi biliyordum.

Karen: Artık her gün aynı ortamda olmamızın imkânı yoktu. Belki daha güçlü insanlar yapabilirdi. Biz yapamadık.

Billy: Barda oturdum ve bir sek tekila ısmarladım. Geldi. Orada oturdum, tekilayı elime aldım, çevirdim, kokladım. Sonra iki kadın yanıma gelip imza istedi. Daha önce Daisy'yle bana benzer hiçbir şey görmediklerini söylediler. İki kokteyl peçetesi imzaladım, kısa bir süre sonra gittiler.

Daisy: Otele döndüğümde gece yarısıydı. Ne yaptığımı hatırlamıyorum. Sadece Billy'den kaçtığımı hatırlıyorum. Herhalde şehirde bir süre yürüdüm ya da öyle bir şeyler yaptım. Lobiye döndüğümde hâlâ sarhoştum. Sağa dönüp bara doğru ilerledim. Bilincimin yerine gelmesini bile istemediğimi hatırlıyorum.

Ama nereye gittiğimin ya da ne yaptığımın farkında değildim herhalde çünkü kendimi doğruca asansörün içinde buldum. Sonra da, *Tamam, kırmızılarımı yutup yatarım o zaman,* diye düşündüm. Ama odama vardığımda anahtarı kilide sokamadım. Deneyip durdum ama bir türlü uymadı. Herhalde çok gürültü çıkarmıştım.

Sonra bir çocuk sesi duyar gibi oldum.

Billy: Bardağı aldım –tekilayı yani– tekrar kavradım ve gözlerimi diktim. Tadı neye benziyor olabilir diye düşündüm. Saf duman. Hemen yanımdaki adam, "Hey, Sen Billy Dunne'sın, değil mi?" dediğinde bardağa dalmıştım. Hemen elimden bıraktım.

Daisy: Orada, koridorda sıkışıp kalmıştım. Odama bile giremiyordum. Yere çöküp ağlamaya başladım.

Billy: "Evet, benim," dedim.

Adam, "Benim hatun sana yanık," dedi.

"Üzgünüm," dedim.

"Burada, barda kendi başına ne yapıyorsun? Dünyadaki herhangi bir kadınla birlikte olabilecek birine benziyorsun," dedi.

"Bazen yalnız kalman gerekir," dedim.

Daisy: Koridora baktım ve karşımda... yani... koridorun diğer tarafından Camila'nın geldiğini gördüm ve Julia'nın elini tutuyordu...

Yazar: Bir dakika.

Yazarın Notu: Kendimi bu hikâyeden soyutlamak için yoğun bir çaba sarf etmiş olsam da Daisy Jones'la yaptığım bir konuşmanın kelimesi kelimesine deşifresini buraya ekliyorum çünkü ben, Daisy'nin hikâyesindeki bu gerekli parçayı doğrulayabilecek tek kişiyim.

Daisy: Evet.

Yazar: Beyaz bir elbisen vardı.

Daisy: Evet.

Yazar: Ve koridorda oturuyordun. Kendi odanın kapısını açamıyordun.

Daisy: Evet.

Yazar: Ve annem...

Daisy: Evet, kapıyı benim için annen açtı.

Yazar: Bunu hatırlıyorum. Onunla birlikteydim. Kötü bir rüya görüp uyanmıştım.

Daisy: Beş yaşında falandın sanırım. Vay be... Amma iyi hafızan var.

Yazar: Yani aslında tamamen unutmuştum ama şimdi sen anlatırken, orada seninle birlikte olduğumu hatırladım. Ama annem hiçbir şeyden bahsetmedi. Bu konuda benimle neden konuşmadı, merak ediyorum.

Daisy: Bana öyle geliyor ki eğer bu hikâye anlatılacaksa, Camila bunu anlatmanın bana düştüğünü düşünmüştür.

Yazar: Ah, evet. Peki, sonra ne oldu?

Daisy: Annen... şey, Camila... ya da... herkesin adlarını söylemeye devam mı edeyim? Önceden onu hep adıyla anmam gerektiğini söylemiştin.

Yazar: Evet, devam et. Bana Julia de. Anneme Camila. Tıpkı önceki gibi.

Deşifrenin sonu.

Daisy: Camila koridorda belirdi ve Julia'nın elinden tutuyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi. Neden bu kadar iyi davrandığını anlamadım.

Evet dedim ve anahtarımı alıp beni odama soktu. Benimle birlikte içeri girdi. Julia'yı yatağa oturttu. Bana oturmamı söyleyip bir bardak su getirdi. "Sen gidebilirsin. Ben birazdan iyi olurum," dedim.

Ama o, "Hayır, olmayacaksın," dedi.

Gerçekten rahatladığımı hatırlıyorum. Benim içimi görebildiği için. Gitmeyeceği için. Benim yanıma oturdu. Sözcüklerle hiç oynamadı. Neler olduğunu çok iyi biliyordu. Tam olarak ne demek istediğini. Benim... cesaretim kırılmıştı. Kendimi kontrolden çıkmış gibi hissediyordum ve Camila tamamen kontrollüydü.

"Daisy, o seni seviyor. Seni sevdiğini biliyorsun. Ben de seni sevdiğini biliyorum. Ama benden ayrılmayacak," dedi.

Billy: O adama, "Bilirsin, bazen kafanı biraz boşaltman gerekir," dedim.

"Senin gibi bir adamın ne problemi olabilir ki?" dedi.

Ne kadar param olduğunu sordu ve ben de söyledim. Ona öz varlığımın ne olduğunu oracıkta söyleyiverdim.

"Senin için kendimi kötü hissetmezsem sorun olmaz herhalde," dedi.

Başımla onayladım. Anlıyordum. İçkiyi tekrar elime aldım ve dudaklarıma götürdüm.

Daisy: Camila dedi ki, "Ondan vazgeçmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Onun benden ayrılmasına izin vermeyeceğim. Onun bunu atlatmasını sağlayacağım. Tıpkı daha öncekileri atlatmasını sağladığım gibi. Biz bundan daha büyüğüz. Biz senden daha büyüğüz."

Julia yatağın bir tarafında örtünün altına girdi ve ona baktım.

Camila konuşmaya devam etti. "Billy'nin başka birini sevmemesini tercih ederdim. Ama uzun zaman önce neye karar vermiştim, biliyor musun? Mükemmel aşka, mükemmel kocaya, mükemmel çocuklara ve mükemmel bir hayata ihtiyacım olmadığına karar verdim. Ben, *benim olanı* istiyorum. *Kendi* aşkımı, kendi kocamı, kendi çocuklarımı, kendi hayatımı.

"Ben mükemmel değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım. Herhangi bir şeyin de mükemmel olmasını beklemiyorum. Ama bir şeylerin güçlü olmak için ille de mükemmel olmasına gerek yok. Yani eğer etrafta dolanıp bir şeylerin çatırdamasını umacaksan...

sana şu kadarını söyleyeyim, o ben olmayacağım. Billy olmasına da izin vermeyeceğim. Bu da demek oluyor ki o sen olacaksın."

Billy: Tadını aldım. Bir yudum bile değil, ucundan tadına baktım. Yutmamak, o içkiyi boğazımdan aşağı akıtmamak için var gücümle mücadele etmem gerekti. Rahatlık ve özgürlük tadı vardı. İnsanı böyle yakalar zaten – olduğu şeyin tam tersi gibi hissettirerek. Ama onu dilimin ucunda hissetmenin rahatlığıyla bütün bedenim gevşedi.

Daisy: Camila kalkıp bana bir bardak daha su doldurdu ve bir mendil getirdi. Hıçkırdığımı da ancak o zaman fark ettim. "Daisy, seni çok iyi tanımıyorum ama müthiş bir kalbin olduğunu, iyi bir insan olduğunu biliyorum. Kızımın günün birinde büyüyüp sen olmak istediğini biliyorum. O yüzden yaralanmanı istemiyorum. Senin için iyi şeyler istiyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum. Gerçekten. Muhtemelen içten olmadığımı düşünüyorsun ama içtenim," dedi. Sadece tek bir şeyi netleştirmek istediğini belirtti. "Burada öylece oturup senin ve Billy'nin birbirinize işkence etmenizi izleyemem. Sevdiğim adamın bunu yaşamasını istemem. Çocuklarımın babasının bunu yaşamasını istemem. Senin yaşamanı da istemem."

"Ben de yaşamak istemem," dedim.

Billy: Yanımdaki adam, şu kız arkadaşı olan, beni izliyordu. Elinde dolu bir bira bardağı vardı ve onu yudumluyordu, hani kayıtsız olduğun bir şeyi yudumlayacağın gibi.

Ona şöyle bir baktım ve sonra... yaptım.

İçtim.

Yarım parmak kadar falan. Sonra bardağı sımsıkı tuttum. Sanki birileri onu benden çalmaya çalışacakmış gibi.

"Belki de yanılmışımdır. Belki senin gibi bir adamın da bir şeyleri sıçıp batırması mümkündür," dedi. Kendi kendime bardağı bırak dedim. *Bırak şunu.*

Daisy: Camila, "Daisy, gruptan ayrılman gerek," dedi.

Julia o sırada uyuyakalmıştı. Camila, "Eğer yanılıyorsam ve atlatma sürecine girdiysen ve eğer onun da atlatmasına izin verecek-sen, o zaman beni dinleme. Bana karşı hiçbir sorumluluğun yok. Ama eğer haklıysam, ayrılıp temizlenerek ve ondan uzakta bir hayat kurarak hepimize iyilik edersin. Bunu kendin için yapacaksın. Ve evet, onun için de yapacaksın. Ama aynı zamanda benim çocuklarımı korumama da yardım edeceksin," dedi.

Billy: Bırakamadım. Elim bardağın üzerinde kaldı. *Keşke şu adam ben bitirmeden bardağı elimden alsa. Elimden alsa ve odanın karşısına fırlatsa*, diye düşündüm.

Daisy: Bir süre sessiz kalarak Camila'nın söylediklerini sindirmeye çalıştım. Sonra, "Bence gitme zamanın geldi. Ama ne karar verirsen ver, Daisy, şunu bil ki sana arka çıkacağım. Temizlenmeni, kendine bakmanı istiyorum. Desteklediğim bu," dedi.

En sonunda, "Bana ne olduğunu neden umursuyorsun?" dedim.

"Bence bu gezegendeki herkes seni umursuyor," dedi.

Başımı iki yana salladım ve "Beni seviyorlar, beni umursamıyorlar," dedim.

"Hayır, yanlış anlamışsın," dedi. Bir süre sustu. Sonra devam etti. "Billy'ye hiç söylemediğim bir şey bilmek ister misin? 'Sana Benzer Bir Umut' benim en sevdiğim şarkı. En sevdiğim The Six şarkısı değil, tüm şarkılar içinde en sevdiğim, nokta. Bana sevdiğim ilk oğlanı hatırlatıyor. Adı Greg'di ve onunla tanıştığım andan beri onun beni asla benim onu sevdiğim kadar sevmeyeceğini anlamıştım. Yine de onu istedim. Ve tıpkı tahmin ettiğim gibi kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı. İşte o şarkının sözlerini ilk duyduğumda, beni tam oraya götürdün. İlk aşkımın tam ortasına. Tüm o kalp kırıklıkları, umudu ve hassasiyetiyle. Yeni ve gerçek hissettirdin, yeni baştan. Bunu sen yaptın. Hiçbir zaman elde edemeyece-

ğini bildiğin ama yine de elde etmek istediğin bir şeyi arzulamakla ilgili çok güzel bir şarkı yazdın. Seni önemsiyorum çünkü sana baktığımda inanılmaz bir yazar görüyorum – sevdiğim adamın da mustarip olduğu şeyin sıkıntısını çeken bir yazar. Siz ikiniz kayıp ruhlar olduğunuzu düşünüyorsunuz ama ikiniz de herkesin aradığı şeysiniz."

Hepsinin içime işlemesine izin verdim. Onu gerçekten dinledim. Sonra, "O şarkı... Billy'yle ilgili değildi. Düşündüğün buysa," dedim. "O şarkı bir aile kurmak, çocuk doğurmak istemekle ilgili. Ve bunu hiç beceremeyeceğini bilmek. Öyle bir şeyi hak etmeyecek kadar sıçıp batırmış olduğunu hissetmekle. Ama yine de istemekle. Sana, senin olduğun şeylere bakıyorum ve benim asla olmayacağım her şeyi sende görüyorum."

Camila bir süre bana baktı ve sonra hayatımı değiştirecek bir şey söyledi. "Bu erken dönem Daisy'siyle kendini tanımlama. Henüz hiç bilmediğim bir sürü şeysin sen." Bu gerçekten beni sarstı. Kim olduğumun henüz tamamen belirlenmemiş oluşu. Benim için hâlâ bir umut oluşu. Camila Dunne gibi bir kadının benim için...

Camila Dunne benim kurtarılmaya değer olduğumu düşünüyordu.

Billy: Adam elime baktı, sanki alyansıma bakıyor gibiydi. "Evli misin?" diye sordu. Başımla onayladım. Kahkaha attı ve kız arkadaşının yıkılacağını söyledi. Sonra, "Çocuğun var mı?" dedi. İşte bu dikkatimi çekmiş, beni savunmasız yakalamıştı. Tekrar başımla onayladım. "Hiç fotoğraf var mı?" dedi. Julia, Susana ve Maria'nın cüzdanımdaki fotoğraflarını düşündüm.

Bardağı bıraktım.

Kolay olmadı. Her saniye için mücadele ettim, elim bara yaklaştıkça ıslak çimentonun içinde hareket eder gibiydi. Ama yaptım. O bardağı bıraktım.

Daisy: Sabahın erken saatlerinde Camila, Julia'yı yatağımdan aldı ve elimi tuttu. Ben de onun elini tuttum. "İyi geceler, Daisy," dedi.

Ben de, "İyi geceler," dedim. Julia, Camila'nın göğsüne çöküverdi, hemen uyuyakaldı. Sonra hafifçe kıpırdanıp iyice yerleşti ve başını Camila'nın boynuna dayadı, sanki orası dünyanın en güvenli, en yumuşak yeriymiş gibi.

Billy: Cüzdanımı çıkarıp adama kızlarımın bende olan fotoğraflarını gösterdim. Ben gösterirken adam bardağı önümden çekip diğer tarafına, barın ilerisine koydu.

"Harika kızlar," dedi.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir günü daha atlatmanı sağlayacak yaşama arzusu veriyor insana, değil mi?" dedi.

"Evet, öyle," dedim.

Adam bana baktı, ben de bardağa baktım ve... Kendimi yeterince güçlü hissettim. Ondan uzaklaşacak kadar güçlü. Ve daha ne kadar o denli güçlü hissederim bilmiyordum. O yüzden bir yirmilik bıraktım ve "Teşekkürler," dedim.

Adam, "Lafı bile olmaz," dedi. Sonra benim yirmiliği alıp bana geri uzattı. "Bu seferlik benden olsun, olur mu? Böylece biri için bir şey yapmış olduğumu hissederim," dedi.

Parayı geri aldım, adam elimi sıktı.

Ve çekip gittim.

Daisy: Ona kapıyı açtım ve Julia'yla birlikte aydınlık koridora çıktı. "Alınma ama umarım bir daha seni görmem," dedi. Dürüst olmak gerekirse bu, canımı yaktı. Ama ne demek istediğini anlamıştım. Odasının kapısına varınca Camila geri dönüp bana baktı ve ilk kez o an gergin olduğunu fark ettim. Anahtarını kilide geçirirken parmakları titriyordu.

Sonra odasına girdi ve gözden kayboldu.

Billy: Odama geri döndüm ve kapıyı arkamdan kapatıp dibine çöküverdim. Camila ve kızlar uyumuştu. Onları öylece izledim. Sonra orada, yerde ağlamaya başladım. Kendi kendime, *İşte bu kadar. Benden bu kadar. Ya rock'n'roll'u seçeceğim ya da hayatımı ve rock'n'roll'u seçmiyorum,* diye düşündüm.

Daisy: İlk uçağa atlamıştım.

Rod: Ertesi sabah Daisy'nin gittiğini gördüm. Gruptan ayrıldığını ve bir daha asla dönmeyeceğini söyleyen bir not bırakmıştı.

Warren: Sabah uyandım ve Daisy gitmişti. Graham ve Karen birbirleriyle aynı odada olmak bile istemiyordu. Sonra Billy beyaz otobüse geldi ve turneye ara vereceğini duyurdu. Rod da turnenin geri kalanını iptal etti.

Rod: Billy ya da Daisy olmadan bir turne gerçekleştiremezdim.

Warren: Eddie çıldırdı – açtı ağzını yumdu gözünü.

Eddie: Sana bir başkası tarafından dikte edilen bir hayatı bir yere kadar yaşayabilirsin, anlıyor musun? Ve işin içinde ne kadar para olduğu umurumda bile değil, ben kimsenin dalkavuğu değilim. Kimsenin maaşlı uşağı değilim. Ben bir *bireyim*. Kendi kariyerimde söz hakkım olmasını hak ediyorum.

Warren: Pete ne olursa olsun ayrılacağını söyledi.

Graham: Her şey dağılmaya başlamıştı.

Rod: Daisy savaşta kaybolmuştu. Billy her şeyi kendi bitirmek istiyordu. Pete gitmişti. Eddie, Billy'yle çalışmayı reddediyordu. Graham ve Karen birbirleriyle konuşmuyorlardı. Graham'a gidip, "Billy'yle konuş, aklını başına toplasın," dedim.

Graham da bana Billy'ye tek kelime etmeyeceğini söyledi.

Eğer temel burada sarsılıyorsa, ne yapacağım? diye düşündüm.

Başka gruplarla anlaşmayı ve her şeyi en baştan yapmayı, bir grup sıçmış insanı alıp onlara bir kariyer yapmayı düşündüm ve... bilmiyorum.

Warren: Herhangi bir sıkıntısı olmayan tek insan bendim galiba.

Ama iyi iş çıkarmıştık. Ve eğer bittiyse... Sanırım bu konuda yapabileceğim çok bir şey yoktu, değil mi? Öyle olsun dedim.

Billy: Daisy'nin neden gittiğini hiçbir zaman tam olarak öğrenemedim. O gece, o konserde onun ayrılmasına sebep olan neydi, bilmiyordum. Ama benim gördüğüm şuydu: Teddy olmadan nasıl iyi bir albüm yazacağımı bilmiyordum. Ve Daisy olmadan nasıl hit bir albüm yaparım, onu da bilmiyordum. İkisinden biri olmadan yapamazdım. Ve bunların bana zaten ödediğim bedelin bir parçasını bile ödetmesine izin vermeye niyetim yoktu.

Otobüsteki herkese döndüm ve "Bitti. Her şey. Bitti," dedim.

Ve gruptan bir kişi bile –ne Graham ne Karen ne Eddie ya da Pete ne de Warren ya da Rod– biri bile beni aksine ikna etmeye çalışmadı.

Karen: Daisy gidince sanki dönme dolap dönmeyi bıraktı ve hepimiz indik.

Daisy: Gruptan Camila Dunne benden bunu istediği için ayrıldım. Ve hayatta yaptığım en iyi şeydi. Kendimi böyle kurtardım. Çünkü annen beni *benden* kurtardı.

Anneni pek iyi tanımıyor olabilirim.

Ama sana yemin ederim ki onu çok sevdim.

Ve vefat ettiğini duyunca çok ama çok üzüldüm.

Yazarın Notu: Annem Camila Dunne, bu kitap tamamlanmadan önce hayatını kaybetti.

Araştırmam sırasında onunla birkaç kez konuştum ama 12 ve 13 Temmuz'da Şikago'da yaşanan olaylar konusundaki görüşlerini öğrenemedim çünkü olayları tam mânâsıyla öğrenmem onun vefatından sonra oldu.

1 Aralık 2012'de, altmış üç yaşındayken lupusa bağlı kalp yetmezliği sebebiyle öldü. Ölürken ailemizin, babam Billy Dunne'ın yanı başında olduğunu bildirmek benim için büyük bir teselli.

O GÜNDEN BUGÜNE

1979 – Günümüz

Nick Harris: Daisy Jones ve The Six, Şikago Stadyumu'ndaki konserlerinden beri hiç birlikte çalmadılar ya da birlikte görülmediler.

Daisy: Şikago'dan ayrıldıktan sonra doğruca Simone'a gittim, ona her şeyi anlattım ve beni rehabilitasyona götürdü.

17 Temmuz 1979'dan beri ayığım. O tesisten çıktıktan sonra hayatımı değiştirdim. O zamandan beri başardığım ne varsa hepsi o karar sayesinde. Müzik işini bırakmam, kitaplar yayınlamam, meditasyona başlamam, dünyayı gezmem, oğullarımı evlat edinmem ve Yaban Çiçeği İnisiyatifi'ni kurmam ve hayatımı 1979'da asla idrak edemeyeceğim şekillerde değiştirmem – hepsi temizlendiğim için mümkün olabildi.

Warren: Lisa Crowne'la evlendim. İki çocuğumuz var, Brandon ve Rachel. Lisa tekne-evi sattırdı. Şimdi Tarzana, Kaliforniya'da, şerit tipi alışveriş merkezleriyle çevrili büyük bir evde yaşıyorum, çocuklarım üniversitede ve artık kimse benden memelerini imzalamamı istemiyor. Yani, ara sıra Lisa istiyor. Nezaketen. Ben de onu geri çevirmiyorum. Çünkü hayatlarının bir noktasında Lisa'nın memelerini imzalamaktan hoşlanacak milyonlarca herif var. Ve ben bunu asla gözden kaçırmamaya çalışıyorum.

Pete Loving *(basçı, The Six)*: Bu konuda söyleyecek çok bir şeyim yok. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye karşı kötü hisler beslemiyorum. Herkesle harika anılarım var. Ama hayatımın o kısmı geride kalalı çok oldu. Şimdi kendime ait bir suni çim tesisim var.

Jenny'yle birlikte Arizona'da yaşıyoruz. Çocuklarım büyüdü. Güzel bir hayatım var.

Sunabileceğim tek katkı bu. Neredeyse yetmişimdeyim ama hâlâ ileri bakıyorum, tamam mı? Geçmişe bakmıyorum. Bunu kitabına koyabilirsin ama benden sadece bu kadar.

Rod: Denver'da bir yer satın aldım. Bir süreliğine Chris de benimle yaşadı. Birlikte güzel birkaç yıl geçirdik. Sonra o gitti. Ve ben Frank'le tanıştım. Küçük ve kontrol edilebilir bir yaşamım var. Gayrimenkul satıyorum. İki dünyanın da en iyi taraflarını aldım. Rahat bir yaşam ama geçmiş güzel günlerden kalma bazı çılgın hikâyeler.

Graham: Grup dağılınca Karen ve ben... biz ayrıldık. Arkadaşlığımız bitti. Ara sıra birbirimizle karşılaşırız ama o kadar.

Uyuyamadığında insanın aklına hep seni yeterince sevmemiş olanlar gelir. Hep acaba geleceğiniz nasıl olurdu diye düşünürsün ve asla bilemezsin. Belki de bilmek istemezsin. Jeanie Yengene böyle şeyler söylediğimden bahsetme. Yanlış bir fikre kapılmasını istemem. Onu seviyorum. Kuzenlerini seviyorum.

Ve babanla artık birlikte çalışmadığımız ama birlikte ara sıra eğlencesine çaldığımız için acayip mutluyum. O hâlâ bana kendi gitarımı nasıl çalacağımı öğretmeye çalışıyor. *[Gülüyor]* Billy işte. Çocuklarıma piyano çalmayı öğretti, arka bahçede onlara bir ağaç ev yaptı.

Sanırım demek istediğim, o grubu kurduğumuz için ve ondan sonra da ayakta kaldığımız için şanslı hissediyorum. O ve ben.

Her neyse, eğer şu şimdi ne yapıyorlar türü şeylerden yapacaksan herkese kendime ait bir acılı sosum olduğunu söylemeyi unutma. Dunne Ağzımı Yaktı.

Eddie: Şimdi müzik yapımcısıyım. Muhtemelen başından beri bu işi yapmalıydım. Van Nuys'ta bir kayıt stüdyom var. Her şey yolunda. Zirveye ulaştım.

Simone: Disko 1979'da öldü ve ben ondan sonra da devam etmeye çalıştım ama radyoda, kulüplerde yakaladığımı yakalayamadım. Ben de paramla yatırım yaptım, evlendim, Trina'yı doğurdum, boşandım.

Şimdi Trina benden on kat daha meşhur, avuç dolusu para kazanıyor, öyle ahmakça müzik videoları yapıyor ki Daisy ve ben bu kadar çılgınca bir şey yapmayı aklımızın ucundan bile geçirmezdik. Yeni videosunda "Aşk Hapı"nı tattı. "Ekstazi". Ah, artık hiçbir şey gizli saklı değil. Öylece çıkıp dan dan söylüyorlar. Ama patron o. Hakkını yiyemem. Voliyi vuruyor.

Aynen öyle, bebeğim voliyi vuruyor.

Karen: The Six'ten ayrıldıktan sonra yirmi yıl boyunca turneye çıkan grupların konserlerinde çaldım. Doksanların sonunda emekli oldum. Hayatımla ne yapmak istiyorsam onu yaptım ve hiç pişman değilim.

Hayatım boyunca yatakta yalnız yatmayı seven biri oldum. Ve Graham her zaman yanında biriyle uyanmayı seven adamlardandı. Eğer kendi tarzıma uysaydı, ben de herkesin yaptığına, herkesin kendi yaşamları için istediklerine riayet ederdim. Ama benim istediğim bu değildi.

Belki bir sonraki nesilden olsaydım evlilik bana daha cazip gelebilirdi. Şimdilerde bir sürü evlilikte gerçekten eşitlikçi bir yaklaşım olduğunu, kimsenin bir diğerine hizmet etmediğini görüyorum. Ama benim gördüğüm kalıp bu değildi. O zamanlar çoğumuzda olan kalıp bu değildi. Benim yapmak istediklerim, bir kocam olması fikriyle uyuşmuyordu. Ben bir rock yıldızı olmak istiyordum. Yalnız yaşamak istiyordum. Dağ başında bir evde. Öyle de yaptım.

Ama eğer benim yaşıma gelip de dönüp geçmişe baktığımda seçimlerinden bazılarını düşünüyorsan... Eh, hayal gücün zayıf demektir.

Billy: Her şeyi bıraktım, Runner Records'la bir yayın sözleşmesi imzaladım ve seksen birden beri pop şarkıcıları için şarkılar yazıyorum. Güzel bir yaşam. Her ne kadar seksenleri ve doksanları çığlıklar atan üç kız ve harika bir kadınla geçirmiş olsam da sessiz ve sakin bir yaşam.

Geçenlerde biri ailem için kariyerimden vazgeçtiğimi söylemişti. Evet, sanırım öyle yaptım ama bence böyle söylemek onu olduğundan daha asil gösteriyor. Ben sadece sınırına ulaşmış bir adamdım. Bu gerçekten ne kadar asalet içeriyor, emin değilim. Dahası, biliyordum ki eğer Camila'nın benim için yükselttiği çıtaya ulaşacaksam, o gruptan uzaklaşmam gerekiyordu.

Anneni neden böyle sevdiğimi anlıyor musun şimdi?

O inanılmaz bir kadındı. Başıma gelen en müthiş şeydi. Bana bütün platin albümleri, bütün uyuşturucuları ve Cuervo'yu, bütün eğlenceli zamanları, bütün başarıları ve şöhreti de versen, hepsini elimin tersiyle iterim; onunla yaşadıklarım bana yeter. O gerçekten inanılmaz, inanılmaz bir kadındı. Ben onu hiç hak etmedim.

Dünya onu hak etti mi, ondan da emin değilim. Yani, beni yanlış anlama. Çok ısrarcıydı ve doksanların ortasında gerçekten müzik zevki iyice berbat bir hâl almıştı ki bir müzisyen için bunu görmezden gelmek gerçekten zordu. Ayrıca dünyanın en berbat yemeğini yapar ve harika olduğunu düşünerek sürekli yapmaya devam ederdi. *[Gülüyor]* Bilmediğin bir şey söylemiyorum. Ama onun da ciddi hataları vardı. Büyükannenle birkaç yıl boyunca küs kalacak kadar inatçıydı. Ama o inatçılık çoğu zaman da meyvesini verdi. Benimle ilgili de inat etmişti. Ve ben, sırf bu yüzden şimdiki bu adamım.

Ona lupus teşhisi konduğunda hepimiz perişan olduk. Kimse bu hastalığı çeksin istemem. Ama ben, bunu annene borcumu ödemek için bir fırsat olarak görmeye kararlıydım. O yorulduğunda, bedeni çok ağrıdığında işlerini devralabilirdim. Her şey onun üzerine kalmasın diye siz kızlara bakmak için evde olabilirdim. Tüm bu süreç boyunca yanı başındaki eşi olabilirdim.

Kuzey Carolina'daki evi aldık... Sanırım yirmi yıl falan olmuştur. Senin ve kardeşlerinin üniversiteye gitmenizden sonra. Sahil şeridini boydan boya gezdik, annenin rüyalarında gördüğü evin aynısını aradık. Öyle bir ev bulamayınca biz de kendimiz inşa ettik. Burada balpetekleri yok. Tam olarak şarkıdaki ev değil. Birkaç dönüm arazi içinde iki katlı bir çiftlik işte. Bir de annenin sızlanıp durduğu bir koy. Ama her zaman istediği evdi. Bu hayali onun için gerçekleştiren adam olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Onu kaybetmenin ne kadar zor olduğunun farkındasın, biliyorum. Hâlâ kendimizi toparlamaya çalışıyoruz.

Son günlerde, sen ve kardeşlerin ülkenin çeşitli yerlerine dağılmışken ve annen de gitmişken kendimi acayip yalnız hissettiğimi kabul ediyorum. Beş yıldan fazla oldu. O kadar erken gitmemesi gerekiyordu. Öyle bir kadını altmış üç yaşında almak, intikam peşindeki bir Tanrı için bile zalimce geliyor. Ama onun payına düşen de buymuş – hepimizin payına düşen. Ben de oynuyorum işte.

Biliyorsun, sen büyürken seninle bu konuları pek konuşmadım. Seni kendi meselelerimle, kendi hikâyelerimle boğmak istemedim. Senin hayatın benimle ilgili değil, tatlım, benim hayatım seninle ilgili.

Ama bana bu soruları sorduğun ve bana yapılacak bir şeyler verdiğin için teşekkür ederim.

Umarım bu, senin için tüm bunları biraz aydınlatır, tatlım. Gerçekten istiyorum bunu. Annen, ben ve grup konusunda. Bazen insanların hâlâ önemsediğini görünce şaşırıyorum. Bizi hâlâ radyolarda çalmaları şaşırtıcı geliyor. Bazen dinliyorum. Geçen gün klasik rock istasyonlarından birinde "Bırak Şunu" çalıyorlardı. Araç yolunda arabanın içine oturup dinledim.

[Gülüyor] Bayağı iyiydik.

Daisy: Müthiştik. Gerçekten müthiştik.

GİTMEDEN ÖNCE SON BİR ŞEY

5 Kasım 1972

GECENİN PEŞİNDE

Ben gelince sıkıntı başlar
Ben gelince kırmızıya boyanır her şey
Beni ateşe ver ve izle yanışımı
Madem şeytanı kutsuyorsun, bekle, takayım tacımı.

Kökle gazı, körükle ateşi
Zaten uçmuşum, daha da uçuyorum
Hızla doluyorum, hazırım alevlenmeye
Felakete yol alıyorum, gecenin peşinde

Yanlış yöne sapıyorsun doğru yapayım derken
Beyaz ışığı görür görmez erkenden
Ah, sen gecenin peşindesin ama
Senin peşinde de bir kâbus var

Hayat ışık patlamalarıyla geliyor bana
Yaralarımı madalya gibi taşıyorum
Kibritle oynamayı nereden öğrendim bilmem ama
Hepsi küle dönsün istiyorum

Kökle gazı, körükle ateşi
Zaten uçmuşum, daha da uçuyorum
Hızla doluyorum, hazırım alevlenmeye
Felakete yol alıyorum, gecenin peşinde

Yanlış yöne sapıyorsun doğru yapayım derken
Beyaz ışığı görür görmez erkenden
Ah, sen gecenin peşindesin ama
Senin peşinde de bir kâbus var

Kökle gazı, körükle ateşi
Zaten uçmuşum, daha da uçuyorum
Kökle gazı, körükle ateşi
Gözlerime bak ve yak çakmağı

Ah, sen gecenin peşindesin ama
Senin peşinde de, tatlı, bir kâbus var.

İŞLER ÇİRKİNLEŞEBİLİR

Senin içindeki o çirkin yan
Eh, bende de var
Hiç haberin yokmuş gibi davranıyorsun
Ama var
Ah, çok tatlı olabiliriz
İşler çirkinleşirse

Pişman olacağın şeylerin listesini yap
Sigaradan da önce gelirim
Ah, çok tatlı olabiliriz
İşler çirkinleşirse

Senin kaçtığın şeylerden, bebeğim, ben de kaçıyorum
Ve seni sapına kadar korkutuyor, biliyorum
Kimse benim kadar tanımaz seni
İnkâr etsene
Ah, çok tatlı olabiliriz
İşler çirkinleşirse

Hadi gel, tatlım
Bir düşün bunu
Sahiden onsuz yaşayabilir misin?

Ah, çok tatlı olabiliriz
İşler çirkinleşirse

İMKÂNSIZ KADIN

İmkânsız kadın
Bırak tutsun seni
Bırak ruhunu hafifletsin

Parmaklarından akan kum
Yabani at, o ise yalnızca bir tay

Karda yalınayak dans eder
Dokunamaz ona soğuk, ayıkken de kafası güzelken de
Rock'n'roll giyinmiş blues gibidir
Erişilmez, asla bükülmeyecek

Seni yanlış yönde koşturur
Yanlış düşüncelere kapılırsın
Ah, pişmanlığının çanına ot tıkar
Yeniden itirafına dönersin

Parmaklarından akan kum
Yabani at, o ise yalnızca bir tay

Karda yalınayak dans eder
Dokunamaz ona soğuk, ayıkken de kafası güzelken de
Rock'n'roll giyinmiş blues gibidir
Erişilmez, asla bükülmeyecek

Uzaklaş imkânsızdan
Asla dokunamayacaksın ona
Asla hafifletmeyecek ruhunu

Sen de imkânsız adamlardan birisin
Ondan çalabildiğin ne varsa, elinde
Kaçıp gidersin

BIRAK ŞUNU

Bebeğim, geri çevirmeyi deniyorum
Seni farklı bir açıdan görmeyi deniyorum
Bebeğim, deneyip duruyorum
Ah, deneyip duruyorum

Bundan vazgeçmeli, tersine çevirmeliyim
Sen bu kadar aşağıdayken yukarıya çıkış yok
Ve, bebeğim, deneyip duruyorum
Deneyip duruyorum

Ben bunu bırakmaya çalışıyorum
Ama, bebeğim, sen beni yoldan çıkarıyorsun

Hislerimi değiştirmeye çalışıyorum
Kendi kendime bunun gerçek olmadığını söyleyip duruyorum
Bebeğim, deneyip duruyorum
Ah, deneyip duruyorum

Bir çıkış yolu yokken hareket edemiyorum
Ve tüm bunlara kendimi en baştan kaptıramam
Bebeğim, deneyip duruyorum
Ah, deneyip duruyorum

Ben bunu bırakmaya çalışıyorum
Ama, bebeğim, sen beni yoldan çıkarıyorsun

Dizlerimin üstündeyim, kollarım iki yana açılmış
Hayatta kalmanın yollarını arıyorum
Tanrı biliyor ya, yalvarıyorum, yalvarıyorum
Bu kalp çarpmaya, hep çarpmaya devam etsin diye

Ben bunu bırakmaya çalışıyorum
Ama, bebeğim, sen beni yoldan çıkarıyorsun

Bebeğim, ölüyorum
Ama, bebeğim, deniyorum
Almadığın şeyleri
Vermeye devam edemem sana
O yüzden bırakmaya çalışıyorum
Ve, bebeğim, sen beni yoldan çıkarıyorsun

Dizlerimin üstündeyim, kollarım iki yana açılmış
Hayatta kalmanın yollarını arıyorum
Tanrı biliyor ya, yalvarıyorum, yalvarıyorum
Bu kalp çarpmaya, hep çarpmaya devam etsin diye

Ben bunu bırakmaya çalışıyorum
Ama, bebeğim, sen beni yoldan çıkarıyorsun

LÜTFEN

Tatmin et beni
Lütfen gevşet beni
Dokun bana ve tat beni
Güven bana ve al beni

Söylenmemiş sözleri söyle
Hepsi kafamın içinde değil
Doğruyu söyle bana, bana beni düşündüğünü söyle
Yoksa, bebeğim, unut gitsin beni

Tatmin et beni
Lütfen gevşet beni
İnan bana ve rahatlat beni
Belki kurtarabilirsin beni

Söylenmemiş sözleri söyle
Hepsi kafamın içinde değil
Doğruyu söyle bana, bana beni düşündüğünü söyle
Yoksa, bebeğim, unut gitsin beni

Beni istediğini biliyorum
Bana tutunmak istediğini
Beni göstermek istediğini
Beni tanımak istediğini

Bir şeyler yap o zaman ve çabuk ol
Daha fazla dayanamam buna

Söylenmemiş sözleri söyle
Hepsini ben uyduruyormuşum gibi yapma

Doğruyu söyle bana, bana beni düşündüğünü söyle
Yoksa, bebeğim, unutabilir misin beni?

Lütfen, lütfen unutma beni
Lütfen, lütfen unutma beni

GENÇ YILDIZLAR

Bir lanet, bir hile
Bana her şeye mal oluyor
Beni senin düğümlerine bağlıyor

Bir sızı, bir dua
Giyilmekten yıpranmış
Senin cesaret edemediğine cesaret ediyor

Biliyorum, kırabilirsin beni
Ama ben, beni koruyana sakladım kendimi
Genç yıldızlara benziyoruz
Çünkü eski yaraları göremiyoruz

Dokunduğun yerler hafifliyor
Her şeyimi verirdim sana ama bende de çok bir şey yok

Sırf kızardığını görmek için sana söylerdim doğruyu
Ama sen bu darbeyi kaldıramazsın, o yüzden indirmeyeceğim yumruğu

Biliyorum, kırabilirsin beni
Ama ben, beni koruyana sakladım kendimi
Genç yıldızlara benziyoruz
Çünkü eski yaraları göremiyoruz

Beklemek için bir sebep vermiyorsun bana
Ve ben biraz gurur yapmaya başlıyorum
Sen çoktan bulunmuşken
Ben hâlâ kayıp birini arıyorum.

Sen doğru hata için bekliyorsun
Ama gelmeyeceğim
Sen sessiz bir gün istiyorsun
Ama çok gürültülü dünya

Biliyorum, kırabilirsin beni
Ama ben, beni koruyana sakladım kendimi
Genç yıldızlara benziyoruz
Çünkü eski yaraları göremiyoruz

PİŞMAN OL BENDEN

Aynaya baktığında
Ruhunun envanterini çıkar
Ve duyduğunda sesimi, hatırla
Beni mahveden sensin

Öyle rahat bir uykuya dalıp da
Uykusuz geceleri bana bırakmaya cüret etme sakın
Bırak dünya omuzlarına binsin

Ve, bebeğim, beni düşündüğünde,
Dilerim yerle yeksan olur rock'n'roll
Pişman ol benden
Pişmanlıkla

Ona baktığında
Benden aldıklarının envanterini çıkar
Ve bir hayalet gördüğünde uzaklarda
Bil ki her şeyin üzerinde süzülüyorum ben

Öyle rahat bir uykuya dalıp da
Uykusuz geceleri bana bırakmaya cüret etme sakın
Bırak dünya omuzlarına binsin

Ve, bebeğim beni düşündüğünde,
Dilerim yerle yeksan olur rock'n'roll
Pişman ol benden
Pişmanlıkla
Pişman ol benden
Pişmanlıkla

Öyle huzurla yatıp da
Gerisini bana bırakmaya cüret etme sakın
O ağırlığı hissetmeni istiyorum

Pişman ol benden
Pişman ol beni saldığın için
Pişman ol benden
Öyle kolayca gitmeyeceğim
Pişman ol
Pişman ol hayır dediğin için
Pişman ol
Pişman ol beni bıraktığın için

Günün birinde pişman olacaksın
Ve ben gitmeden önce pişman olduğundan emin olacağım

GECE YARILARI

Çoğu gece yarısını hatırlamam
En şahane sezgilerin bir kısmını unuttum
Çoğu yüksek zirveyi anımsamıyorum
Ama seni ezberledim

Çoğu şafak vaktini hatırlamam
Oysa ben uyanık yatarken kaç gün doğumu gelip geçmiştir
Öyle en berbat hatalarıma tutunup yaşamam
Ama hep seni düşünüyorum

Kristal berraklığında olan o şeysin sen
Değer verdiğim tek şeysin
Yanımda sen varsan yaşarım da ölürüm de
Diğer bütün anılar silinir gider
Sen yokken
Sen yokken

O zamanlar nasıldım hatırlamıyorum
Ne zaman neredeydim onu bile çıkaramıyorum

Adım ne, nereden geldim
Nerede başladım, nereye vardım

Kristal berraklığında olan o şeysin sen
Değer verdiğim tek şeysin
Yanımda sen varsan yaşarım da ölürüm de
Diğer bütün anılar silinir gider
Sen yokken
Sen yokken

Kimdim ben, hatırlamıyorum
Beni yaralayan kimdi, çıkaramıyorum
Seninleyken
Öyle birden unuttum ki acıyı

Kristal berraklığında olan o şeysin sen
Değer verdiğim tek şeysin
Yanımda sen varsan yaşarım da ölürüm de
Diğer bütün anılar silinir gider
Sen yokken
Sen yokken

SANA BENZER BİR UMUT

Rahat sohbetler ve ucuz vedalarım ben
Birinci sınıf maskesi ardında ikinci sınıf biri
Kalbim mışıl mışıl uyuyor, uyandırma
Sana benzer bir umut kırabilir onu

Suça ve kusura batmışım ben
Masaya oturup zarı tutamam
Kalbim zayıf, kaldıramam bunu
Sana benzer bir umut kırabilir onu

Ne kadar denersem deneyeyim, olmuyor
Ne olursa olsun bazı şeyler kazanılmıyor
Kalbim biliyor asla yapamayacağımızı
Sana benzer bir umut kırabilir onu

Sevginin insanı değiştirdiğini söylerler
Bu kadar kolaysa sevgi ve değişim
Kalbim sesleniyor, sarsamam onu
Ama sana benzer bir umut kırabilir onu

Bazı şeyler başlamadan bitermiş
Oldukları anda ayrı düşermiş
Kalbim yanıp tutuşuyor söylemek için
Ama sana benzer bir umut kırabilir onu

Bin kere anlattım bu öyküyü kendime
Arzuları atamadım zihnimden
Dünyamın büyük kısmı isimsiz
Bazı insanlar ehlileşemez

Ama belki de sahip çıkmalıyım
Belki riske girmeliyim
Çünkü duydum ki bazı umutlar, kırılmaya değermiş

Evet, belki de sahip çıkmalıyım
Belki riske girmeliyim
Kim bilir belki bu umut da değerdir kırılmaya

SEHER

Denizler yarılırken
Yelkenler sarsılırken
Kaptan duaya durduğunda
Birden seher belirir ufukta

Seher, Seher

Şimşekler çakıyorlar
Gök birden gürlüyorken
Anneler soluksuz kaldığında
Birden seher belirir ufukta

Seher, Seher

Rüzgâr hızla eserken
Peşinden fırtına gelirken
Vaizler bile hızlandığında
Birden seher belirir ufukta

Seher, Seher

Ben tam boğuluyorken
Ayakta bile duramıyorken
Gökler aydınlandı birden
Ve sen çıktın karşıma
Dedim ki, "İşte benim Seher'im burada."

Seher, Seher

TEŞEKKÜRLER

Temsilcim Theresa Park'ın coşkusu olmasa bu kitap olmazdı. Theresa, konsept için duyduğun heyecan bu kitabı benim için gerçek kılan şeydi. Kariyerimi senin yönlendirmen benim için bir onur ve sonuçları başımı döndürüyor. Risk almam ve hedefi yüksek tutmam konusunda beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim.

Emily Sweet, Andrea Mai, Abigail Koons, Alexandra Greene, Blair Wilson, Peter Knapp, Vanessa Martinez, Emily Clagett'a: İşinizi sapasağlam ve eşsiz bir beceriyle halletmenizin yanı sıra bir de *Friends* kadrosu gibisiniz, hanginizin favorim olduğuna karar veremiyorum. Hepiniz favorimsiniz. Hepinizin arkamda olması beni onurlandırıyor.

Sylvie Rabineau, Stevie Nicks'i tıpkı benim gibi sevdiğin ve Daisy Jones denen kaosu zarafet ve keyifle karşıladığın için teşekkür ederim.

Brad Mendelsohn, bütün cevapları bilen adam olduğun için teşekkür ederim. Evdeyken kaç kez, "Belki de bunu Brad'e sormalıyız," dediğimi keşke bilseydin. Sen benim Jerry Maguire'ımsın – ve tam olarak filmin-sonu, gözüm-yaşlı, tüm-kalbimle-sana-yöneliyorum tarzı bir Jerry Maguire'dan bahsediyorum.

Ballantine'deki yeni dostlarıma, bu takımın bir parçası olduğum için heyecan ve onur duyuyorum. Editörüm Jennifer Hershey'ye:

Daha ilk konuşmamızda beni daha iyi bir yazar olmaya iteceğini anlamıştım ve beni haklı çıkardın. Umarım bu kitabın sayende daha incelikli ve dürüst bir kitap olması karşısında sana ne kadar minnet duyduğumu anlarsın. Her aşamada düşünceli ve açık bir yaklaşım sergiledin – ve sonuçları sıradışı oldu. Sanat dışında hiçbir yerde bu kadar açık değil bu. Dolayısıyla bu kitabın sanatsal yönüne böylesine fantastik bir şekilde yaklaştığı için Paolo Pepe'ye büyük bir teşekkür borçluyum. Erin Kane'e de her şeyi yolunda tuttuğu için teşekkürler. Kara Welsh, bu hikâyeye beslediğin tutku büyük fark yarattı. Sayende Ballantine'e gelir gelmez kendimi evde hissettim. Kim Hovey, Susan Corcoran, Kristin Fassler, Jennifer Garza, Quinne Rogers, Allyson Lord ve pazarlama ve halkla ilişkiler ekibinin geri kalanına teşekkür ederim, bu kitabı böylesine yetenekli, coşkulu ve güçlü insanların eline teslim ettiğim için çok mutluyum.

Bu kitabı, kariyerim boyunca bana yardımcı olan insanlar sayesinde yazabildim. Sarah Cantin, Greer Hendricks ve Atria Books'taki harika insanların yanı sıra diğer çalışmalarımı destekleyen okurlar ve bloggerlar. Hepinize teşekkürler.

Crystal Patriarche, nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama lütfen yapmaya devam et. Sana ve bütün BookSparks takımına teşekkür ederim.

Daisy Jones ve The Six daha önce yazdığım diğer kitaplara göre çok daha fazla kişinin yardımını gerektirdi. Özellikle de müzik zevkimi geliştirebilmek için erkek kardeşim Jake'e ihtiyaç duydum. Beni düzelttiğin için teşekkürler, Ayıcık.

Ayrıca kızıma bakacak birine ihtiyacım vardı. Sevdiğim şeyi yapabilecek kadar şanslı olsam da buna zaman bulabilmek, başkalarının çalışmasını gerektiriyor. Kocam ve ben çalışırken küçük kızı-

mıza çok iyi bakan dadımız Rina'nın hakkını ödeyemem. Kayınvalidem ve kayınpederime böylesine muntazaman ve acilen Lilah'ya baktıkları için ne kadar teşekkür etsem az. Sizinle birlikteyken çok eğlendiğini biliyorum. Maria, teşekkürler. Warren, hayatımızda olduğun için çok şanslıyız. Rose, her şeyi sen mümkün kıldın, tekrar tekrar. Sana tüm kalbimle teşekkür ederim.

Alex'e: Sana ne için teşekkür edeceğimi seçmek zor çünkü bu hikâyenin her tarafında parmağın var. Bana bu fikirle geldin, bana müzik teorisini öğrettin, benimle birlikte *Rumours* dinledin, Lindsey Buckingham ve Christine McVie konusunda benimle kavga ettin, evde daha çok zaman geçirebilmek için bir işi geri çevirdin, birincil ebeveyn oldun ve kitabı yaklaşık dokuz milyon kez okudun. Hepsinden öte, adanmışlığa dair yazmayı kolaylaştırdın. Aşkla ilgili yazdığımda, aslında seni yazıyorum. On yıldır bu işin içindeyiz ve hâlâ sana çıldırıyorum.

Son olarak, dünyamın *piéce de résistance*'ı Lilah Reid. Beni öyle değiştirdin ki bunun için sana minnettarım, benim küçük kaptanım – bu kitap ve ona kattığım kalp ve ruh, annen olmak konusunda ne hissettiğime dair bir amentü. Bu dünyada olmanın çok çeşitli yolları var ve bazen sırf sana bir kısmını gösterebilmek için yazdığımı düşünüyorum. Her ne olursa olsun, o girişken, inatçı, meraklı, herkese-Cheerios-ikram-eden kalbini korumanı sağlayacağım çünkü senin gibisi milyonda bir bulunur.